

Billie and The Fountain of Youth

ว่ากันว่ามนุษย์นั้นเป็นสิ่งมีชีวิตที่ยึดติดกับความตั้งใจของตนเป็นที่สุด ยามที่มนุษย์ผู้นั้นมีความตั้งใจยึดมั่นในสิ่งใด ความพยายามที่ตามมาจะเป็นดั่งพลังวิเศษที่ทำให้คนผู้นั้นสามารถที่จะก้าวไปข้างหน้าได้โดยไม่มีที่สิ้นสุด สรรพสิ่งมากมายถูกสร้างสรรค์ขึ้นมาจากความตั้งใจของมนุษย์ไม่เพียงแต่สิ่งที่เป็นรูปธรรม แต่ยังรวมไปถึงสิ่งที่ยั่งยืนตาไม่อาจจับต้องได้

ซึ่งสิ่ง que ความตั้งใจมักจะโหยหาเป็นที่สุด ย่อมหนีไม่พ้น...ความฝัน

ความฝันเป็นสิ่งที่ผูกพันอยู่กับมนุษย์ได้อย่างแนบแน่นอย่างน่าเหลือเชื่อ แม้ว่าเวลาจะล่วงเลยผ่านไปสักเท่าใด สิ่งที่ยากจะเลื่อนรางไปก็คือความฝัน แม้ไม่อาจมองเห็นแต่ก็ยังซึ่มลึกอยู่ภายในจิตใจ เป็นความสามารถพิเศษที่คงมีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่จะเข้าใจมันได้อย่างถ่องแท้ เกิดมาอายุได้ไม่เท่าไรก็รู้จักมันแล้ว ผู้ใหญ่มักเอ่ยถามเด็กๆ ด้วยประโยคคำถามง่าย ๆ 'โตขึ้นอยากจะเป็นอะไร?' สิ่งนั้นจะกระตุ้นให้เกิดก้าวแรกแห่งความตั้งใจ เด็กน้อยอายุห้าขวบอาจยกมือตอบได้ในทันที แต่สำหรับผู้ใหญ่ที่ผ่านโลกมามากมาย อาจต้องใช้เวลาสักครึ่งค่อนวันกว่าที่จะระลึกถึงมันได้อีกครั้ง

หรือบางคน ก็อาจจะต้องใช้เวลาทั้งชีวิตในการนึกถึงมันเลยทีเดียว...เหมือนอย่างเช่นชายชราผู้นี้

“...”

ใครเลยจะไปคิด ว่าวันอาทิตย์สุดท้ายของชีวิตจะมาถึงเร็วขนาดนี้

ไม่สิ จะว่าเร็วก็คงไม่ใช่สักไร ระยะเวลาทั้งชีวิตที่ผ่านมาเกือบเก้าสิบปีนี้ยังนับว่าเป็นช่วงเวลาอันรวดเร็วได้อีกหรือ?

แต่ก็นั่นแหละ...พอโค้งสุดท้ายมาถึง แค่วิวพิริบตาเดียวมันก็จบลงแล้ว

นิค แพตเตอร์สันยืนนิ่งอยู่ข้างเตียงของตัวเอง โดยที่บนนั้นมีร่างของตัวเองนอนอยู่ เสียงร้องไห้ดังระงมไปทั่ว เขามองเห็นภรรยาคนที่สามนั่งอยู่ตรงนั้น เธอทำให้คร่ำครวญด้วยความเสียใจ ซ้ำกันก็เป็นบุตรชายที่เพิ่งจะเดินทางกลับมาถึงที่บ้าน เขาดูจะซอกไม่น้อยเลยที่ได้เห็นร่างไร้วิญญาณของบิดานอนนิ่งอยู่บนนั้น ทั้งหมดนั้นปรากฏแก่สายตา แม้แต่เจ้าสุนัขพันธุ์เล็กก็ยังยอมสงบปากสงบคำ ไม่เห่าส่งเสียงนำรำคาญเพื่อขจัดบรรยากาศเศร้าโศกนี้

ตาแก่ผู้กร้านโลกได้ลาจากโลกนี้ไปแล้ว และสิ่งแรกที่เขารู้สึกคือความว่างเปล่า

เคยจินตนาการถึงวันนี้มาทั้งชีวิต ตั้งแต่เด็กจนโต เข้าถามตัวเองอยู่ทุกครั้งที่จากสุดท้ายของชีวิต จะเป็นเช่นไร ความรู้สึกที่ต้องละทิ้งทุกอย่างที่ทุ่มเทสร้างมาทั้งชีวิตนั้นมันจะเป็นเช่นไร แต่ไม่ว่าจะนึกอย่างไรก็นึกไม่ออก แน่แน่นอนว่าประสบการณ์เช่นนี้ใครละจะเคยรับรู้มาก่อน ทุกคนก็ได้สัมผัสครั้งแรกพร้อมกันในเวลาแบบนี้กันทั้งนั้น

น่าขำดี ที่ครั้งแรกและครั้งสุดท้ายดันเป็นสิ่งเดียวกัน น่าจดเอาไว้เล่าเป็นคำถามปริศนาไว้หลอกถามคนอื่นเสียจริง สิ่งใดคือครั้งแรก ครั้งสุดท้าย และเป็นครั้งสุดท้าย คนที่ไม่เคยพบเจอความตายคงไม่มีทางตอบได้อย่างแน่นอน

“ขอบคุณครับ”

นิกกัมศีระชะเอ่ยขอบคุณบาทหลวง หลังจากที่คุณพ่อเข้ามาทำพิธีให้กับตนเอง เขากวาดสายตามองรอบบ้านแสนรักเป็นครั้งสุดท้ายแล้วจึงก้าวขาออกมา ปล่อยให้เรื่องราววุ่นวายนั้นตกเป็นภาระของผู้คนที่ยังมีชีวิตอยู่เบื้องหลัง ความรู้สึกที่ร่างกายเบาหวิวนี้น่าอึ้งอึ้ง มันทันทีไม่เคยโอนอ่อนไปกับสายลม แต่ยั้งบางเบาจนเหมือนกับว่าจะกลืนหายไปกับอากาศอย่างไรอย่างนั้น

เขาหยุดยืนนิ่งพร้อมหันกลับไปมองต้นไม้ดอกไม้หน้าบ้านของตนเอง จำเป็นที่จะต้องโบกมือร่ำลา มันแล้วหันหลังจากไป เผื่อดูแลทูลถนอมมันมานานขนาดไหนพอถึงเวลาที่ต้องยอมปล่อย สถานที่แห่งนี้คืออยู่อาศัยมานับสิบๆ ปี เป็นบ้านหลังแรกและหลังเดียวของชีวิต ใช้มันเป็นที่พักพิงยามเหนื่อยล้าจากการทำงาน พออายุมากขึ้นอีกนิดโรคภัยรุมเร้า ก็ได้ใช้มันเป็นที่พักฟื้นร่างกาย ไม่คิดเลยว่าจะต้องโบกมือลาอย่างง่ายตายเช่นนี้ ความรู้สึกวูบไหวบังเกิดในใจแต่ก็ไม่ว่าจะต้องทำเช่นไร สุดท้ายจึงทำได้เพียงหันหลังจากไป ทิ้งมันไว้ทั้งอย่างนั้น บ้านเลขที่สิบเอ็ดบนถนนเส้นนี้ คงถึงเวลาเปลี่ยนเจ้าของแล้วละ ไม่รู้ว่ามันจะตกไปอยู่ในมือของลูกหลานคนไหน ใ้เขาก็ไม่ใช่พวกยึดมันถือมันเสียด้วยสิ จะเอาไปทำอะไรยังงี้ก็เชิญเถอะ ถึงยังงี้ในตอนนีเขาก็ตายไปแล้ว หวงไปจะมีประโยชน์อะไร

เมื่อตายไปก็ไร้สิ่งใดให้ยึดเกาะ ตาเผ่านึกจึงหยุดยืนนิ่งๆ อยู่ตรงแยกแแถวนั้น จ้องมองผู้คนมากมาย เบื้องหน้าด้วยความรู้สึกกว้างเปล่า

เขาคุ่นคิดในใจ หลังจากนั้นต่อไปจะต้องทำเช่นไร จะมีมธุตอย่างในหนังในนวนิยายออกมารับใช้หรือไม่ แล้วเพราะเหตุใดผ่านมาหลายชั่วโมงแล้วจึงยังไม่เห็นแม้แต่เงา เขาเดินวนไปวนมารออยู่ใต้ต้นไม้ขนาดใหญ่ มันเป็นต้นไม้เก่าแก่อยู่ที่นี่มานาน แม้ว่าสิ่งก่อสร้างรอบข้างจะแปรเปลี่ยนไปสักเท่าไร แต่เจ้าต้นไม้ก็ยังคงอยู่ที่เดิม อาจมีตัดแต่งกิ่งบ้างเพื่อไม่ให้มันกีดขวางทางเดิน แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีการคิดจะโค่นมันทิ้งไป ปล่อยให้มันเป็นเรือนร่มพักกายพักใจก็เป็นประโยชน์เหมือนกัน

“...”

หืม?

ในขณะที่ยืนอยู่อย่างลำพังนั้น จู่ๆ ตาเธอก็รู้สึกได้ว่ามีใครเดินมาหยุดยืนข้างกัน เขาค่อยๆ หันกลับไปมอง และพบว่า เป็นเด็กน้อยอายุไม่เกินสิบขวบคนหนึ่ง หน้าตาเกลี้ยงเกลา ดูน่ารักน่าเอ็นดูสมวัย ในมือของเขาคือสมุดนิทานเล่มหนึ่งเอาไว้อีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นแล้วจ้องมองมาที่เขาตาไม่กะพริบ นิคลองขยับไปทางซ้าย ดวงตาสุกใสก็เคลื่อนคล้อยตาม พอขยับไปทางขวา เม็ดกลมๆ ทั้งสองเม็ดนั้นก็ยังคงจับจ้อง สิ่งนี้สร้างความพิศวงในใจชายแก่มากพอสมควร

หรือไอ้เด็กนี้จะมองเห็นผีได้ ไธ...อายุยังไม่เท่าไร เหตุใดสวรรค์จึงกลั่นแกล้งเขา หลังจากนั้นทั้งชีวิตเจ้าเด็กนี้จะสามารถใช้ชีวิตอย่างสงบสุขได้เช่นไรกัน

แต่ไม่ได้มีแค่เด็กน้อย ยังมีหญิงชราหน้าตาใจดีอีกคนยืนอยู่ เธอคนนั้นส่งยิ้มกว้างมาให้ พลาญยกนิ้วชี้และริมฝีปากตัวเองเบาๆ เป็นเชิงว่าให้เงยปากเอาไว้นิคขมวดคิ้วมุ่น มองตั้งแต่หัวจรดเท้า เห็นละอองวิ้งวับลอยออกมาจากร่างกายนั้น เธอมีปีกใสอยู่ด้านหลัง งดงามเปล่งปลั่งเป็นประกาย มองผิวเผินแล้วเหมือนเป็นภูติอะไรสักอย่างเลย

แปลกดี ทำไมเจ้าหนูน้อยนี้ถึงได้มีภูติติดตามตัวกันนะ

“คุณปู่มองเห็นผมด้วยหรือ”

“แน่นอน” นิคตอบรับคำถามแสนใสซื่อ นั้น แต่เขายังไม่ได้บอกความจริงออกไปว่านอกจากอีกฝ่ายแล้ว เขายังมองเห็นภูติสวมชุดสีขาวนั้นด้วย

“ดีใจจัง”

“ทำไมล่ะ”

“คุณพ่อคุณแม่ของผม เขามองไม่เห็นผมอีกต่อไปแล้ว”

“...”

ความเงียบบลืนกินรอบกาย ชายแก่เฒ่าเฒ่ายืนอยู่อย่างนั้น เขาได้แต่ถอนหายใจออกมาแม้ว่ามันจะไม่มีลมหายใจเหลืออยู่อีกต่อไปแล้วก็ตามที มองเห็นความใสซื่อในดวงตาคู่นั้นแล้วเขาก็นึกเสียดายขึ้นมา ยังแอบรู้สึกโกรธเคืองโลกนี้อยู่นิดๆ ที่มอบความเอาความแต่ใจให้อีกหลายชีวิตอย่างหน้าไม่อาย ไม่สนผิดสนถูก ไม่สนใจถึงความเหมาะสม เด็กน้อยอายุเพียงเท่านี้เอง กลับต้องมาพบเจอกับความว่างเปล่าเสียแล้ว

แต่บางทีความเอาแต่ใจของมันนี่แหละที่อาจเป็นความยุติธรรมหนึ่งเดียวบนโลกใบนี้ ไม่ว่าจะรวย ไม่ว่าจะจน ไม่ว่าจะอายุเท่าไร เป็นใครจากที่ใด ต่อให้ทำความดีความชอบมากมาย สุดท้ายก็ไม่เคยรอดพ้นจากมันไปได้ ทุกคนมีโอกาสที่จะพบเจอกับมันอย่างเท่าเทียมกันเสมอ

สุดท้ายแล้วผีตาเต๋าก็ต้องยกมือกุมขมับตัวเอง เขาหันมองรอบกาย ไม่พบใครที่จะสามารถช่วยเหลืออะไรได้เลย จึงตัดสินใจที่จะจับมือข้างนั้นเอาไว้แล้วพาไปนั่งพักอยู่ตรงม้านั่งไม้ไผ่ พลังเหลืออบตามองหญิงชราชุดขาวนั้นเป็นระยะ พอนึกพาเด็กน้อยเดินออกมา ภูตตนนั้นก็กระพือปีกที่ละนิดๆ แล้วล่องลอยตามติดอย่างเชื่องช้า

“ทำไมเจ้าหนูนี้มองเห็นฉันแต่มองไม่เห็นเธอ”

“เพราะว่าฉันคือนางฟ้าประจำตัวของบิลลี่ยังไงล่ะ”

อ้อ บิลลี่ เจ้าหนูนี้ชื่อว่าบิลลี่สินะ

“นั่นไม่ได้ตอบคำถามของฉันเลยนะ”

“คนเราไม่สามารถมองเห็นนางฟ้าประจำตัวของตัวเองได้หรอกนะ ฐูใหม่ หน้าทีของพวกเราคือคอยดูแลอยู่ห่างๆ ไม่ว่าจะตอนเป็นหรือตอนตาย สิ่งเดียวที่ทำได้ก็คือคอยเฝ้าดูอยู่ห่างๆ แบบนี้ ร่างกายของพวกเราไม่ใช่สิ่งที่ควรมองเห็นได้”

นิคพยักหน้าเล็กน้อย หันกลับไปมองผีเด็กที่ยังคงไม่รู้ตัวว่าตัวเองชะตาขาดแล้ว พลังส่ายหน้าไปมาด้วยความสงสัยจับใจ

ผู้ใหญ่ทุกคนบนโลกนี้พอเห็นเด็กที่น่าสงสารก็คงรู้สึกแบบนี้กันทั้งนั้น

“ว่าแต่ทำไมฉันมองเห็นเธอได้?”

“อาจเพราะว่าฉันไม่ใช่นางฟ้าประจำกายของนายล่ะมั้ง หรือไม่นายก็แก่เกินไป กฎเกณฑ์ต่างๆเลยใช้ไม่ได้กับวิญญาณตาเต๋มาแล้ว”

“...”

“พูดตามตรงฉันก็แปลกใจที่นายมองเห็นฉันอยู่”

“...”

“หรือบางทีอาจจะมีอีกเหตุผลหนึ่ง...”

“เหตุผลอะไร”

“จิตใจของนาย... ลึกๆ แล้วมันอาจจะบริสุทธิ์มากกว่าที่นายคิดก็ได้นะ”

นิคมมวดคิ้วมุ่น ไม่เข้าใจอะไรสักอย่างเดี๋ยวนั้น แต่เขาเถอะ ตอนนี้อย่างไรแล้ว จะคิดมากไปใยให้
วุ่นวาย ขอให้ชีวิตหลังความตายอย่างสงบสุขที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ก็พอแล้วละ

เจ้าหน้าที่คนนั้นยกอดหนังสือนิทานเล่มหนึ่งเอาไว้ในมือ นิคจึงแบมือขอมันมาอ่าน กวาดสายตาดู
หน้าปกเพียงแวบเดียวก็รู้ว่านี่คือหนังสือนิทานสำหรับเด็ก ถ้อยคำที่ถูกรังสรรค์จากบรรดาผู้ใหญ่ลวง
โลก คนที่แต่งมันขึ้นมาย่อมรู้อยู่แล้วว่าสิ่งที่แต่งขึ้นนั้นไม่มีอยู่จริง แต่ก็จำเป็นต้องแต่งมันขึ้นมา ส่วนหนึ่งก็
คำนึงถึงเงินทอง ส่วนหนึ่งก็คำนึงถึงความเติบโตและความสำเร็จของตนในฐานะเจ้าของหนังสือสักเล่ม แต่
สำหรับเด็กน้อยคนหนึ่งแล้ว หนังสือเล่มนั้นไม่ใช่ความจอมปลอม แต่กลับเป็นความจริงในโลกแห่ง
จินตนาการที่ไม่มีวันสิ้นสุด พวกเขาจะเชื่อมั่นสุดใจ โอบกอดและยินดีรับมันเอาไว้เป็นส่วนหนึ่งในความทรง
จำแสนหวานของตน นิคกล้าพูด เพราะครั้งหนึ่งเขาก็เคยเป็นเด็กน้อยที่สุดแสนจะไร้เดียงสามาก่อน
เหมือนกัน

“ชื่อบิลลี่นี่สินะ?”

มองเห็นตัวอักษรที่ถูกขีดเขียนด้วยลายมือไก่เขี่ย นิคจึงหันกลับไปถามเจ้าหน้าที่ข้างตัว อีกฝ่าย
พยักหน้าหงึกหงักตอบรับด้วยความซื่อตรง

บางทีนี่อาจจะเป็นข้อดี... นิคอยากให้เด็กคนนี้ดีใจซะ ที่อย่างน้อยๆ เขาก็ได้จากโลกใบนี้ไปก่อนที่จะ
ได้รู้ว่ามันจอมปลอมขนาดไหน

“คุณแม่ซื้อให้ผมเมื่อปีที่แล้ว แต่ผมเพิ่งจะอ่านมันเองได้ไม่นานนี้”

“ตอนนี้ นายอายุเท่าไรแล้ว บิลลี่”

“ห้าขวบ”

“อ่านมันจนจบแล้วหรือ”

“ใช่แล้ว”

“การผจญภัยของบิลลี่ ที่อ่านโดยบิลลี่”

นิคหัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนที่จะยื่นหนังสือกลับคืนให้เด็กน้อย เต็มว่าคุณแม่ของเจ้าตัวคงเป็นคนละเอียดอ่อนอยู่ไม่น้อย ถึงได้เลือกนิทานเรื่องนี้ให้ลูกชายของตนเอง เรื่องราวมหัศจรรย์บนโลกนี้มีเป็นแสนล้าน มากมายแตกต่างกันไป การเลือกนิทานเรื่องแรกให้เด็กน้อยวัยรู้ความมันไม่ใช่แค่การเสริมสร้างพัฒนาการหรอก แต่ยังเป็นการปูทางแห่งความคิดและจินตนาการ เขาจะเติบโตไปเป็นคนเช่นไร นิทานเรื่องแรกจะสามารถใช้ทำนายตัวตนของเด็กน้อยผู้นั้นในอนาคตได้

และความคิดของเขาที่ตกตะกอนหลังจากอ่านมันเสร็จ จะรวมตัวกันจนกลายเป็นบันไดขั้นแรก เพื่อให้ก้าวไปหาสิ่งที่เรียกว่าความฝัน

ปกติเด็กในวัยนี้ก็มีความฝันกันหมดแล้ว พวกผู้ใหญ่ถึงได้ชอบถามลูกหลานตัวเองนักหนา ว่ามีความฝันไหม และความฝันนั้นคืออะไร

นิคจึงหันกลับไปมองเด็กน้อยคนนั้นอีกครั้ง เจ้าหนูบิลลี่เปิดหนังสือออกแล้วเงยหน้าขึ้นสบตา

“นี่ เจ้าหนู”

“หือ?”

“ความฝันของนายคืออะไร”

นิคคาดเดาคำตอบเอาไว้มากมาย บางทีเจ้าเด็กนี้อาจจะอยากเป็นนักบิน อยากเป็นคุณหมอ ไม่ก็อยากเป็นฮีโร่ อืม...แต่ถ้าหากจะให้จินตนาการแบบสุดโต่งจริงๆ ก็อาจจะอยากเป็นพ่อมดที่มีเวทย์มนตร์สุดยิ่งใหญ่ก็ได้

ผีตาเผ่ารู้สึกว่าการช่วงเวลาหลังความตายนี้มันทั้งว่างเปล่าและน่าเบื่อจนเกินไป ตอนแรกก็นึกว่า จะต้องทนอยู่อย่างนี้ไปตลอด แต่พอมีเจ้าหนูน้อยนี้มาเขาก็รู้สึกโดดเดี่ยวน้อยลงไปบ้าง เมื่อนั่งอยู่ข้างกันจึงไม่ต้องการให้เด็กน้อยรู้สึกอ้างว้างตามไปด้วย เลยหยิบยกเอาเรื่องราวต่างๆ ขึ้นมาชวนพูดคุย รวมไปถึงการมอบคำถามนั้นให้ เผื่อว่าเจ้าหนูบิลลี่จะตอบกลับมาว่าอย่างไร ความฝันของหนูน้อยวัยห้าขวบที่ไม่มีวันได้สานต่อนี้ มันคืออะไรกันแน่

“นี่”

“อะไรนะ”

“น้ำพุแห่งความเยาว์วัย”

นิคหัวเราะออกมา เขายกหน้าเข้าใจ เจ้าหนูบิลลีขึ้นวโปยงหนังสือนิทานที่ตัวเองพกมาด้วย เรื่องราวของเจ้าหนูบิลลีนักผจญภัยที่ออกเดินทางตามหาน้ำพุแห่งความเยาว์วัย ที่ว่ากันว่าพอดื่มไปแล้ว จะมอบช่วงเวลาอันสดใสและมีชีวิตชีวาให้กับผู้ที่ได้ดื่มมัน เรื่องราวนี้ได้รับการปรับแต่งและดัดแปลงไปมากมาย ทำภาพยนตร์ก็มี ประกอบขึ้นใหม่เป็นนวนิยายชื่อดังก็มี เป็นเรื่องราวที่ปั้นแต่งจากจินตนาการบนโลกนี้และโลกก่อนหน้านั้น ไม่ว่าใครก็ไม่เคยมีโอกาสได้ตอบคำถามของเจ้าหนูบิลลี ไม่มีใครรู้ว่าน้ำพุแห่งความเยาว์วัยอยู่ที่ไหน ไม่มีใครรู้ว่าหลังจากที่ได้ดื่มมันแล้วจะเป็นเช่นไร

เพราะความจริงแล้วมันไม่ใช่ความจริงอย่างไรละ

“บิลลีออกเดินทางตามหาน้ำพุแห่งความเยาว์วัยร่วมกับอีกาตัวหนึ่ง เพื่อนำไปชุบชีวิตเพื่อนรักของเขา เป็นญาติแห่งดอกไม้ที่ตายไปแล้ว เพราะถูกปีศาจร้ายกัดกิน”

บิลลีเล่าเรื่องราวของบิลลีออกมาให้ฟัง นิคพยักหน้าส่งเสียงอึมครึมตอบรับ เขาไม่ได้มีความสนใจในนิทานหลอกเด็กพรอค์นี้ ตนเองอายุตั้งเกือบเก้าสิบปี ผ่านเรื่องราวมากมาย พบเจอมาแล้ว พิสูจน์มาแล้ว กับสิ่งที่ชวนเพื่อฝันเช่นนั้น เมื่อเติบโตขึ้น ปราสาททรายที่ถูกก่อไว้ในวัยเด็กก็พังทลายลง แม้แต่เศษซากก็ไม่ถูกทิ้งไว้ให้เห็น ลืมไปแล้วว่าตนเองตอนที่อายุเท่าเจ้าหนูคนนี้ตัวเองเคยคิดเพื่อฝันไว้สาระขนาดนี้บ้างไหม

นิคเหลือบตาขึ้นมองนางฟ้าแม่ทูนหัวที่ยังยืนเงิบๆ ข้างกัน อีกฝ่ายอมยิ้มเอ็นดูออกมา ดูท่าทางคงจะชอบใจเด็กคนนี้นักหนา ในดวงตาคู่นั้นฉายแต่ความสุขใจ นิคเห็นแล้วก็อดสงสัยไม่ได้ ในเมื่อบอกว่าตัวเองเป็นนางฟ้าประจำกายของบิลลี แล้วทำไมถึงไม่ดูแล ปล่อยให้บิลลีต้องเสียชีวิตตั้งแต่วัยเยาว์แบบนี้ คูลี เขาน่าสงสารจะตายไป

ดูเหมือนนางฟ้าแม่ทูนหัวจะเข้าใจสายตานั้น จึงอธิบายออกมาในทันที

“ชะตาชีวิตเป็นสิ่งที่พวกเราไม่อาจฝัน บอกแล้วว่าทำได้แค่ดูแลเท่านั้น ถึงแม้ว่าเขาจะมีชีวิตได้แค่ห้าปี แต่ก็ยังเป็นห้าปีที่ดีที่สุดแล้ว”

“...”

“ฉันเองก็อยากจะช่วยเด็กดี เด็กน่ารักอย่างเขาสมควรที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่ไม่ว่าอย่างไรก็หลีกเลี่ยงชะตากรรมนี้ไม่พ้น”

นิคเริ่มเกลียดชังสิ่งที่เรียกว่าโชคชะตาขึ้นมา เขาเป็นผู้ใหญ่ ย่อมเข้าใจดีถึงความฟอนเฟะของมัน ดูท่าทางบิลลีคงไม่รู้เลยว่าคนบนฟ้าที่ใจร้ายขนาดไหน

นางฟ้าแม่ทูนหัวบอกว่าบิลลีเพิ่งจะเสียชีวิตเมื่อคืนนี้ เขาป่วยเป็นโรคเรื้อรังมาตั้งแต่เกิด ทั้งชีวิตไม่ค่อยได้ทำอะไร ไม่ค่อยได้ออกไปไหน กระทั่งช่วงต้นปีที่ผ่านมาสุขภาพของบิลลีเริ่มดีขึ้นมาก คุณพ่อคุณแม่ของเขาตัดสินใจส่งไปเจอเพื่อนๆ ที่โรงเรียน หวังให้ลูกน้อยมีพัฒนาการ แต่เข้าเรียนไปได้ไม่กี่เดือนอาการป่วยก็ทรุดหนักถึงขั้นติดเชื้อในกระแสเลือด ต้องนอนนิ่งอยู่บนเตียงรอให้คุณหมอคนนั้นคนนี้เข้ามารักษา สุดท้ายก็ยื้อได้นานที่สุดแค่นี้ บิลลีไม่ต้องเจ็บปวดอีกแล้ว เขาไม่ต้องทานยา ไม่ต้องเจ็บตัวจากเช็ดฝีฝียาอีก แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็ต้องลาจากทุกคนอันเป็นที่รักไปตลอดกาล

เด็กน้อยอายุแค่นี้จะเข้าใจความตายได้สักเท่าไรกันเชียว

“ผมอยากจะทำตามหาน้ำพุนี้ นี่แหละคือความฝันของผม”

อา...ปัญหาโลกแตกสินะ

เขาจะบอกความจริงไปดีไหมนะ ว่าเรื่องราวของไอ้หนูบิลลีนั่นมันไม่มีอยู่จริงมาตั้งแต่แรก หนังสือที่ถืออยู่นั้น ก็เป็นหนังสือที่เด็กอีกไม่รู้ตั้งกี่สิบกี่ร้อยคนมี มันก็เป็นแค่เรื่องราวที่ถูกปั้นแต่งขึ้นมาเท่านั้นเอง

แต่พอได้เห็นเวทตาที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจนั้น นิคก็เริ่มกลัวที่จะต้องสูญเสียมันไป เขาพลันพูดไม่ออกขึ้นมา ถ้อยคำจรรยาทั้งหลายถูกกลืนกลับลงคอ ได้แต่นั่งมองความฝันเล็กๆ ของเจ้าเด็กนั้นลอยไปมาอยู่กลางอากาศ ไม่อาจไขว่คว้าและไม่อาจจับต้องได้

สิ่งที่ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างเด็กและผู้ใหญ่คือการเติบโต

ดวงตาที่ผ่านการเปลี่ยนแปลงและการสูญเสีย ดวงตาที่เคยพบเห็นความจริง ความจอมปลอมของโลก จะแปดเปื้อนและไม่มีวันกลับไปสว่างแวววาวอย่างเคย คนเราเกิดมาย่อมมีดวงตาและหัวใจอันบริสุทธิ์ภาพที่เคยได้มองเห็นในตอนเด็กนั้นสว่างสดใสและงดงามยิ่งนัก แม้จะเป็นสิ่งเพื่อฝันแต่ก็กลับชัดเจนกว่าสิ่งอื่นใด

บัดนี้...แค่มองไปยังก้อนหินก้อนเดียวกัน ตาเผ่านิคและเจ้าหนูบิลลียกกลับมองเห็นเป็นสิ่งที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

“นั่นไง! หินก้อนที่หนึ่งที่เจ้าอีกาทิ้งเอาไว้ให้! มันต้องเป็นเส้นทางที่จะทำให้เราได้เจอน้ำพุอย่างแน่นอน!”

“เฮ้อ...”

นิกเองก็ไม่รู้ว่าอะไรดี จึงทำได้เพียงปล่อยให้เด็กนั้นวิ่งออกไปดูก่อนหिनเสียให้เต็มๆ ส่วนตัวเขาก็ค่อยๆ ลุกขึ้นอย่างเชื่องช้า ก้าวขาเตรียมจะเดินตามไปสมน้ำหน้า ทว่า...เมื่อก้มลงมองตรงออก กลับเห็นไม้เท้าสีดำเมื่อมของใครบางคนยกขึ้นมาขวางกั้น เขาพลันหยุดนิ่งไป หันกลับไปมองข้างตัวช้าๆ กลืนอายเย็นเยือก มาพร้อมกันกับความเงิบที่เงิบที่สุด หมอกหนาดำทะมึนลอยล่องรอบตัว นิกทำได้เพียงตัวแข็งค้าง จ้องมองนัยน์ตาแดงฉานนั้นอย่างจ้าน

รูปลักษณ์สูงเพรียว สวมใส่เสื้อผ้าสีดำทั้งชุด แลดูเป็นสุภาพบุรุษสุดเนียบ ไม่เท่าในมือนั้นดูสง่างามสมฐานะยิ่งนัก

มาตอนไหนไม่มา ดันมาตอนนี่ รอมมาเกือบทั้งวัน มาโผล่เอาตอนนี่เสียได้

ตาเม่านิกมองไปยังเด็กน้อยที่ก้มดูก่อนหिनด้วยความตื่นเต้นดีใจ เขาไม่ได้รู้สึกตัวเลยสักนิดว่า ช่วงเวลาแห่งอิสระได้หมดลงแล้ว อีกไม่นานก็ต้องหวนคืนสู่ดินแดนที่จากมา ร่างกายย่อยสลาย ดวงวิญญาณก็ต้องแตกดับ เรื่องราวพรรคนี้คงไม่มีใครทะเล้งมากพอที่จะเขียนให้เด็กๆ ได้อ่านหรือก เจ้าหนูน้อยวัยห้าขวบนั้นจะรู้จักโลกหลังความตายหรือเปล่า เคยพบเจอฤดูหนาวฤดูร้อนได้ไม่กี่ครั้ง ยังมีอีกมากมายเลยที่น่าสนใจกว่าหिनรูปทรงประหลาดๆ ก่อนนั้น น่าเสียตายนัก...ที่เจ้าหนูบิลลี่ต้องบอกลาสิ่งสวยงามและความฝันน้อยๆ ของตนเองแล้ว

นิกคลี่ยิ้มบาง เหลือบมองหมอกดำข้างตัว ก่อนที่จะเอ่ยปากทักทายออกไป

“ยินดีที่ได้รู้จักนะ คุณยมทูต”

ตาเม่านิกนับถอยหลังอยู่ในใจ เผื่อว่าเมื่อไรเวลาสุดท้ายของช่วงชีวิตนี้จะหายไปเสียที และในที่สุดเวลาสุดท้ายที่ว่านั้นก็มาถึงแล้ว เหลือบมองชายชุดดำข้างตัว คิดว่าถ้าหากเจ้าหนูบิลลี่หันมาเจอในตอนนี้ได้แผดเสียงร้องดังลั่นอย่างแน่นอน ดูลึ รูปลักษณ์ทั่วทั้งตัวเหมือนบุรุษผู้หนึ่ง แต่กลับมีหัวเป็นอิกาดำ สวมใส่เสื้อผ้าสีดำล้วนดูเคร่งขรึมไม่หยอก แถมยังมีหมอกทะมึนลอยรอบๆ ดูยังไงเจ้านี้ก็น่ากลัวเหมือนปีศาจร้ายในหนังสืออย่างไรอย่างนั้น เขาชักหนักใจแล้วสิ แม้ว่าตอนนี้ทั้งตนเองและเจ้าหนูบิลลี่จะกลายเป็นผีไปแล้วก็เถอะ แต่ดวงจิตนั้นใสซื่อบริสุทธิ์ยิ่งนัก เขายังเป็นแค่เด็กห้าขวบ อัลปาก้าคือตัวอะไร ยังไม่รู้จักเลยด้วยซ้ำ ก็ดันต้องมารู้จักกับยมทูตเสียแล้ว คนเป็นผู้เฒ่าได้เห็นก็อดรู้สึกสงสารขึ้นมาไม่ได้

ส่วนนางฟ้าแม่ทูนหัวก็ทำได้เพียงคลี่ยิ้มบาง ก้มศีรษะเล็กน้อยทักทายผู้มาใหม่ ต่างคนก็ต่างมีหน้าที่ของตัวเอง ตลอดเวลาที่ผ่านมา ในยามที่บิลลี่มีชีวิตอยู่เธอก็ต้องทำหน้าที่คอยปกป้องดูแล คอยทูน

ถนนมร่างกายและจิตใจนั้นให้สามารถอยู่ต่อไปจนถึงอายุขัยได้อย่างมีความสุข เมื่อวันสุดท้ายมาถึง แม้ไม่
 ยากจะปล่อยมือแต่ก็ตั้งใจ บัดนี้คุณยมทูตมาถึงแล้ว เขาเองก็ต้องทำหน้าที่ของเขา นำพาดวง
 วิญญาณของเด็กหนุ่มผู้ไร้เดียงสาไปส่งในที่ที่เหมาะสม บิลลีอาจได้อยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยขนมหวาน
 มากมาย หรือไม่ก็อาจได้โลกที่เต็มไปด้วยสัตว์วิเศษแสนน่ารัก อยู่ในโลกที่ไม่ว่าจะทำอะไรก็สามารถจะทำ
 ได้ทั้งนั้น เป็นดินแดนที่มีแต่ความสุข ความสมหวังตลอดกาล

“เธอไม่คิดจะห้ามเขาสักหน่อยหรือ?”

“พวกเราจะไม่ล่วงล้ำหน้าที่ของกันและกัน นางฟ้าแม่ทูนหัวดูแลตอนมีชีวิต เมื่อตายไปแล้วก็เป็น
 หน้าที่ของยมทูต ตัวกลางของปรโลก”

“แต่บิลลี...”

“นิค ทุกสิ่งทุกอย่างต้องเป็นไปตามวิถีของมัน”

“...”

“บิลลีทุกขุทธานามากมาแล้ว ละ ปล่อยให้เจ้าหนูนั้นได้พักผ่อนเถอะ”

นางฟ้าแม่ทูนหัวคลี่ยิ้มบาง แวดตาคู่นั้นจ้องมองไปยังบิลลีด้วยความรู้สึกเสียดาย แม้จะอยาก
 ช่วยเหลือมากแค่ไหนก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงชะตากรรมนี้ได้พัน นิคมองนางฟ้าชุดขาวสลักับคุณยมทูตหัวอึกา
 ดำ เขารู้สึกขุ่นเคืองในใจขึ้นมาทันที คนเป็นผู้ใหญ่พอต้องเห็นเด็กน้อยที่มีชีวิตน่าสงสารเช่นนี้ มันก็อดไม่ได้
 ที่จะอยากทวงความยุติธรรมเล็กๆ น้อยๆ ให้ บิลลีอายุแค่ห้าขวบ ยังไม่ทันได้เล่นสนุกจนเต็มอิมแต่ต้องมา
 เจอยมทูตแสนน่ากลัวเสียแล้ว

เขาก็แค่อยากจะให้เด็กคนนั้นได้จากโลกนี้ไปโดยที่รู้จักความสวยงามของมัน อยากจะให้เด็กคน
 นั้นได้รู้จักวิธียิ้ม วิธีหัวเราะอย่างอิมเอมใจเสียก่อน มันน่าเสียดายนะ ทั้งที่อุตสาห์ได้มาเกิดเป็นสิ่งมีชีวิตที่
 พระเจ้ารักมากที่สุดแท้ๆ แต่กลับมีโอกาสได้สัมผัสความสุขสั้นๆ แค่นี้เอง

ในฐานะผู้เฒ่าผู้แก่ นิคทนไม่ได้หรอกที่จะปล่อยให้ยมทูตเดินเข้าไปลากเจ้าหนูนั้นออกมา ดูบิลลี
 ในตอนนี้สิ เขายังตื่นตาตื่นใจกับอิมแค่เห็นก้อนหินก้อนเดียวอยู่เลย

“คุณปู่! คุณปู่!”

อา...บิลลีหันหน้ามาทางนี้แล้วสิ

นิกส่ายหน้าไปมาเบาๆ เขาหวังว่าบิลลี่จะยังไม่เห็นยมทูตข้างตัวในตอนนี้อย่างไร แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว ในใจ นิกไปต่างๆ นานา คิดว่าหลังจากที่เห็นยมทูตแสนน่ากลัวนี้ บิลลี่คงกรี๊ดร้องเสียงดังแล้วร้องให้ขวัญผวาจน วิ่งหนีปาราบแน่ แต่ใครจะไปคิด... บิลลี่ไม่ได้ร้องให้ ทั้งยังไม่ได้แสดงอาการหวาดกลัวแต่อย่างใด เจ้าเด็ก นั้นทำตลกกว่าว แปลงปลั่งเป็นประกาย จ้องมองไปยังคุณยมทูตหัวอีกาข้างตัว ขาเล็กๆ ทั้งสองข้างรีบวิ่งสับ กันกลับมาหยุดยืนตรงหน้านี้อย่างรวดเร็ว มือข้างหนึ่งกอดหนังสือนิทานแนบอกเอาไว้ ส่วนมืออีกข้างก็ใช้นิ้วชี้เล็กๆ ชี้ไปยังใบหน้าของยมทูต กระพือแขนพับๆ ส่งเสียงร้องลั่นด้วยความดีใจไม่หยุด

“เจ้าแซม! อีกาเพื่อนรัก!”

ตาเม่านิกเริ่มสงสัยขึ้นมา ทุกครั้งที่ยมทูตต้องมาเก็บดวงวิญญาณของเด็กน้อย พวกเขาจะต้องเจอกับเหตุการณ์แบบนี้ตลอดเลยหรือเปล่านั้น

โธ่ เจ้าหนูบิลลี่ผู้นำสงสาร จนถึงปานนี้ก็ยังไม่เข้าใจอีกว่าอีกาที่อยู่ตรงหน้าตัวเองนี้ไม่ใช่อีกาที่น่าน่ารัก ไม่ใช่สัตว์แสนดีเหมือนอย่างในนิทานกล่อมนอนที่คุณแม่ชอบเล่าให้ฟัง แต่เด็กอายุห้าขวบที่ไม่เคยผ่านโลกแห่งความจริงอันโหดร้ายมาก่อนจะไม่รู้ก็ไม่แปลก โลกใบเดียวที่เขา รู้ก็คือโลกแห่งความฝันและจินตนาการจากเรื่องเล่าในหนังสือนิทานเท่านั้น ต่างกันกับตาเม่านิกที่อาศัยอยู่บนโลกนี้มาตั้งเกือบเก้าสิบปี ผ่านประสบการณ์ดีและร้ายมากมาย เรื่องราวซับซ้อนยิ่งใหญ่เพียงใด เรื่องราวสกรปรกจอมปลอมทั้งหลายของโลกใบนี้ เขารู้จักมาทั้งหมดแล้ว

“คุณปู่! พวกเราจะออกไปตามหาน้ำพุกันใช่ไหม?”

ใครจะไปกับนายกันล่ะ เขามารับถึงที่แล้ว จะหนีไปไหนได้อีก

“นั่นคือก้อนหิน และนี่ก็คือเจ้าอีกา!”

นิกเบิกตากว้าง จู่ๆ บิลลี่ก็รีบวิ่งเข้ามาจับข้อมือขาของนิกแล้ว นัยน์ตาสีแดงจางไม่อาจสร้างความสะพรึงกลัวให้กับเจ้าหนูน้อยได้เลย ดูท่าทางบิลลี่คงจะยึดติดกับเรื่องราวในนิทานเล่มนั้นมากพอสมควร คงเป็นนิทานที่เขาชื่นชอบมากจนเผลอคิดว่ามันเป็นเรื่องจริงไปแล้ว เด็กในวัยห้าขวบมีความฝันอยากจะทำตามหาน้ำพุแห่งความเยาว์วัยให้พบ ทั้งที่ไม่รู้เลยว่ามันมีจริงไหมและมันอยู่ที่ไหน ไม่ใช่เมื่อก่อนนิกเองจะไม่เคยคิดอะไรไร้สาระแบบนี้หรอก เขาเองก็เคยอยากจะทำเป็นซูเปอร์ฮีโร่ไปช่วยคนอื่นเหมือนกัน กว่าที่จะเข้าใจความจริงได้ อันดับแรกก็ต้องยอมรับความจริงเสียก่อน

การยอมรับความจริงนี้แหละที่ยากที่สุดและเจ็บปวดที่สุด แต่เมื่อข้ามผ่านมันไปได้แล้วก็จะไม่กลับไปคิดเพื่อฝันไร้สาระอีก

ครั้งแรกที่ได้รู้จักโลกแห่งความจริง ก็เป็นครั้งสุดท้ายที่ได้สัมผัสโลกแห่งความฝัน

“ขอบคุณด้วยหน่อย”

“...”

มองเห็นแววตาระยิบระยับของเด็กน้อย นิคก็ได้แต่ถอนหายใจ สะกิดให้คุณยมทูตหัวนกเดินแยกไปอีกนิด นางฟ้าประจำกายของบิลลี่ก็ขยับปีกบินตามมาด้วย พวกเขาทั้งสามพูดคุยกันโดยปล่อยให้บิลลี่ยังคงยืนกอดหนังสือนิทานรออยู่ตรงนั้น นิคเหลือบมองยมทูตตรงหน้า มองตั้งแต่หัวจรดเท้า ไอน์ที่แผ่ออกมาทำให้เขารู้สึกหนาวสั่นอยู่บ้าง นี่เป็นครั้งแรกเลยที่ได้เห็นอะไรแบบนี้กับตาตัวเองเป็นครั้งแรก ที่แท้แล้วหน้าตาของยมทูตก็เป็นเช่นนี้เองนะเธอ

“เอาละ คุณเห็นแล้วใช่ไหมว่ามันเป็นแค่เด็กน้อยห้าขวบ เขาไม่รู้เรื่องอะไร ยังคิดว่าคุณเป็นตัวละครในนิทานอยู่เลย”

“...”

ยมทูตนี้มีหูไหมนะ ตาเด๋วนิคชักสงสัย เขาพูดอะไรไปอีกฝ่ายก็เอาแต่เงิบ ไม่หือไม่อือ ไม่แสดงกิริยาตอบรับสักอย่างเดียว ส่วนแม่เด๋มาชุดขาวนี่ก็ไม่ช่วยพูดอะไรเลยสักนิดเดียว

“ผมไม่ได้คิดจะหนีไปไหนหรอก คุณจะเอาดวงวิญญาณของตาแก่คนนี้ไปขึ้นสวรรค์ลงนรกที่ไหนก็ได้ทั้งนั้น เพียงแต่ผมรู้สึกเป็นห่วงเจ้าหนูคนนั้น เอ่อ...ไม่ดี ฝึน้อยตนนั้น”

“...”

“ถึงแม้ว่าเขาจะตายไป แต่ดวงวิญญาณของเขาก็ใส่ชื่อเกินกว่าที่จะต้องไปเจอเรื่องน่ากลัว”

“...”

“เขาชื่อบิลลี่ อายุห้าขวบเอง เพิ่งจะอ่านออกเขียนได้เมื่อไม่นานมานี้ ้วยเริ่มเข้าโรงเรียนละมั้ง กำลังอยู่ในช่วงน่ารักน่าชังเลย น่าเสียดายที่มีเวลาอยู่บนโลกนี้น้อยเกินไปหน่อย เขายังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่ยังไม่ได้รู้จัก”

“...”

“ลำพังพ่อแม่มองไม่เห็นเขาก็เสียใจมากพออยู่แล้ว อย่าเพิ่งให้เขาต้องเสียใจกับความจริงมากกว่านี้เลย”

นิคเอ๋ยเสียงเบา ก่อนที่จะหันกลับไปมองบิลลีอีกครั้ง เขายังใส่ชื่อ ไม่ได้รู้ตัวเลยว่าตอนนี้หมดเวลาสนุกแล้ว คุณยมทูตหันไปมองตามเงียบๆ ไม่ได้พูดอะไรสักคำ ระหว่างพวกเขาเพียงแค่ความเงียบงันเท่านั้น รตราที่ผ่านไป เด็กน้อยมากมายที่วิ่งเล่นส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าว ไม่มีใครมองเห็นพวกเขาที่ยืนอยู่ตรงนี้เลย บิลลีมองตามเด็กบางคนตาละห้อย เห็นว่าเขามีพ่อแม่อยู่ข้างๆ ก็ทำหน้าตาเศร้าสร้อยออกมา นิคทนมองต่อไปไม่ไหวจึงตัดสินใจเดินกลับไปหาบิลลี ยื่นมือออกไปลูบศีรษะเบาๆ เพื่อปลอบใจ เอ๋ยปากขอคู่มือหนังสือนิทานเล่มนั้นอีกครั้ง เขาเปิดอ่านไปเรื่อยๆ ใช้เวลาไม่นานก็เข้าใจเรื่องราวทั้งหมด มันก็ไม่ได้ต่างจากนิทานผจญภัยทั่วไป ออกตามหาน้ำพุวิเศษรวมกันกับเพื่อนชื่อ เจอเรื่องราวมหัศจรรย์ใจไปพร้อมๆ กัน เหมาะเป็นอย่างยิ่งที่จะใช้เป็นเรื่องราวกล่อมนอนแก่เด็กน้อยสักคน

ในหัวนึกถึงน้ำพุกลางเมืองขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากตรอกนี้ จึงตัดสินใจว่าจะใช้เจ้านั้นมาปลอมแปลงเป็นของเล่นหลอกเด็กไปก่อนก็แล้วกัน

อย่างน้อยๆ ก็ขอให้เจ้าหนูน้อยได้พบเจอกับความฝันก่อนจากโลกนี้ไป แม้ว่ามันจะเป็นความฝันที่ไร้สาระและดูเพ้อเจ้อสิ้นดี แต่อย่างน้อยๆ นี่ก็เป็นความฝันของเด็กคนหนึ่ง แค่นี้ก็โอกาสได้เกิดมาแล้ว จินตนาการถึงมัน นั่นก็ถือว่าคุ้มค่ากับการเกิดมาแล้วละ

นิคจูงแขนบิลลีกลับมาหายมทูตหัวอีกาอีกครั้ง เขาชูหนังสือนิทานในมือขึ้นมา เอ๋ยปากบอกด้วยน้ำเสียงจริงจังว่าจะพาบิลลีไปตามหาน้ำพุแห่งความเยาว์วัยก่อน หลังจากที่ได้เจอแล้วก็ค่อยว่ากันอีกที ถือเสียว่าทำเพื่อเด็กคนหนึ่ง ให้เขาได้มองเห็นโลกใบนี้เพิ่มขึ้นอีกนิด บิลลีเกิดมามีอายุแค่นี้ก็ต้องจากโลกไปแล้ว อุตส่าห์ได้มาอยู่บนโลกทั้งที หนีจากแบบนี้มันน่าเสียดายเกินไปหน่อย ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างเลยที่นิคอยากแนะนำให้บิลลีได้รู้จัก

แม้ว่าจะรู้สึกกลัว แต่นิคก็จ้องมองดวงตาสีแดงฉานนั้นแน่นิ่ง ในใจคิดไปสารพัด ถ้าหากว่าเจ้าอีกานี้สะบัดปีกหนึ่งครั้ง ไม่รู้ว่าตาเฒ่าอย่างเขาจะสลายกลายเป็นผุยผงไปเลยหรือเปล่า แต่ก็ทำใจกล้าไปก่อน ถึงอย่างไรเสียเขาก็ตายกลายเป็นผีไปแล้ว จะตายอีกก็คงไม่ได้ ต่อมามากแล้วอะไรละ ชีวิตคนเรานั้นก็แค่นี้ ไม่มีร่างกายแล้ว ไม่มีเลือดเนื้อแล้ว เส้นประสาทก็หายเกลี้ยง ต่อให้โดนทำร้ายหนักๆ ก็คงไม่เจ็บสักเท่าไรนัก เพราะฉะนั้น ตาเฒ่านี้คงจะขีดหน้าใส่ยมทูตอย่างไม่เกรงกลัว ส่วนเจ้าหนูบิลลียังทำตาแวววาว รู้สึกตื่นเต้นเหลือเกินที่ได้เห็นเจ้าแซม อีกาเพื่อนรักตัวจริง เผลอยื่นมือออกไปหาแล้วจับๆ แตะๆ ตามเนื้อตัวของ คุณยมทูต ความเย็นนั้นทำให้บิลลีเบิกตากว้างในทันที

“ตัวเย็นเป็นน้ำแข็งเลย!”

ไอ้หนูนี่ก็อย่าไปจับเขาสุ่มสี่สุมห้าสิ่วว้ย!

นิคเฒ่าปาก เฝ้ารอว่าคุณยมทูตจะมีปฏิกริยาเช่นไร ผ่านไปเนิ่นนานหลายนาที กว่าที่อีกฝ่ายจะขยับตัว เขาค่อยๆ ยกมือขวาขึ้นมาแบกกลางอากาศ ฉับพลันปรากฏเป็นแสงสว่างสีขาวผุดออกมาจากกลางฝ่ามือ ทั้งนิคและบิลลีต่างก็จ้องมองมันด้วยความประหลาดใจ

แสงนั้นกลายร่างเป็นเชือกสีขาวส่องสว่างเรืองรอง ส่วนไม้เท้าที่ยมทูตถือมาด้วยก็เปลี่ยนเป็นอาวุธที่มีปลายแหลมคม นิคอ้าปากห้ามไม่ทัน จู่ๆ เจ้าเชือกสีขาวนั้นก็พุ่งเข้ามารัดข้อมือของบิลลีเอาไว้ เด็กน้อยตกใจจนสะดุ้งโหยง รีบวิ่งไปหลบหลังตาแก่โดยเร็ว เอ่ยปากถามถึงสิ่งที่อยู่บนข้อมือตัวเองด้วยแววตาใสซื่อทันที

จนถึงตอนนี้บิลลีก็ยังไม่เข้าใจอีกว่าเวลาสุดท้ายของชีวิตได้มาถึงแล้ว นี่ไม่ใช่เรื่องเล่าสนุกสนานอย่างในนิทาน แต่เป็นความจริงอันโหดร้าย มันไม่ใช่เรื่องสนุกและไม่ใช่เรื่องที่น่าตื่นเต้นเลย แค่ลองคิดไปอีกไม่นานนี่ก็จะไม่มีตัวตนอยู่บนโลกใบนี้ ไม่ได้รับรู้อะไรอีกแล้ว เขาก็รู้สึกเสียดายช่วงเวลาหลายสิบปีที่อยู่บนโลกมนุษย์ขึ้นมาเสียอย่างนั้น นึกถึงวันที่ตัวเองไปนั่งดื่มน้ำชากับคุณนายเจนเช่น นึกถึงวันที่ตัวเองได้เล่นไวโอลินครั้งแรก นึกถึงวันที่ได้โอบอุ้มลูกของตนเอง ได้มองดวงตาเล็กๆ คุณนั้นเป็นครั้งแรก นึกถึงวันแต่งงานของเขา นึกถึงความรักแรก นึกถึงวัยเยาว์ของตัวเองที่ไหลผ่านไปและไม่หวนกลับมาอีก พลันความรู้สึกหดหู่ก็เกาะกุมจิตใจ นิคได้แต่ก้มมองเด็กน้อยข้างตัวแล้วคลี้มบางเบาออกมา เอ่ยปลอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“บิลลี คุณยมทูตคนนี้จะกำลังจะพาเราไปในที่ที่เราสมควรจะอยู่ อย่าดีอกับเขาเลยนะ”

“แต่คุณปู่บอกว่าเราจะไปตามหาน้ำพุกันไม่ใช่หรือ”

“สงสัยตอนนี้คงจะไปไม่ได้แล้วละ คุณยมทูตเขาต้องทำหน้าที่ของเขา อย่าดีอกไปมากกว่านี้จะดีกว่านะ”

“แซมไม่ใจร้ายหรอก! แซมจะช่วยบิลลีตามหาน้ำพุจนเจอ ใช่ไหม!”

“ให้ตายสิ...”

“แซม นายจะช่วยพวกเราตามหาน้ำพุใช่หรือเปล่า”

“...”

เด็กน้อยผู้น่าสงสารเอ๋ย เมื่อไรกันเขาจะรู้สึกตัวเสียที ว่าสิ่งที่ตนเองกำลังอ่อนนอนอยู่นั้นไม่ใช่แซมเพื่อนรักอย่างในนิทานที่คุณแม่ชอบเล่า แต่กลับเป็นสิ่งที่ผู้คนหวาดกลัวที่จะได้พบเจอมากที่สุด ไม่มีใครคิด

อยากจะเจอยมทูตหรือ เพราะการได้เจอ มันก็หมายความว่าช่วงเวลาแสนสุขบนโลกใบนี้ได้หมดลงไป แล้วอย่างไรละ

บิลลี่อมป่อยมือออกจากเสื้อของนิค เข้าก้าวไปข้างหน้าอย่างกล้าๆ กลัวๆ จากนั้นก็เตะสัมผัสลงบนร่างกายเย็นเยือกนั้นอีกครั้ง เด็กน้อยเงยหน้ามองมนุษย์หัวอิกาโดยไม่แม้แต่จะเกรงกลัว เขาจ้องลึกเข้าไปในดวงตาสีแดงฉานคู่นั้น เอ่ยขอด้วยคำพูดเดิมๆ บอกว่าอยากให้แซมพาไปตามหาน้ำพุ เขาอยากจะเจอน้ำพุจริงๆ

นิคได้แต่หลับตาลงและภาวนา ขอให้ยมทูตผู้นี้ไม่ใจร้ายกับบิลลี่จนเกินไป

แต่ใครจะไปคิด... พอลืมตากลับขึ้นมาอีกครั้ง เชือกสีขาวที่เคยสว่างเรืองรองบนข้อมือก็ได้อันตรธานหายไปเสียแล้ว

นางฟ้าแม่ทูนหัวส่งเสียงหัวเราะออกมาดั่งลั่นพร้อมขยับปีลีไสเบา ๆ บินวนอยู่รอบดวงวิญญาณของนิคและบิลลี่ เอ่ยชื่นชมไม่หยุดหย่อนเกี่ยวกับความกล้าของผีตาเผ่า ตอนนี้องค์เขาเดินทางออกมาจากสวนเล็กๆ แห่งนั้นแล้ว นิคเดินจูงมือบิลลี่ไปตามเส้นทางที่สุดแสนจะคั่นเคย ข้างกันยังมีคุณยมทูตหัวอิกา รายนั้นคอยเฝ้าอยู่ข้างๆ ไม่ห่างไปไหน แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้ทำอะไรไปมากกว่าเฝ้าติดตามอย่างเงียบๆ มองเห็นดวงวิญญาณอีกมากมายที่เดินสวนกัน แต่ละรายก็มียมทูตคอยควบคุม เชือกสีขาวส่องสว่างมัดเข้าที่ข้อมือ และเพียงแค่มทูตกระทุ้งไม้เท้าลงกับพื้น พวกเขาก็จะหายวับไปในทันที ลากจากโลกใบนี้โดยสมบูรณ์ นิคมองภาพนั้นพลันรู้สึกวูบไหวในใจ เขาก็มองมองเจ้าหนูน้อยบิลลี่ข้างตัว นึกขอบคุณความใสซื่อของเด็กๆ เหลือเกิน เขาไม่ได้รู้สึกกลัวกับสิ่งที่เห็น กลับมองว่ามันเป็นเรื่องราวแฟนตาซีเหมือนอย่างในนิทาน ดวงตากลมๆ คู่นั้นมองไปรอบกายด้วยความตื่นเต้นดีใจ

“คุณปู่ๆ หมาตัวนั้นเหมือนที่บ้านของผมเลย”

“ที่บ้านเลี้ยงหมาด้วยจ้ะหรือ”

“อ้อ! มันชื่อลีโอ ตัวสีน้ำตาล ตัวใหญ่เท่านี้เลย”

“จ้ะสินะ”

“คุณปู่ละ มีเหมือนกันไหม”

“เคยมีอยู่ตัวหนึ่ง พันธุ์มอลทีสนะ”

“จริงหรือ แล้วมันชื่อว่าอะไร”

“วีนซ์”

“ต้องน่ารักมากๆแน่นอน”

“อืม ก็เป็นหมาที่น่ารักมากตัวหนึ่งแหละนะ”

พวกเขาเดินผ่านเจ้าสุนัขตัวนั้น มันจ้องมองมาราวกับว่าจะมองเห็นอย่างไรอย่างนั้น บิลลี่คลี่ยิ้มน่ารัก โบกมือทักทายคุณสุนัข นิคเฝ้ามองทุกการกระทำของบิลลี่ เขาารู้ซึ่งแล้วว่าเด็กน้อยคนนี้เป็นเด็กที่โชคร้ายยิ่งนัก เขาดูเหมือนคนที่ไม่เคยออกจากบ้านมาก่อน นี่เป็นครั้งแรกที่บิลลี่ได้เดินทางไกลแบบนี้ จากที่นางฟ้าแม่ทูนหัวเล่าให้ฟัง บิลลี่ร่างกายไม่แข็งแรง ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขามีชีวิตอยู่ในห้องแคบๆ มาโดยตลอด แม้จะมีบ้านหลังใหญ่โตเทียบเท่าคฤหาสน์แต่ก็ไม่มีความสุขเลย เพราะบิลลี่ไม่สามารถออกไปเล่นสนุกที่ไหนได้ มีเพียงหนังสือนิทานเท่านั้นที่เป็นเพื่อน ด้วยเหตุนี้บิลลี่จึงชอบเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการผจญภัยมากที่สุด ยิ่งได้เจอนิทานที่ตัวละครเอกมีชื่อเหมือนกันกับตัวเอง เขาก็ยิ่งโปรดปราน ในหัวน้อยๆ นั้นมักจะพ้อฝันว่ามันคือเรื่องราวของตัวเอง เพียงเท่านั้นบิลลี่ก็สามารถที่จะยิ้มกว้างออกมาอย่างมีความสุขได้แล้ว

ความฝันของบิลลี่อาจไม่ใช่การตามหาน้ำพุให้เจอ แต่เป็นการได้ใช้ชีวิตให้คุ้มค่า ให้สมกับที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์บนโลกใบนี้ต่างหาก

“คุณปู่! เรากินอันนั้นได้หรือเปล่า”

บิลลี่กระตุกชายเสื้อเบาๆ แล้วชี้ไปยังร้านขนมหวานที่อยู่ไม่ไกล เจ้าของร้านเป็นชายวัยกลางคน กำลังนั่งปั้นน้ำตาลหลากสีด้วยสีหน้าเอื่อยเฉื่อย บางทีก็อ้าปากหาวหวอดๆ คงรู้สึกเบื่อหน่ายใจอย่างถึงที่สุด เจ้าของร้านน้ำตาลปั้นเงยหน้าขึ้น มองเห็นนุรุษผู้หนึ่งสวมใส่เสื้อผ้าแลดูภูมิฐาน ก้าวผ่านหน้าตัวเองไปก็พลันรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในโชคชะตา ทั้งที่ดูๆ แล้วพวกเขาน่าจะอายุเท่ากัน แต่เหตุใดตัวเขาเองถึงได้กลายเป็นพ่อค้าปั้นน้ำตาล รายได้เพียงนิด ไม่พอจุนเจือชีวิต เกียรติและศักดิ์ศรีถึงมีก็คงไม่มากเท่าคุณชายคนเมื่อครู่นี้

แต่เขาไม่ได้รู้สึกตัวเลยว่าในขณะที่เขามองคนอื่นด้วยแวตาคือจจา กลับมีวิญญาณเด็กน้อยมองไปหาด้วยแวตาคือชื่นชม

บิลลี่ย่ำเท้าขบตะโกนออกมา บอกว่าอาชีพคนปั้นน้ำตาลเท่ที่สุดเลยละ

นิคเหลือบมองนางฟ้าแม่ทูนหัวข้างตัว สลับกับคุณยมทูตหัวอีกา พลังเอ่ยถามออกไป

“นี่ เสกน้ำตาลปั้นให้บิลลี่ได้ไหม”

“บิลลี่ตายไปแล้ว เขาตี้มกินอะไรไม่ได้หรอกนะ”

“ฉันไม่ได้อยากให้เขาตี้มกิน แค่อยากให้เขาได้สัมผัสมัน”

“...”

“ไม่ได้หรอก”

นางฟ้าประจำกายของบิลลี่หันกลับไปมองคุณยมทูต เมื่อว่าอีกฝ่ายเอาแต่ยืนนิ่ง เธอก็ยกไหล่เบาๆ แล้วอนุญาตตัวเองเพื่อทำในสิ่งที่นิคร้องขอ ปลายนิ้วขยับไปมาเบาๆ ไม่กี่วินาทีก็มีมอเอ็มแสงงดงามปรากฏขึ้นมา นิครับมันมาถือไว้แล้วยื่นไปให้เด็กน้อย บิลลี่เบิกตากว้าง จากนั้นก็จ้องมองใบหน้าของนิกด้วยความตื่นเต็นต์ใจ

“ภูติดอกไม้ไซ้ใหม่! เขาอยู่ตรงนี้ไซ้หรือเปล่า!”

อา... ให้ตายสิ นิคลืมไปเลยว่าในนิทานเรื่องนั้นยังมีตัวละครอื่นอยู่อีก

บิลลี่มองเห็นลูกอมที่ถูกเสกขึ้นมา แม้ว่าจะมองไม่เห็นตัวของผู้ให้ แต่เขาก็มั่นใจว่าข้างๆ คุณปู๊นิกจะต้องมีภูติพิเศษอยู่แน่นอน หัวใจของผีเด็กฟองโต เขาได้เจอกับเจ้าแซม อีกาเพื่อนรัก แล้วก็ได้เจอภูติดอกไม้แสนวิเศษ (แม้ว่าจะยังไม่เห็นตัวจริงๆ ก็เถอะ) นั่นหมายความว่าเรื่องราวของน้ำพุแห่งความเยาว์วัยจะต้องเป็นเรื่องจริง มันจะต้องมีอยู่จริงอย่างแน่นอน! ไม่ว่าจะมันจะอยู่ไกลขนาดไหน เขาก็ตั้งใจว่าจะต้องตามหาให้เจอ และบิลลี่จะใช้น้ำจากน้ำพุนั้นในการชุบชีวิตภูติดอกไม้อีกครั้ง เหมือนอย่างที่ในนิทานเล่าเอาไว้

นิกมองเห็นความตั้งใจในดวงตาคู่นั้น เขาก็รู้ได้ในทันทีว่าบิลลี่กำลังคิดอะไรอยู่ ใจหนึ่งก็อยากจะขัดเอาไว้ แต่พอนึกว่าอีกไม่นานบิลลี่ก็คงถูกคุณยมทูตพาตัวไปที่ไหนสักที่แล้ว ผู้ใหญ่อย่างเขาก็อดรู้สึกสงสารขึ้นมาอีกครั้งไม่ได้ เอาเถอะ ถือเสียว่าทำให้บิลลี่มีความสุขสักครั้งก่อนจากไปก็คงไม่เป็นไร ไหนๆ ก็ไหนๆ คุณยมทูตเขายอมปล่อยให้ทำตามใจอีกนิดแล้ว เป็นไงก็เป็นกัน

เพราะเรื่องราวจากนิทานที่เด็กๆ ทั้งหลายเชื่อใจ ล้วนสร้างสรรค์ขึ้นจากคำใบ้ปดของผู้ใหญ่ทั้งนั้น

“อืม เดี่ยวจะพาไปตามหาน้ำพุ แต่สัญญามาก่อนว่าจะไม่ดื้อ ไม่ชน อย่าวิ่งหนีไปไหนเป็นอันขาด”

“รับทราบ! คุณปู่ใจดีที่สุดเลย!”

นิคพยักหน้าส่งเสียงอ้ออ่า หันไปมองนางฟ้าแม่ทูนหัวเล็กน้อย ภูติวิเศษนั้นส่งยิ้มกว้างมาให้ แล้วเอ่ยชื่นชมเบาๆ

“เป็นผู้ใหญ่ที่ใจดีไม่เบาเลยนะนิก”

ใจดีอะไร ก็แค่ส่งเคราะห์ให้น้อยตาดำๆ หนึ่งตนเท่านั้นแหละน่า

นิกตั้งใจว่าจะพบบิลลี่ไปยังลานน้ำพุกลางเมือง แต่เขารู้ดีว่าเด็กในวัยนี้ยอมไม่ชอบอะไรที่ง่ายตายเกินไป ถ้าหากเดินตามถนนเส้นนี้ไป อีกไม่นานบิลลี่ก็จะได้พบเจอน้ำพุแล้ว ซึ่งนั่นหมายความว่าเขาจะไม่ได้เรียนรู้อะไรจากโลกใบนี้อีกเลย ไม่มีโอกาสได้มองเห็นสิ่งที่น่าสนใจอื่นใด ถ้าเป็นแบบนั้นก็น่าเสียดายหน่อย เพราะเป้าหมายของนิกไม่ได้ต้องการแค่ทำตามความฝันของเด็กคนหนึ่งให้สำเร็จ แต่เขายังต้องการให้เด็กคนนี้ได้ลาจากโลกใบนี้ไป โดยที่มีโอกาสได้เรียนรู้และสัมผัสถึงความสวยงามของการมีชีวิตอยู่ แม้ว่าตอนนี้เวลาของเขาจะหมดลงไปแล้ว แต่เส้นทางแห่งการเรียนรู้ยังไม่สิ้นสุด หากยังมีโอกาส นิกก็อยากจะขอแนะนำม่านหมอก แสงตะวันและดอกไม้ให้บิลลี่ได้รู้จักอีกสักหน่อย

“คุณปู่ ทำไม่ว่าวถึงลอยขึ้นไปบนฟ้าได้ แต่พวกเราบินไม่ได้ล่ะ”

“ว่าวเบากว่า เห็นไหม มันกางออกได้เพราะมีแรงลมคอยพยุง”

“ถ้าเกิดว่าคนเรามีรูปร่างแบบนั้น ก็คงลอยกันหมดใช่ไหม”

“ถ้ามีลมแรงๆ พัดมาก็อาจจะลอยได้”

“ว่าว...”

“สงสัยอะไรอีก”

“ว่าแต่คุณปู่มองเห็นภูตดอกไม้ใช่ไหม เขายังอยู่ข้างๆ หรือเปล่า”

“อืม ยังอยู่ตรงนี้แหละ”

“ผมอยากรู้ว่าหน้าตาเขาเป็นยังไง เหมือนอย่างในหนังสือเล่มนี้ไหม”

นิกหลับตาลงมองภาพวาดประกอบหนังสือนิทานนั้น เรื่องราวของบิลลี่และผองเพื่อนที่ร่วมออกเดินทางผจญภัย ภูตดอกไม้ที่วานั้นออกมาแค่ตอนแรกๆ จากนั้นก็หายตัวไปอย่างลึกลับเพราะถูกปีศาจร้ายจัดการ แต่ก็มีภาพประกอบบิลลี่ได้เข้าใจอยู่ ภูตดอกไม้สวมใส่กระโปรงสีชมพูอ่อน มีปีกเป็นสีเขียวทองดู

ระยิบระยับ ทำผมม้วนขึ้นเป็นมวยพอลวม มีดอกแดฟโฟดิลสีเหลืองประดับอยู่หนึ่งดอก มองยังงั้นมันก็เป็นแค่ภาพจากจินตนาการของผู้วาดที่ต้องการตอกย้ำให้เด็กน้อยเชื่อสุดใจว่าภูตดอกไม่มีรูปร่างหน้าตาเช่นนี้

นิคมองความจริง หากบิลลีสามารถมองเห็นได้คงร้องไห้โฮออกมา นางฟ้าข้างตัวแท้จริงแล้วเป็นหญิงชรา สวมใส่ชุดสีขาว ไม่ได้ดูสดใสเหมือนอย่างในภาพวาดเลยแม้แต่น้อย

เอาเออะ ผู้ใหญ่คนนี้จะขอแบกรับบาปกรรมแห่งการบิดเบือนเอาไว้อเอง ขอเพียงรักษารอยยิ้มของเด็กคนหนึ่งเอาไว้ โทษอีกสักครั้งก็คงไม่เป็นไร

เพราะถึงยังงั้น...ทุกสิ่งทุกอย่างที่บิลลีเชื่อก็ถือกำเนิดมาจากคำโกหกของผู้ใหญ่ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

“อืม หน้าตาแบบนี้เลยละ”

ความจริงแล้วบิลลีอาจจัดได้ว่าเป็นเด็กชนคนหนึ่ง เป็นเด็กที่มีความอยากรู้อยากเห็นสูงมาก แต่ก็พอจะเข้าใจได้ว่าเจ้าตัวไม่ได้มีโอกาสออกมาสัมผัสโลกกว้างเลย พอเจออะไรเล็กๆ น้อยๆ ก็วิ่งเข้าไปหาทั้งหมด มองเห็นผีเสื้อบินผ่านเขาก็ร้องเรียกหานิค ถามสารพัดคำถามเกี่ยวกับมัน นิคก็ได้แต่ตอบไปพร้อมกับสีหน้าเนือยๆ ซี้เกียจจะตอบเต็มที่ แต่พอเห็นเจ้าหนูน้อยนั่นซี้ไปยังคนปั้นรถจักรยานข้างทาง เอ่ยถามว่าทำไมเขาถึงทรงตัวได้ ไม่ล้มลงไป นิคก็ผลตอบไปอีกครั้งอย่างอดไม่ได้ สงสัยเขาจะเป็นโรคแพ้เด็กฉลาดเข้าให้แล้วสิ

ถ้าหากว่าบิลลียังมีโอกาสได้เติบโต คิดว่าเขาคงกลายเป็นวัยรุ่นที่สดใสคนหนึ่ง และอาจจะกลายเป็นผู้ใหญ่ที่สนใจดีคนหนึ่งเลย

แต่อะไรมันก็ไม่แน่นอน เด็กๆ ทุกคนในวัยเยาว์ย่อมสดใสงดงาม ผลิบานราวดอกไม้เมื่อน้อยแรกแย้ม แต่พอผ่านเรื่องราวมากมาย พวกเขาจะไม่สามารถทนความสดใสได้อีกเลย วันเวลาทำให้หลงลืมตัวตน ความยากลำบากทำให้หลงลืมความสุขที่แท้จริง ความจริงของโลกทำให้ความฝันถูกลบเลือนไป ไม่ช้าเด็กที่สดใสไร้เดียงสาก็ต้องกลายเป็นผู้ใหญ่ที่แสนอับเฉาในสักวันหนึ่ง

นิคเฝ้ามองผีเด็กตนนั่นวิ่งร่อนเร็วไปมา ประเดี๋ยวก็ไปทางซ้าย อีกนิดก็ไปไถ่ทางขวา รวดเร็วว่องไว เสียจนเหนื่อยจะมองตาม เขาจึงหันกลับไปมองนางฟ้าแม่ทูนหัวที่ขยับปีกบินอยู่ข้างกัน ส่วนคุณยมทูตนั้นก็เอาแต่เดินไปเจี๊ยบๆ ไม่พูดไม่จาอะไรกับใครทั้งสิ้น เอาแต่เฝ้าเฝ้าเฝ้าสอดส่องมองออกมาไม่หยุด

“ฉันอยากจะเห็นเด็กคนนั้นเติบโต น่าเสียดายที่เวลาของเขามีเท่านี้” นางฟ้าแม่ทูนหัวของบิลลีเอ่ย
พิมพ์คำ คลี่รอยยิ้มแสนเศร้าออกมาให้เห็น

“แค่นี้ก็ดีมากแล้ว”

“ความดีคือเสน่ห์ที่ร้ายกาจที่สุดของเด็กๆ เลย”

“สำหรับคนเป็นพ่อแม่มันคือความบรลัษณะสิไม่ว่า นางฟ้าประจำกายอย่างพวกเธอไม่ได้เลี้ยงนี่”

“มันก็ตกลงดีนั่นแหละ เวลาที่ได้เห็นพ่อแม่ทั้งหลายคอยเลี้ยงดูเด็กๆ ของพวกเขา บางคู่อีกก็ลนลานไปหมดเพราะเพิ่งจะมีลูกครั้งแรก บางคู่อีกพยายามที่จะช่วยกันอย่างเต็มที่ ฉันชอบดูคู่อื่นๆ ใหม่ช่วยกันเลือกชื่อของให้ลูกๆ ของพวกเขาที่สุดเลย”

“...”

“แต่ก็มีอีกหลายคู่เลยที่ไม่ได้สวยงามราบรื่นแบบนั้น”

“พ่อแม่เลี้ยงเด็ก มีอะไรให้น่าดู”

“ฉันชอบดูนะ”

“ทำไม?”

“อยากจะได้เห็นว่าเด็กๆ ที่มีโอกาสได้เติบโตมาเป็นผู้ใหญ่แล้ว พวกเขาจะมีวิธีเลี้ยงเด็กๆ ของตัวเองต่อไปยังไงบ้าง”

“...”

“บางคู่อีกก็เพิ่งจะเคยเป็นพ่อกับแม่ครั้งแรก เมื่อวานนี้อาจเป็นแค่วัยรุ่นที่เอาแต่สนุกสนานไปวันๆ แต่วันต่อมาก็ต้องรับหน้าที่เป็นพ่อคนแม่คนแล้ว เด็กทารกที่เกิดมาก็เหมือนเป็นอีกหนึ่งแบบทดสอบของการเป็นผู้ใหญ่ พอมีลูกแล้วพวกเขาก็ไม่ต่างอะไรกันกับพระเจ้าเลยนะ ฐูใหม่”

“...”

“พวกเขาสามารถที่จะสร้างชีวิตหนึ่งขึ้นมาได้ เฝ้ามอง ดูแล ปกป้องคุ้มครอง เป็นทั้งพระเจ้าและนางฟ้าประจำกายไปพร้อมๆ กัน เด็กคนหนึ่งจะเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่ดีได้หรือไม่ ล้วนแต่ขึ้นอยู่กับความเลี้ยงดูของพ่อแม่ทั้งนั้น ถ้าให้เปรียบเทียบเป็นการปลูกต้นไม้สักต้น ความเอาใจใส่เป็นเหมือนอาหารหลัก ความรักก็คือน้ำที่หล่อเลี้ยงและการทำความเข้าใจก็คือปุ๋ยที่ทำให้พวกเขาผลิบานได้”

นิกคิดตาม พลังมองไปยังบิลลี่ที่กำลังกระโดดโลดเต้นไปมา เขากางแขนออกกว้าง หัวเราะด้วยน้ำเสียงสดใส คู่มืออิสระ สดใสร่าเริงแข่งกันกับแสงตะวัน สายลมที่พัดผ่านร่วมเพิ่มความหรรษาให้กับเขา ดูท่าทางเทพิดาที่อยู่แถวนี้คงจะถูกใจเจ้าหนูนั้นไม่น้อยเลย กลับดอกไม้โปรยปราย ใบไม้สีเขียวก็ถูกพัดพาเข้ามาผสมผสาน ดวงงามราวภาพในความฝันอย่างไรอย่างนั้น

“นายเองก็เคยเป็นพ่อคนไม่ใช่หรือนิค”

“คนเป็นพ่อไม่มีเวลามาคิดอะไรสักชิ้นแบบนั้นหรอก อีกอย่างมันก็นานมากจนลืมไปแล้วว่าในตอนนั้นทำอะไรไปบ้าง”

“ฉันไม่เชื่อหรอกนะนิคว่านายลืมมันไปจริงๆ”

“...”

“สำหรับนายแล้ว นั่นเป็นหนึ่งในช่วงเวลาพิเศษที่สุดของชีวิตเลยใช่ไหมล่ะ”

นิกพ่นลมหายใจออกมา นึกหงุดหงิดที่นางฟ้าตนนี้พูดอะไรก็ถูกต้องไปเสียทุกอย่าง เขาไม่ชอบเวลาที่ใครมาขุดคุ้ยเรื่องราวของตัวเองสักเท่าไร แต่มันก็เป็นความจริงที่ช่วงเวลานั้นมันเป็นหนึ่งในความทรงจำที่สำคัญที่สุดของนิก เขามีภรรยามาแล้วถึงสามคน คนแรกไปกันไม่รอด ยังไม่ทันได้มีลูกด้วยกันก็แยกทางไปก่อนแล้ว คนที่สองก็ป่วยหนัก ไม่นานก็จากไป เพิ่งจะมีลูกชายกับภรรยาคนสุดท้าย วินาทีนั้นเขาตื่นตื่นดีใจจนมือสั่นไปหมด พยายามที่จะโอบอุ้มลูกน้อยด้วยท่าที่เก๋ๆ กังๆ แวบเดียวพยาบาลหัวเราะเอ็นดู เขาจำไม่ได้เลยว่าจ้องมองเจ้าก้อนแดงๆ ในอ้อมแขนตัวเองนานเท่าไร แต่มองเท่าไรก็ไม่เคยรู้สึกเบื่อหน่าย วินาทีที่ปลายนิ้วของเขาได้สัมผัสลงบนแก้มนุ่มนิ่มนั้น เจ้าหนูน้อยก็ขยับมือตอบรับ มันทำให้หัวใจของคนเป็นพ่อพองโตอย่างบอกไม่ถูกเลยล่ะ

ในตอนนั้นเขาก็เข้าใจคำพูดที่ว่าลูกคือของขวัญจากพระเจ้า เด็กตัวเล็กๆ มีแต่ความสดใสไร้เดียงสา มีแต่ความน่ารัก น่าทะนุถนอม คนเป็นพ่อแม่คอยเฝ้าดู คอยจับมือทั้งสองข้างแล้วพาเขาก้าวย่างไปข้างหน้า ยามที่เขาล้มก็คอยประคองให้ลุกขึ้น ยามที่เขาทำอะไรสักอย่างสำเร็จก็ปรบมือดีใจ ร่วมแสดงความยินดี ความสุขล้นเกิดขึ้นจากสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เด็กคนนั้นเติบโตขึ้นทุกวัน เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว จากเด็กน้อยเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นและกลายเป็นผู้ใหญ่คนหนึ่ง คนเป็นพ่อแม่ต่างไม่ได้รู้สึกตัวเลยว่าพวกเขาสูญเสียเวลาเกือบครึ่งชีวิตไปเพื่อที่จะใช้มันปูทางให้กับชีวิตน้อยๆ อีกชีวิตหนึ่ง เฝ้ารอให้เขาเติบโต ในขณะที่ตัวเองเริ่มโรยราและไร้เรี่ยวแรงไปที่ละนิดๆ

ช่างเป็นการเสียสละที่แสนยิ่งใหญ่อะไรขนาดนั้นะ

ความรักของพ่อแม่ช่างยิ่งใหญ่และวิเศษนัก รู้ทั้งรู้ว่าจะต้องพบกับความลำบากมากมาย ชีวิตของตัวเองจะไม่ได้อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่ก็ยังเต็มใจที่จะมอบมันเพื่อไว้ใช้ดูแลชีวิตน้อยๆ ที่สร้างขึ้นมามอบความรัก ความอบอุ่น ความเอาใจใส่ บ่มเพาะจนทำให้เจ้าก้อนแดงๆ ในวันนั้น เติบโตเป็นผู้ใหญ่อีกคนได้ และในวันข้างหน้า เจ้าผู้ใหญ่ผู้นั้นก็ต้องมีครอบครัวเป็นของตัวเองและสานต่อห่วงโซ่แห่งความผูกพันนี้ไปเรื่อยไป

หรือความจริงแล้วลูกน้อยอาจไม่ใช่ของขวัญ แต่เป็นคำสาปของมนุษย์ที่จะกลายเป็นพ่อแม่กันนะ

แต่ถ้าเกิดมันเป็นคำสาปจริงๆ คงเป็นเพียงคำสาปเดียวที่มนุษย์ทั้งหลายภาคภูมิใจที่ได้รับมัน พวกเขาต่างมีความสุขและดีใจเหลือเกินที่ได้สัมผัสช่วงเวลานั้น คนที่เป็นพ่อกับแม่เหมือนมีเวทย์มนตร์อยู่ในมือเหมือนเป็นพระเจ้าที่มีอำนาจสรรค์สร้างความดีงามให้กับชีวิตเล็กๆ นั้น นึกคำพูดได้อย่างเต็มปาก ว่าถ้าการมีลูกคือคำสาป พ่อแม่ทุกคนย่อมเต็มใจและยินดีที่จะรับมันเอาไว้ และไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานขนาดไหน พวกเขาจะไม่มีวันลืมภาพของเจ้าเด็กตัวแดงในอ้อมแขนไปได้อย่างแน่นอน

ต่อให้หนูน้อยในวันนั้นจะเติบโตจนกลายเป็นตาแก่ที่มีใบหน้าเหี่ยวง่น พ่อและแม่ก็จะยังรัก และโอบกอดเข้าหาไว้อย่างแนบแน่นที่สุด ไม่ว่าจะอายุเท่าไร ในสายตาของคนเป็นพ่อแม่ ลูกของพวกเขา ก็ยังเป็นเจ้าก้อนแสนอ่อนแอในวันวานอยู่วันยันค่ำ ตราบใดที่มีพ่อแม่อยู่บนโลกใบนี้ ไม่มีความจำเป็นต้องกลัว ไม่มีความจำเป็นต้องกังวล พวกเขาทำหน้าที่ได้ดียิ่งกว่านางฟ้าประจำกายเสียอีก คอยปกป้องภพภัยอันตราย ไม่ให้มีอะไรมาล้ากรายลูกของตัวเองได้

พ่อและแม่เป็นสิ่งที่ชีวิตที่วิเศษที่สุดของโลกใบนี้เลยละ

“พ่อกับแม่ของบิลลีเขาก็เสียใจ แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากยอมรับความจริง วันนี้บิลลีไม่อยู่บนโลกเดียวกันแล้ว ส่วนพวกเขาที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ต้องเดินบนเส้นทางของตัวเองต่อไป หวังว่าสักวันหนึ่งพวกเขาจะมีโอกาสได้กลับมาพบเจอกันอีกครั้ง ณ ที่ใดที่หนึ่งบนโลกใบนี้”

นิกยื่นึง เหม่อมองดูเด็กน้อยที่กำลังมีความสุขอยู่เบื้องหน้า บิลลีหัวเราะว่า ก่อนที่จะวิ่งกลับมาหาทัน เขาจูงมือตาแก่เอาไว้ส่วนมืออีกข้างก็ยื่นไปจับคุณยายทวดหัวอิกา พาไปยังสนามหญ้าโล่งเตียนที่อยู่ไม่ไกลไม่ไกล เบื้องหน้าเป็นสระน้ำใหญ่ มีพืชพรรณมากมายเกิดขึ้น บางทีก็มองเห็นกบตัวน้อยกระโดดเดั่งไปมา บิลลีมองมันราวกับว่านั่นคือสวนบนสวรรค์ เขาดูจะสนอกสนใจมันเอาเสียมากๆ ซึ่งมีถาถามันนี่ไม่หยุด นางฟ้าแม่ทูนหัวที่ยืนอยู่ข้างกันจึงร่ายมนตร์เสกนกสีสวยและผีเสื้อแสนงดงาม ปล่อยให้พวกมันบินวนรอบกายของบิลลี ภาพนั้นดูมหัศจรรย์ราวกับในความฝันเลย

“คุณปู่ พวกมันสวยมากๆ เลย ผมชอบที่สุดเลย!”

“อ้อ ชอบก็ดี”

“ญาติดอกไม้อ้อ! ชอบคุณนะ”

ดูสิ ยังจะคิดว่าญาติดอกไม้อ้อเป็นคนเสกมาให้อีกนะ

“คุณพ่อคุณแม่เคยบอกว่าสวรรค์เป็นที่อยู่ของนางฟ้า คุณปู่คิดว่าญาติดอกไม้อ้อจะมาจากที่นั่นหรือเปล่า”

“ไม่รู้สิ”

“มันคงเป็นที่ที่สวยงามมากๆ เลยใช่ไหม”

“ก็คิดว่าอย่างนั้นแหละ”

“ถ้าเป็นเด็กดีก็จะได้ขึ้นสวรรค์ คุณแม่เคยบอกว่าคุณนั้นมีความสุขมากๆ มากมายเลย แถมยังมีของเล่นสนุกๆ ให้เล่นแบบไม่อันอื่นอีกต่างหาก”

“...”

“แต่ผมคงไปไม่ได้หรอก เพราะคุณแม่บอกว่าที่นั่นไม่ได้มีเอาไว้ให้มนุษย์ แต่เอาไว้ให้นางฟ้า แล้วก็บรรดาผู้วิเศษทั้งหลาย”

นิคยื่นกอดอก เลิกคิ้วขึ้นนิดหน่อย นึกอยากจะทำหน้าพอกกับแม่ของเจ้าหนูนี้เต็มที ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่ถึงได้เล่าเรื่องราวอลังการขนาดนี้ให้ลูกชายฟัง เด็กน้อยอายุห้าขวบ มีจินตนาการกว้างไกล เขาไม่ได้รู้เลยสักนิดว่าความจริงเป็นเช่นไร ยังคงวิ่งเล่นอยู่ในทุ่งความฝัน ดูเปราะบางและไร้เดียงสายิ่งนัก

หากปล่อยให้เติบโต ต้นไม้น้อยต้นนี้บางทีอาจจะผลิดอกได้งดงามกว่าที่คิดไว้ แต่น่าเสียดายที่ไม่มีโอกาสนั้นอีกแล้ว

“คุณปู่ คุณนั่นสิ”

“...”

“ผู้หญิงคนนั้นร้องไห้ไม่หยุดเลย”

นิ้วเล็กๆ ของบิลลี่ชี้ไปยังผู้หญิงคนหนึ่งที่นั่งอยู่ตรงม้านั่งไม้ใกล้ เธอร้องไห้สะอึกสะอื้นจนตัวโยน สองมือพยายามที่จะปกปิดร่องรอยน้ำตาบนใบหน้าเอาไว้ รอบกายไม่มีใคร ดูอ้ำว้างเปล่าเปลี่ยวยิ่งนัก ตอนแรกนิกก็ไม่ได้สนใจ ยิ่งงเขาก็ตายไปแล้ว จะไปยุ่งวุ่นวายกับเรื่องของมนุษย์โลกคงไม่ดี อีกทั้งเขากับบิลลี่ในตอนนี้อย่างไม่มีเวลามากขนาดนั้น จะต้องรีบตามหาน้ำตานั้นให้เจอ บิลลี่จะได้มีความสุขแล้วยอมปล่อยให้วางจากโลกใบนี้ไปเสียที

แต่พอได้เห็นละอองสีขาวบางอย่างที่ก่อตัวเป็นรูปร่าง คอยวนเวียนอยู่ข้างกายผู้หญิงคนนั้น บางทีก็เข้าไปถูโคลเคลือบ เขาก็พอจะเข้าใจสาเหตุของการร้องไห้ขึ้นขึ้นมา

“ทำไมเขาถึงร้องไห้หน้าขนาดนั้นล่ะคุณปู่”

“แมวที่เลี้ยงไว้...น่าจะตายไปแล้ว”

“คุณปู่หมายถึงเจ้าตัวนั้นใช่ไหม”

“อืม”

ไม่คิดว่าบิลลี่จะมองเห็นมันด้วย หลังจากที่ได้เห็นแล้ว บางทีบิลลี่อาจจะเริ่มจุกคิดได้แล้วว่าความจริงของโลกนี้เป็นเช่นไร และเขาจะได้เข้าใจเสียที่ว่าตัวเองในตอนนี้อยู่ในโลกเดียวกันกับพ่อแม่อีกต่อไปแล้ว

พอคิดได้ดังนั้น แทนที่จะโล่งใจ ก็กลับหน้าใจขึ้นมา รวากับว่าลึๆ แล้ว นิคเองก็ไม่อยากให้บิลลี่ต้องรับรู้ความจริงอันโหดร้ายนั้นเลย

“ทำไมถึงมองไม่เห็นเจ้าเหมียวล่ะ ทำไมไม่จับมันเลย ดูสิ มันพยายามที่จะดูเจ้านายของมันอยู่นะ”

“ก็เพราะว่ามันไม่สามารถอยู่ข้างๆ เจ้านายได้อีกแล้วยังไงล่ะ”

“หมายความว่ายังไงเธอคุณปู่”

“ไม่ว่าจะคนหรือสัตว์ จะมีเวลาเป็นของตัวเอง หลังจากเวลาที่เวลานั้นหมดลงแล้ว ก็จะไม่สามารถอยู่บนโลกนี้ได้อีก”

“แล้วถ้าไม่อยู่บนโลกใบนี้ จะหายไปอยู่ที่ไหน”

“บางที่อาจจะเป็นสวรรค์ละมั้ง” นิคยกไหล่ เลือกลงมือจะไม่พูดถึงโลกหลังความตายอันโหดร้าย ไม่พูดถึงนรกและบทลงโทษทางศาสนาทั้งหลาย มองเห็นแววตาใสที่พยายามเอ่ยถามกันแล้วก็ดันไม่กล้าพูดขึ้นมาเสียอย่างนั้นไป

“ถ้าเวลาหมดแล้ว คนอื่นก็จะมองไม่เห็นเราใช่ไหม”

“ใช่แล้วละ”

“ถ้าอย่างนั้น...ที่คุณพ่อคุณแม่มองไม่เห็นผม ก็แปลว่าเวลาของผมหมดลงแล้วหรือ”

“...”

นิคชะงักไปเล็กน้อย ผลอหันกลับไปมองหน้านางฟ้าแม่ทูลหัวของบิลลี่โดยอัตโนมัติ เขาเงยไปสั๊กพัก รู้สึกถึงสิ่งที่จะตอบออกไปตามความจริง มองเห็นสีหน้าเฝ้ารอคำตอบของบิลลี่ ก็ยิ่งรู้สึกปวดหนึบในใจขึ้นมา ถ้าหากว่าเขาพูดออกไปตามตรงว่าบิลลี่ตายแล้ว ต้องไปจากโลกใบนี้แล้ว ไม่มีวันที่จะได้กลับไปเจอหน้าพ่อกับแม่อีก เขาจะต้องเสียใจขนาดไหนกัน เด็กอายุแค่ห้าขวบ เขากอดหนังสือนิทานนั้นเอาไว้แน่น โลกทั้งใบคือความฝันของเขา ถ้าหากว่ามันถูกทำลายลงไป บิลลี่อาจจะเป็นดวงวิญญาณที่แตกสลายที่สุดเลยก็ได้

เขาสบตากับยมทูตหัวอีกานั้น ดวงตาสีแดงฉานไม่อาจตีความหมายได้ แต่เหมือนนิคจะรับรู้ได้อยู่ลึกๆ ว่ายมทูตนั้นกำลังเฝ้ารอคำตอบของเขาอยู่เช่นกัน

“เวลาของผมหมดลงไปแล้วหรือ”

เพราะแบบนี้ นิคถึงได้เกลียดชังการเติบโตสักเท่าไรก็ตาม ทำไมต้องมีเพียงผู้ใหญ่ที่รับรู้ความจริงอันแสนเจ็บปวด ทำไมเขาต้องช่วยปกป้องเด็กแปลกหน้าคนหนึ่ง ทั้งที่ตัวเองก็ไม่เคยได้รู้จัก ไม่เคยได้ผูกพันอะไร ทำไมเขาถึงต้องช่วยเหลือบิลลี่ด้วย ยิ่งงั้นซะความจริงก็คือความจริง ต่อให้บิลลี่จะเจ็บปวด รับไม่ได้จนร้องไห้ออกมาหรือกระทั่งดวงวิญญาณแตกสลาย แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเขา ยิ่งงั้นอีกไม่ช้าก็จะต้องแยกจากกันทางใครทางมันอยู่ดี

ทว่า...เขาก็เริ่มนึกถึงความทรงจำหนึ่ง ภาพของตัวเองในตอนที่ยังเป็นพ่อคนชายชั่ด

สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าเด็กน้อยนั้นช่างวิเศษยิ่งนัก พวกเขาใสซื่อบริสุทธิ์ยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด ในสายตาของพวกเขาพ่อแม่เป็นเหมือนเทพธิดาที่คอยปกป้องคุ้มครอง คอยดลบัลลังก์ทุกสิ่งทุกอย่างให้ ไม่ว่าจะอะไร ถ้าอยากได้ พวกเขาก็จะพยายามหามาให้ทุกอย่าง เป็นแหล่งผลิตความสุขให้กับลูก อ้อมกอดอุ่นๆ

แม้เปราะบางแต่ความจริงแล้วแข็งแกร่งกว่าปรากฏการณ์ในโลกหล้า ขอเพียงมีพ่อแม่อยู่ เด็กๆ จะรู้สึกปลอดภัยและไม่กลัวอะไรทั้งสิ้น

ตอนนี้บิลลี่กำลังกลัว และพ่อแม่ของเขาก็ไม่อยู่ที่นี้แล้ว

นิกจะทำอย่างไร เพื่อปกป้องความสุขเดียวของเด็กคนนี้เอาไว้ สิ่งเดียวที่บิลลี่ยังเหลืออยู่ก็คือความทรงจำและความฝันเท่านั้น ถ้าหากสองสิ่งนี้สูญสิ้นไปแล้ว บิลลี่คงเป็นดวงวิญญาณที่น่าสงสารที่สุด เขาจะต้องจากโลกใบนี้ไปพร้อมกับความเศร้าโศกเสียใจและความผิดหวัง นิกไม่ต้องการให้เด็กวัยห้าขวบต้องเผชิญหน้ากับเรื่องร้ายๆ เช่นนั้น

เอาเถอะ...ถือเสียว่าเป็นโชคชะตาของคนที่เป็นผู้ใหญ่

เขาชวนชินกับความโกหกหลวงหลอกของโลกใบนี้แล้ว หากมันจะยังทำให้เด็กน้อยมีความสุขต่อไปได้ ผู้ใหญ่คนนี้จะขอรับบาปกรรมแห่งการพูดปดเอาไว้เอง

“ไม่หอรอก”

“...”

“ในหนังสือนิทานก็บอกเอาไว้ว่า น้ำพุแห่งความเยาว์วัยสามารถชุบชีวิตคนได้”

“จริงด้วย”

“มันไม่ได้ช่วยแค่ชุบชีวิต แต่ยังทำให้เราสมปรารถนาได้ด้วย อยากได้อะไรก็ขอพรได้เลย”

“ถ้าอย่างนั้นผมจะขอให้คุณพ่อของคุณแม่มองเห็นอีกครั้ง แล้วก็ได้กลับไปที่บ้าน แล้วก็หายจากโรคแล้วก็...”

“หนูน้อย ฉันไม่คิดว่าเราจะได้รับพรมากมายขนาดนั้นหอรอกนะ”

“ได้ขอเดียวเหรอก”

“อาจจะ ฉันก็ไม่รู้ด้วยหอรอก”

“ถ้าอย่างนั้นขอแค่ได้กลับไปหาคุณพ่อคุณแม่ก็พอ”

“...”

“ผมจะตั้งใจหาน้ำพุให้เจอ!”

“อืม”

“คุณปู่จะช่วยผมหาน้ำพุใช้หรือเปล่า”

“ก็ได้”

“เย้! ไปกันเถอะ พวกเรารีบไปตามหา ก่อนที่จะมีใครมาเจอน้ำพุก่อนเรา”

นิคช่วยรักษาความฝันของบิลลีเอาไว้ด้วยคำโกหกอีกครั้ง ตอนแรกก็หนักใจ แต่พอได้เห็นรอยยิ้มและความหวังในดวงตาคู่นั้น เขาก็รู้สึกผิดบาปน้อยลงไปกึ่งหนึ่ง อย่างน้อยๆ ก็ช่วยยืดระยะเวลาเสียใจให้กับบิลลีไปก่อน เจ้าหนูน้อยนั้นวิ่งนำไปแล้ว ปล่อยให้นิคคอยเดินตาม ตาแก่หันหลังกลับไปมองผู้หญิงคนนั้นอีกครั้ง เธอยังคงนั่งร้องไห้เสียใจอยู่ที่เดิม วิญญาณของเจ้าเหมียวสุดที่รักก็คอยเฝ้าเคลือบเลียไม่ห่างไปไหน

นั่นก็เป็นอีกหนึ่งความรัก ความผูกพันที่แสนวิเศษของสิ่งมีชีวิตบนโลกใบนี้

เจ้าเหมียวตัวนั้นยังคงรักและเป็นห่วงเป็นใยเจ้าของ แต่แม้จะรักมากแค่ไหนก็ไม่อาจกลับไปหาได้อีก จึงวนเวียนไปมาอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งดวงวิญญาณกลายเป็นละอองสีขาวบริสุทธิ์ แสงสว่างเรืองรองสาดส่องออกมา ชั่วพริบตาเจ้าเหมียวตัวนั้นก็หายวับไป

“มันหายไปไหน” นิคหันไปถามนางฟ้าแม่พูนหัวของบิลลีที่ยังขยับปีกโบยบินอยู่ข้างกัน

“ปกติแล้วสัตว์เลี้ยงที่ตายไป ถ้ามันยังมีใจรักเจ้าของมาก อาจะกลายเป็นนางฟ้าประจำกายคุ้มครองมนุษย์ได้ ระหว่างที่เฝ้ารอน้ำที่ของตัวเอง ก็สามารถแวบกลับมาหาเจ้าของเดิม คอยแอบมองอยู่ห่างๆ เผื่อว่าเขามีความสุขและได้ใช้ชีวิตที่ดีแล้วหรือยัง”

“จริงหรือ”

“ความรักนี่ะ เป็นพลังที่ยิ่งใหญ่มากเลยนะ ไม่ว่าจะเกิดกับอะไรก็ตาม”

“...”

“พวกเรารักมนุษย์มาก พอๆ กับที่อยากให้พวกเขามีความสุขไปจนกระทั่งวันสุดท้ายของชีวิต”

ดวงตาของนางฟ้าทอประกายอ่อนไหว เธอจ้องมองไปยังเด็กน้อยคนนั้น รอยยิ้มบางจุดประกายขึ้นบนใบหน้า คล้ายมีภาพสีจางปรากฏขึ้นพาดผ่านดวงตา

ช่วงเวลาเมื่อห้าปีก่อนนั้น...ที่บ้านของบิลลีเคยมีสุนัขแก่ตัวหนึ่ง คุณพ่อของบิลลีรักและดูแลมันเป็นอย่างดี จนกระทั่งมันแก่ตัวลง บิลลีเติบโตได้ไม่ถึงปี เจ้าสุนัขตัวนั้นก็ลาจากโลกใบนี้ไป

ละอองสีขาวที่ลอยล่อง พัดวนก่อตัวเป็นรูปร่างกลับขึ้นมาอีกครั้ง ในวินาทีที่บิลลีเริ่มลิ้มตามองดูโลกเป็นครั้งแรก ความอบอุ่นที่มองไม่เห็นก็โอบอุ้มเขาเอาไว้ มอบความปลอดภัย ความรักและความผูกพัน หมายมั่นจะเฝ้าดูแลไปจนกว่าอีกฝ่ายจะไม่ต้องการ

นิคแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า เดินต่อไปข้างหน้าเรื่อยๆ ด้วยจิตใจล่องลอย มีความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในหัว เขาจมกับมันอยู่อย่างนั้นจนลืมสังเกตรอบข้างไปชั่วขณะ

เขาอยากรู้เหลือเกินว่านางฟ้าประจำกายของตัวเองจะยังมีอยู่หรือเปล่า และในเวลานี้เขาอยู่ที่ไหน จะยังอยู่ข้างกันไหม หรืออยู่ไกลออกไป

บางที...นางฟ้าประจำกายอาจไม่ต้องการปกป้องผู้ใหญ่ใจร้ายที่ความฝันแหลกสลายอีกต่อไปแล้วล่ะมัง

นิคได้แต่นึกสงสัยในใจว่าเพราะเหตุใดโลกใบนี้จึงได้สดใสแค่เพียงวัยไร้เดียงสาแต่พอโตขึ้นมาทุกอย่างก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป เขาจ้องมองไปยังผืนเด็กตนนั้น บิลลีออกตามหาก่อนหินก้อนต่อไป เพื่อที่จะแกะรอยไปยังน้ำพุแห่งความเยาว์วัยอันศักดิ์สิทธิ์ เขาปล่อยให้บิลลีออกไปเดินวนอยู่แถวๆข้างถนน โดยมีมทูตหัวอึกาคอยติดตามอยู่ไม่ห่าง ดูท่าทางเจ้านั้นคงจะกลัวว่าดวงวิญญาณนี้จะหลงทางไปไกล ถึงอย่างไรเสียเขาก็ยังมีหน้าที่ที่ต้องทำ ปล่อยให้บิลลีได้ทำตามใจนี้ก็คือว่าละเมิดกฎในระดับหนึ่งแล้ว แต่จะให้ทำอย่างไรได้ เดวว่าเจ้าหัวอึกานั้นคงมีจิตใจเหลืออยู่บ้าง จึงได้เห็นแก่บิลลี ยอมให้หนูน้อยเผชิญโลกกว้างสักครั้งก่อนจากมันไป ตาเดมานิคยืนอยู่ตรงนี้ ข้างกันกับนางฟ้าแม่ทูนหัว เขาเหลือบมองเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยถามออกไป

“ทำไมนางฟ้าประจำตัวของฉันถึงไม่มา หรือว่ามาแล้ว แต่ฉันมองไม่เห็น”

“เปล่าหรอก นางฟ้าประจำตัวของนายไม่อยู่แล้วต่างหาก”

“อ้อ”

นิคไม่ได้รู้สึกเสียใจแต่อย่างใด หากเป็นเด็กน้อยวัยเดียวกับบิลลีแล้วมาได้ยินคำพูดแบบนี้ ก็คงรู้สึกเหมือนฝันสลายลงต่อหน้า แต่ชีวิตนี้เขาพบเจอเรื่องที่เลวร้ายกว่าการสูญเสียนางฟ้าแม่ทูนหัวมาแล้ว

เรื่องแค่นี้นับเป็นอะไรได้ แวตาคู่นั้นไม่ได้เปลี่ยนไป ทั้งยังไม่รู้สิกรู้สาอะไรแม้แต่ชนิดเดียว มันเฉยชา วางเปล่าไปหมด สำหรับเขาในตอนนี้นางฟ้าประจำตัวก็แทบไม่ต่างอะไรกับคนแปลกหน้าที่ไม่เคยพบเจอ ในแต่ละวันมีคนที่เขาไม่รู้จักระบายไปตั้งเท่าไร ถ้าจะให้เขามัวสนใจคนทั้งโลกก็คงไม่ได้ใช้ชีวิตของตัวเองกันพอดี โลกแห่งความจริงก็เป็นแบบนี้แหละ ทุกคนต่างต้องใช้ชีวิตเพื่อตัวเองกันทั้งนั้น

“ถ้าเกิดว่าบิลลี่ยังมีชีวิตอยู่ เธอก็คงอยู่ดูแลเขาได้อีกไม่นาน หลังจากที่บิลลี่โตเป็นหนุ่มแล้วเธอก็คงจะสลายไปเหมือนกันใช่ไหม”

“อาจเป็นแบบนี้ หรืออาจไม่ใช่ก็ได้”

“หมายความว่ายังไง”

“พวกเราที่เป็นนางฟ้าประจำตัวมนุษย์ จะอยู่เคียงข้างมนุษย์ จนกว่าจะถึงวันที่พวกเขาไม่ต้องการเราแล้ว”

“...”

“ต่อให้เขาอายุเก้าสิบปี แต่ถ้าหากเขายังมีจิตใจที่เชื่อมั่นและยังต้องการอยู่ พวกเราก็จะเคียงข้างเขา ไม่จากไปไหน และจะคอยส่งเขาต่อไปให้กับคุณยมทูตในวันสุดท้ายของชีวิต เหมือนอย่างบิลลี่ในตอนนี้นะ”

นิกแค่นหัวเราะออกมา แม้กระทั่งวินนี้แล้ว เขาก็ยังต้องพบเจอกับเรื่องเล่าไร้สาระอยู่อีกงั้นสินะ

ถ้าหากพระเจ้าท่านรักมนุษย์จริงๆ ก็ไม่ควรปล่อยให้สิ่งที่พระองค์รักต้องทนอยู่อย่างทุกข์ทรมาน หากอยากให้มีจิตใจบริสุทธิ์ ไยจึงต้องส่งโชคชะตาอันโหดร้ายมาให้กันด้วย

บิลลี่ในตอนนั้นก็ดูสดใสไร้เดียงสาสมวัยดีอยู่หรอก แต่หลังจากที่เขาได้พบเจอกับสิ่งที่เรียกว่าการเติบโตแล้ว เขาก็ยังคงจิตใจอันใสซื่อนี้ไปได้อีกนานสักเท่าไร

บนโลกนี้ ผู้ใหญ่ใจร้ายและเหี้ยมโหดทั้งหลาย มีไม่น้อยเลยที่เคยเป็นเด็กน่ารักน่าชังอย่างบิลลี่มาก่อน การเติบโตสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงให้คนคนหนึ่งกลายเป็นปีศาจได้ เด็กน้อยหลายคนที่เคยใสซื่อบริสุทธิ์ในวัยไร้เดียงสา แต่กลับเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่มีจิตใจสกปรกโสมม ไม่น่าเชื่อว่าโลกใบนี้มีอำนาจบีบให้คนกลายเป็นสิ่งที่เคยเกลียดได้ด้วย

หรือบางทีนิกควรจะดีใจที่บิลลี่รีบจากโลกไปเสียตั้งแต่ตอนนี้นะ จะได้ไม่ต้องพบเจอกับความโหดร้ายพรอคนนั้นให้เสียใจเล่นๆ เขาก็นึกเสียดายอยู่บ้าง ถ้าหากว่าเจ้าหนูบิลลี่ต้องเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ใจร้ายอีกคนของโลกใบนี้ มันคงเป็นอะไรที่น่าเศร้ามากแน่นอน

นางฟ้าประจำกายของบิลลี่จ้องมองวิญญาณตาเผ่านั้น เห็นความมืดมนในดวงตา เธอก็คลี่ยิ้มจางๆ ออกมา

“ผ่านเรื่องราวมากมายเลยสินะ”

ปีกสีใซหับอีกครั้ง ไม่นานก็พาร่างของภูติดอกไม้ตัวปลอมลอยมาหยุดอยู่ข้างๆ บิลลี่ เธอชะโงกหน้ามองหนูน้อยที่กำลังย่อตัวลงมองแมลงเต่าทองด้วยความตกตะลึง ดูท่าทางจะลืมก้นหินก้นเล็กข้างตัวไปเสียแล้ว ส่งเสียงร้องเรียกคุณปู่แปลกหน้าด้วยความตื่นเต้น นี่เป็นครั้งแรกเลยที่บิลลี่ได้ออกมาท่องโลกกว้าง และได้พบเจอกับสัตว์ตัวนี้

นางฟ้าแม่ทูนหัวเหลือบตามองคุณยมทูตชุดดำ ฝ่ายนั้นเอาแต่ยืนนิ่ง ไม่ห้ามบิลลี่เลยแม้แต่น้อย เขาปล่อยให้บิลลี่เล่นสนุกตามใจ ใช้ชีวิตให้สาสมกับที่เป็นมนุษย์สักครั้ง นัยน์ตาสีแดงฉานคอยจับจ้องอยู่ทุกการเคลื่อนไหว คงกำลังระวังไม่ให้บิลลี่หนีคลาดสายตาไป ภูติวิเศษจึงยกมือขึ้นเล็กน้อย ขยับปลายนิ้วไปมาเบาๆ พลันเจ้าแมลงเต่าทองตัวนั้นก็กลายร่างเป็นสัตว์วิเศษขนาดใหญ่ บิลลี่เบิกตากว้าง ส่งเสียงร้องอู้หู้ไอ้โหออกมาไม่หยุด เบื้องหน้าก็คือเต่าทองยักษ์ ทุกครั้งที่มันขยับปีกจะมีผงสีทองกระจายพุ่งออกมา ลอยล่องเป็นละอองรอบตัว บิลลี่ยิ้มจนเห็นฟันครบทุกซี่ ก่อนที่จะเงยหน้าขึ้นมองอากาศข้างตัว แม้ว่าเขาจะมองไม่เห็น แต่ก็พอจะเดาได้ว่ามีอะไรสักอย่างอยู่ตรงนั้นแน่นอน

“ภูติดอกไม้เสกมาใช้ใหม่! ใจดีที่สุดเลย!”

“...”

“ถ้าเกิดว่าเจอน้ำพุแล้ว ผมจะซุบชีวิตกลับมาเอง!”

“...”

“แล้วก็จะกลับไปหาพ่อกับแม่ จะกลับไปเล่าเรื่องนี้ให้พวกเขาฟัง พวกเขาจะต้องตื่นเต้นมากแน่นอน”

นิคที่เพิ่งจะเดินตามมาถึง พอได้ยินคำพูดเช่นนั้นแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ บิลลี่คงยังไม่รู้ตัวสินะว่าเขาตายไปแล้ว บางทีอาจจะคิดว่าตัวเองหลุดมาอยู่ในโลกแห่งนิทาน กำลังสนุกอยู่กับการผจญภัย เริงรำไปกับสิ่งวิเศษทั้งหลาย ในสายตาของเขาแล้ว สิ่งที่เขาเห็นอยู่คงงดงามสดใสไม่ต่างอะไรกับดินแดนในความฝัน นิคไม่รู้ว่าจะพูดอะไร ก็เลยเลือกที่จะไม่พูด บางทีความจริงที่ตัวเขากำลังรับรู้อยู่อาจเป็นฝันที่ร้ายที่สุดของเด็กนั้นก็ได้อ เพราะไม่อยากทำลายรอยยิ้มนั้น จึงทำได้เพียงยอมเออออเล่นตามน้ำต่อไป

นี่สินะรสชาติของการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ แม้จะรู้ความจริงแต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกเสียจากยอมรับมัน แล้วก้าวเดินต่อไป ส่วนเด็กน้อยที่เพิ่งจะลืมตาดูโลกก็มีหน้าที่แค่มิให้กว้างที่สุด สงเสียงหัวเราะให้ดังที่สุด และผู้ใหญ่พวกนี้ก็จะคอยปกป้องเอาไว้โดยการไว้คำโกหกไปปิด เปลี่ยนแปลงชื่อมันเสียใหม่ให้นำฟัง กลายเป็นสิ่งที่เรียกว่าความหวังและความฝัน

หรือความจริงแล้วคนเราก็ต่างเติบโตไปใช้ชีวิตเพื่อคนอื่น ถ้าหากบิลลี่ยังมีชีวิตอยู่ บางทีเขาก็อาจจะต้องโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่ยอมโกหกเพื่อปลอบใจเด็กน้อยคนอื่นๆ เหมือนกันใช่ไหม

“ผมขึ้นไปบนนี้ได้ไหม”

“ไม่รู้ เพิ่งเคยเห็นแมลงเต่าทองตัวใหญ่ขนาดนี้เหมือนกัน”

“ภูติดอกไม้เสกมันมาให้ เขาคงอยากให้เราได้ออกเดินทาง จะได้เจอน้ำพุเร็วๆ สินะ!”

“คงงั้นมั้ง”

“เจ้าแซม กางปีกออกแล้วบินตามมานะ”

บิลลี่หันไปป้องปากส่งเสียงบอกยมทูตหัวอึกข้างตัว เขายังคงไม่รู้ว่ำนั่นคือทูตแห่งความตาย ยังคงคิดว่าเป็นเจ้าแซมเพื่อนรักที่ถูกฟ้าส่งมาให้ร่วมผจญภัยไปด้วยกัน เด็กน้อยปีนขึ้นไปเกาะอยู่บนหลังแมลงเต่าทองวิเศษ มันมีเชือกสีทองอร่ามปรากฏขึ้นมาเพื่อให้บิลลี่ใช้เป็นที่ยึด เสียงหัวเราะดังขึ้นยามที่ตัวเขาเริ่มลอยสูงจากพื้น นิคแอบที่อยู่หน้อยๆ ที่เด็กวัยห้าขวบไม่ได้กลัวความสูงเลย เขายังคงส่งเสียงหัวเราะดังลั่น แววดาสดิโสเป็นประกาย ยังคงเชื่อว่านี่คือโลกแห่งความฝัน ลอยล่องท่องไปกับสายลมและผองเพื่อนจากดินแดนวิเศษ นิคได้แต่ส่ายหน้าไปมาเบาๆ ก่อนที่เขาจะร้องเฮ้ยออกมา เมื่อจู่ๆ ทั้งทั้งสองข้างก็ลอยหรือขึ้นจากพื้น หันกลับไปมองถึงได้รู้ว่านางฟ้าแม่ทูนหัวของบิลลี่แผดงฤทธิ์ใส่กัน บินเข้ามาจับเสื้อคลุมตัวนอกเอาไว้ ชยับปีกเบาๆ เพื่อพาเขาลอยขึ้นไปบนฟ้า ส่วนคุณยมทูตหัวอึกก็สยายปีกสีดำอันสง่างามออกมา กระพือเพียงหนึ่งครั้ง สร้างลมพายุขนาดใหญ่ที่รุนแรงมากพอให้พวกเขาลอยล่องขึ้นฟ้าไป

“คุณปู่! พวกเราลอยได้เพราะลมจริงๆ ด้วย!”

บางครั้งนิกก็รู้สึกเกลียดความบังเอิญเสียจริง เขาเกลียดที่ไม่อาจคาดเดาอะไรจากมันได้เลย มันอาจจะเลือกผลมาในช่วงเวลาไหนก็ได้ และบ่อยครั้งที่มันจะผลออกมาในช่วงเวลาที่แย่ที่สุดเสมอ

ตาแก่นิค เจ้าหนูบิลลี่ คุณยมทูตหัวนก และนางฟ้าแม่ทูนหัวต่างยื่นนิ้วอ้าลัยให้กับความฝันของบิลลี่ เบื้องหน้าเป็นลานน้ำพุกลางเมือง ที่ตอนนี้กำลังถูกแปะป้ายซ่อมบำรุงอยู่ มีคนงานจำนวนไม่น้อยที่กำลังเดินขวักไขว้ไปมา มันเป็นน้ำพุเก่าแก่ที่ตั้งอยู่มานาน จะต้องมีการบูรณะบ้างก็ไม่แปลกอะไร แต่การที่มาซ่อมแซมเอาในช่วงเวลาเหมาะเจาะเช่นนี้ก็ทำให้นิคแอบหัวเสียวอยู่หน่อยๆ

เอาละ เจ้าหนูบิลลี่เหลือเวลาอีกเท่าไรกัน น้ำพุแห่งความเยาว์วัยอยู่ตรงหน้าแล้ว และมันก็กำลังปิดปรับปรุงอยู่ด้วย

“นี่ไม่ใช่ น้ำพุที่ผมตามหาอยู่”

“ทั้งเมืองก็มีแค่ที่นี้เท่านั้น”

“ไม่ใช่”

“บิลลี่”

“มันจะต้องไปอีก คุณปู่ นี่ไม่ใช่ น้ำพุที่พวกเราตามหาอยู่จริงๆนะ”

ก็แหงนะสิ ว่าแต่จะมาเหมารวมว่าพวกเราได้ยังไงกัน คนที่กำลังออกตามหาเรื่องไร้สาระอยู่นะ มันก็มีแค่บิลลี่คนเดียวไม่ใช่หรือไง

นิคถอนหายใจยาว เหลือบมองคุณยมทูตหัวอีกาเล็กน้อย ทางนั้นก็ยังเอาแต่ยื่นนิ้วนี้กส่งสัยว่าพวกนี้ไม่มีปากพูดหรืออย่างไรงั้น อาจเป็นเพราะว่านี่คือหน้าที่ของเขา การพูดคุยกับคนที่ตายไปแล้วย่อมไม่เกิดประโยชน์อะไร ปกติหน้าที่ของเขาก็คงมีแค่การเอาเชือกมัดรอบข้อมือดวงวิญญาณเป้าหมาย จากนั้นก็ส่งไปในที่ที่เหมาะสม นิคคิดมาถึงตรงนี้ก็จุกคิดอะไรขึ้นได้ เขามองไปรอบตัว จนนางฟ้าประจำกายของบิลลี่เอ่ยถามด้วยความสงสัย

“ยมทูตของบิลลี่อยู่ที่นี่ แล้วยมทูตที่จะมารับตัวฉันล่ะ?”

“หลังจากที่นายตายแล้ว ก็รีบเดินทางออกมาจากที่บ้านเลยใช่ไหม”

“ใช่”

“ตอนนี้ยังอยู่ห่างไกลจากร่างกายตัวเอง ยมทูตก็ยิ่งต้องใช้เวลาในตามหาตัว ไม่ต้องห่วงหรอก คงอีกสักพักนั่นแหละ เดียวก็ตามมาจับตัวไปเอง”

“นี่กว่าจะหายตัวตามมาได้เสียอีก”

“คิดว่ายมทูตจะทะลุมิติมาสินะ”

“...”

“นายเองก็ยังมีความเป็นเด็กหลงเหลืออยู่นี่นา นิค”

รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าของหญิงชรา นิคชะงักไปเล็กน้อย ก่อนที่จะส่ายหน้าระอา เขาไม่ขอสนใจเรื่องไร้สาระอะไรอีก เตรียมที่จะหันกลับไปพูดคุยกับบิลลี ในเมื่อน้ำพุไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้ว ก็คงต้องสิ้นสุดการตามหาความฝันไว้เพียงเท่านี้ คุณยมทูตเองก็คงรอนานแล้ว จะให้เขารออีกต่อไปคงไม่ดีแน่ ดวงวิญญาณที่ล่องลอยอยู่บนโลกมนุษย์โดยที่ไม่มีจุดหมายปลายทางนะ ไม่รู้เลยว่าจะต้องพบเจอกับความโหดเดียดมากแค่ไหนและอาจจะได้รับอันตรายจากอะไรบ้าง เจ้าหนูนั้นยังไม่รู้ตัวว่าตอนนี้ไม่ใช่คนอื่นอีกต่อไปแล้ว เขาอาจจะทำเรื่องที่ไม่เหมาะสมไม่ควรลงไปก็ได้ คงถึงคราวที่ผู้ใหญ่ใจร้ายจะต้องลงมือจัดการแล้ว ไม่ว่าจะยังไงความจริงก็คือความจริง บิลลีไม่อาจหลีกเลี่ยงนี้ได้

แย่น้อยนะบิลลี ที่ต้องมาพบเจอกับความโหดร้ายของโลกตอนอายุห้าขวบแบบนี้

“บิลลี”

“...”

“บิลลี?”

ทว่า พอหันหน้ากลับมาอีกที จุดที่บิลลีเคยยืนอยู่ก็ว่างเปล่าไปหมด นิครีบเดินตามหา เขามองเห็นคุณยมทูตหัวอีกข้างยื่นมือยื่นเท้าขึ้นมาในมือของเขาถือดอกไม้หนึ่งดอก นิคไม่รอช้า รีบเอ่ยปากถามทันที ไหนที่ผ่านมาเขาคอยจ้องบิลลีตลอด แทบไม่ให้พลาดสายตา แต่ทำไมตอนนี้ถึงไม่เห็นแม้แต่เงาเด็กนั้นหายไปไหนแล้ว เขาเป็นยมทูตประจำตัวของบิลลีสินะ! ส่วนที่กระพือปีกใส่ข้างกันก็เป็นนางฟ้าแม่ทูนหัวของบิลลี! เจ้าหนูน้อยที่พวกเขาเห็นว่าหายไปแล้ว แต่กลับไม่มีใครเป็นเด็อดเป็นร้อนอะไรเลยสักนิด!

“เฮ้ บิลลีหายไปแล้ว ออกตามหาสิ”

“...”

“คุณเป็นยมทูตไม่ใช่เหรอ ปล่อยให้บิลลีหายตัวไปแบบนี้ได้อย่างไร”

“...”

“โอ ให้ตายสิ”

นิคทำเอวแล้วจี้ปากออกมา เขากลายร่างเป็นตาแก่ชื่บ่นอย่างห้ามไม่ได้ พยายามสอดส่ายตาหารอบทิศ เขาคาดคั่นเอาคำตอบจากยมทูตชุดดำนี้ แต่ก็ไม่ได้อะไรนอกจากความเงิบ ดูท่าทางเจ้านี้คงช่วยเหลืออะไรไม่ได้ แม้แต่จะพูดก็ยังพูดไม่ได้เลย มาเพื่อทำงานอย่างเดี่ยวเท่านั้น ในหัวของมันคงคิดเอาไว้ว่าเป็นงานง่ายๆ สบายๆ แค่อใช้เชื้อสีขาวนั้นพาดวงวิญญาณทั้งหลายไปยังปรโลกก็จบแล้ว ไม่ต้องคิดอะไรมากมาย ไม่ต้องเหนื่อยด้วย ก็เลยไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่านั้น กระทั่งได้มาเจอเจ้าหนูบิลลี่ตัวแสบที่เอาแต่คิดจะตามหาน้ำพุแห่งความเยาว์วัยอะไรนั้น ยึดติดแต่กับความฝันลุ่มๆ แล้งๆ จนสร้างเรื่องให้คนในโลกแห่งความจริงไปแล้วเรียบร้อย

นิคตัดสินใจเอ่ยปาก สั่งให้คุณยมทูตไปทางหนึ่ง นางฟ้าแม่ทูนหัวบินหาจากบนฟ้า ส่วนตัวเองก็แยกไปอีกทาง นัดแนะกันเอาไว้ว่าถ้าหากเจอบิลลี่แล้วให้พากลับมารวมที่น้ำพุแห่งนี้ หรือถ้าหากคุณยมทูตเป็นฝ่ายเจอก่อน จะพาบิลลี่ไปเลยก็ได้ ถ้าหากว่าเขามารออยู่ที่นั่นนานเกินไปจนไม่เห็นวิวแหว ก็จะอนุমানไปแล้วว่าเจ้าหนูนั้นคงได้ไปจุดใหม่ในที่ไหนสักที่ นิคเองก็จะเลิกห่วงวายนั่ง รอยมทูตของตัวเองมารับอย่างเงียบๆ เพียงลำพัง ไม่ต้องเดือดร้อนกับเรื่องไม่เป็นเรื่องอีก

สายตาของตาแก่ในยามนี้ไม่ฝ้าฟางอีกต่อไปแล้ว นานมากจริงๆ ที่นิคไม่ได้มองเห็นโลกภายนอกอย่างกระจ่างชัด ไม่มีปัญหาสายตาสั้น ไม่มีปัญหาสายตายาวใดๆ เขาสามารถที่จะอ่านตัวหนังสือเล็กๆ บนป้ายนั้นออกแม้ว่าจะยังยืนอยู่ตรงนี้ก็ตามที่ ห่างไปไกลตั้งหลายเมตรแต่ก็ยังมองเห็นดีทุกอย่าง ความรู้สึกนี้ทำให้เขานึกถึงสมัยที่ตัวเองยังเป็นแค่เด็กวัยรุ่นที่เปี่ยมไปด้วยพลังกำลังและความมุ่งมั่น ครั้งหนึ่งในชีวิตก็เคยออกไล่ล่าหาความฝันโดยที่ไม่สนความจริงอื่นใดของโลกใบนี้ เขาไม่ฟังเสียงของผู้ใหญ่ที่เอ่ยเตือน ไม่สนคำพูดของพวกที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาก่อน ปฏิเสธทุกคำแนะนำที่ว่าดี ขอดัดสันใจลองผิดลองถูกเอง อยากจะรู้ว่ามันจะแน่สักแค่ไหน สิ่งที่คุณทั้งหลายไม่เคยทำลายลงได้ เขานี้แหละที่จะเป็นคนแรก เขานี้แหละที่จะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ นิคในตอนนั้นมองว่าตัวเองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่ฝันฟ้ายังไม่กว้างเท่าปีกที่เขากำลังสยายออกเลยด้วยซ้ำ

แต่ยิ่งเติบโตก็ยิ่งรู้ได้เลยว่าคำเตือนของไอ้แกพวกนั้นเป็นความจริง ที่ผ่านมานิคก็แค่อใช้มายาคติหลอกลวงตัวเอง ความฝันอะไรล้วนไม่มีอยู่จริง ไม่มีทางเป็นไปได้และเลื่อนลอยเป็นอย่างยิ่ง มองกลับไปก็รู้สึกเข้ากับตัวเองเหมือนกัน ในตอนนั้นเขาไม่ได้รู้เลยจริงๆ ว่าความจริงแล้วโลกใบนี้ไม่ได้สวยงามอะไรขนาดนั้นเลย มันไม่ได้มหัศจรรย์ มันไม่ได้มีเวทย์มนต์อะไร ไม่มีหรือกไอ้สิ่งวิเศษที่ผู้คนเรียกมันว่าปาฏิหาริย์ สิ่งเดียวที่นิครู้จักดีที่สุดก็คือความผิดหวัง ความล้มเหลว และความพ่ายแพ้เท่านั้น

ดูอย่างวิญญาณของชายหนุ่มผู้นั้น ถ้าให้เดาก็น่าจะเป็นชายวัยทำงาน เขาคงเครียดมากกว่าถ้าหากตัวเองตายไปแล้ว ลูกเมียที่ยังมีชีวิตอยู่จะต้องทำเช่นไรต่อไป เมื่อขาดเขาไปก็ราวกับว่าเสาหลักของครอบครัวได้พังทลายลงไปด้วย เขาเฝ้าร้องขอโอกาส อยากที่จะกลับไปมีชีวิตอีกครั้ง อยากจะเข้าไปทำงานในบริษัทเดิมของตัวเอง เพื่อที่จะหาเงินมาจุนเจือชีวิตของทุกคนในครอบครัวต่อ สิ่งที่เขา กำลังพยายามอยู่นั้น ล้วนแต่ทำเพื่อคนอื่น ไม่มีตัวเองรวมอยู่ในนั้นเลยสักนิด พุ่มเททำงานจนเหนื่อยตาย แทนที่หมดลมหายใจแล้วจะได้ปล่อยวาง ก็ยังมีเรื่องนั้นเรื่องนี้ให้ต้องห่วงอย่างไม่จบสิ้น โลกแห่งความจริงก็เป็นเช่นนี้ ถ้าหากเขารักตัวเองมากกว่านี้อีกสักนิด คงไม่ต้องพุ่มเทให้งานจนตัวตาย ยังมีความสุขอีกมากมายที่เฝ้ารอเขา ถ้าหากว่าไม่ตัดสินใจทำเช่นนี้ รู้จักทนุถนอมตัวเองเสียหน่อย ก็คงไม่จากโลกไปตั้งแต่ยังไม่ทันได้เห็นลูกน้อยเติบโต นี่แหละคือหนึ่งในความผิดพลาดและความล้มเหลวของชีวิตที่นึกเคยพบพานมานับครั้งไม่ถ้วน

ความจริงนั้นน่ากลัว มนุษย์ถึงได้อุปโลกน์สิ่งที่เรียกว่าความหวังและความฝันขึ้นมาเพื่อปลอบใจตัวเอง ใ้คำพูดสวยหรูที่ว่าให้สู้เพื่อวันต่อไปอะไรวุ่นๆ หลอกกันเก่งยิ่งกว่าผีเสียอีก

มองเลยออกไปอีกนิด ก็ได้เห็นหญิงสาวผู้หนึ่งกำลังยืนนิ่ง เหม่อมองออกไปยังอีกฝั่งของถนน เธอรำให้ออกมาแต่ก็ไม่มีผู้ใดสนใจ คนที่ยังมีชีวิตเดินผ่านทะลุร่างได้อย่างง่ายดาย หลงเหลือแต่ควันวิญญาณอันเบาบาง ช่างกันก็เป็นคุณยมทูตหัวอีกาที่ยืนถือเชือกสีขาวยับเธอเอาไว้ สายตาอันเศร้าสร้อยนั้นจับจ้องไปยังชายหนุ่มผู้เป็นที่รัก เขาคนนั้นยืนถือช่อดอกไม้ยื่นให้หญิงสาวอีกคน ทั้งที่ตัวเธอเองเพิ่งจะลาจากโลกไปไม่นานนี้ สิ่งนี้สร้างความรู้สึกเศร้าใจให้กับนิกอยู่บ้าง เรื่องราวของการนอกใจนอกราชการนี้เป็นปัญหามาตั้งแต่ไหนแต่ไร ความมักมากของใครบางคนอาจสร้างแผลใจให้กับใครอีกหลายคนไปตลอดทั้งชีวิต จะพูดไปนิกก็กระดากอายนิดหน่อย เพราะตัวเขาเองในสมัยที่เป็นวัยรุ่นก็ค่อนข้างแสบเอาเรื่องอยู่เหมือนกัน เปลี่ยนคุณอนเป็นว่าเล่น วัยเล็ดร่อนก็แบบนี้ ต่อยกันเพราะผู้หญิงก็เคยมาแล้ว ผ่านมามากมายเหลือเกินกับประสบการณ์ชีวิตแย่ๆ พวกนั้น

ความจริงของโลกใบนี้นั้นยังมีอีกมากมาย บางอย่างคงโหดร้ายเกินกว่าที่จะทานทนได้ไหว มีคนไม่น้อยเลยที่ยอมแพ้และตัดสินใจขอพบยมทูตก่อนกำหนด ซึ่งนิกเองก็เข้าใจดี มีหลายครั้งเหมือนกันที่ชีวิตของเขาเผชิญหน้ากับทางตัน ปัญหาทั้งหลายรุมเร้าจนไปต่อไม่ไหว ในตอนนั้นความตายคงเป็นอะไรที่ได้มาง่ายกว่าความสำเร็จแน่นอน แต่ก็อย่างที่เห็น เขาก็ยังอุตส่าห์รอดมาเป็นตาแก่วัยเกือบเก้าสิบปีได้ โลกใบนี้ไม่มีอะไรแน่นอนเลยจริงๆ

เพราะแบบนี้ไง นิกถึงได้ย้ำนักหนาว่าเจ้าหนูนิดลีน่ะโชคดี ถึงแม้จะจากโลกใบนี้เร็วเกินไปหน่อย แต่อย่างน้อยๆ ก็ไม่ต้องพบเจอกับความเจ็บปวดก่อนจาก เขาเกิดมาพร้อมกับจิตใจอันบริสุทธิ์ เป็น

สิ่งมีชีวิตสุดน่ารักในอุดมคติของพระเจ้า และเขาก็ได้จากไปพร้อมกับความใสซื่อที่นั่น ดีแล้วที่ไม่สูญเสียตัวตนในวัยเยาว์ให้กับความฟอนเฟะของโลกใบนี้

นิคกวาดสายตามองจนทั่ว กระทั่งได้ยินเสียงของนางฟ้าแม่ทูนหัวจากด้านบน หญิงชราบินร่อนบนท้องฟ้า กระพือปีกไปมา แล้วขึ้นไปยังอีกฟากของถนน บิลลี่ยืนก้มๆ เงยๆ อยู่ตรงนั้นเพียงลำพัง นิคถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก เขารีบวิ่งไปหาเด็กน้อยทันที ตั้งใจว่าจะจับได้ครั้งนี้จะส่งตัวให้กับคุณยมทูตแล้ว ไม่เอาอีกแล้วกับการตามหาความฝันอันไร้สาระนั้น นิคจับไหล่ข้างหนึ่งเอาไว้ เตรียมที่จะอำปากพ่นถ้อยคำใจร้ายๆ ออกไป

“คุณปู่! ดูลิ ผมเจอก่อนหินอีกก้อนแล้วละ น้ำพุจะต้องอยู่ทางนี้แน่นอน พวกเราต้องเดินทางต่อ”

“บิลลี่”

“ปะ พวกเราไปกันเถอะ!”

คำพูดทั้งหลายหลุดลั่นอยู่ตรงลำคอ ใจจริงนิกอยากจะหยุดทุกอย่างเอาไว้เท่านี้ เขาอยากพอแล้วจริงๆ ตั้งใจว่าจะส่งบิลลี่ให้กับคุณยมทูต หลังจากนั้นก็โบกมือลา แยกย้ายกันไปตามเส้นทางของตัวเอง แต่พอได้เห็นดวงตาแวววาวเป็นประกายและได้ยินเสียงอันตื่นเต้นดีใจแบบนั้น กับอีกแค่ได้เห็นก้อนหินรูปร่างประหลาดตาก่อนเดียว ความรู้สึกสับสนวุ่นวายใจก็กลับมามากมายอีกครั้ง เขาไม่อยากเป็นผู้ใหญ่ใจร้ายที่ทำลายความฝันของเด็กเลย ถึงแม้ว่าตัวเองจะเลิกล้มไปนานแล้ว เชื่อกันในความจริงจนเกินไป ไม่แม้แต่จะเผื่อใจให้พื้นที่แก่จินตนาการของตน การได้พบเจอกับบิลลี่ช่วยทำให้นิกกลับมาคิดถึงพวกมันอีกครั้ง ความหวัง ความสนุกสนานในการตามหาความฝัน เรื่องราวที่น่าตื่นตาตื่นใจระหว่างทาง และความสุขกับสิ่งเล็กๆ น้อยๆ รอบตัว ความรู้สึกเหล่านี้คลุ้มเคลือนมันไปนานมากเหลือเกิน

แต่เจ้าน้ำพุ่นั้นไม่มีจริง ข้อนี้เขารู้ดี และอยากให้บิลลี่ทำใจยอมรับมันซะ แม้ว่ามันจะเป็นความจริงที่ใจร้าย แต่การปล่อยให้ตัวเองอยู่ในโลกแห่งความฝันนานเกินไปมันจะยิ่งเจ็บปวดมากกว่านี้อีก

เขารู้...เพราะเขาก็เคยผ่านจุดนั้นมาแล้ว

นิคจับไหล่ของบิลลี่ หมุนให้กลับมาหาตัวเอง เด็กน้อยเงยหน้าขึ้นมองเขา ดวงตากลมๆ ทั้งสองข้างยังคงเปล่งปลั่งเป็นประกาย บิลลี่เอ่ยปากเล่าให้ฟังว่าเขาเจอผีเสื้อบินผ่านหน้าตัวเองไปเมื่อคืน ตอนที่เดินมาที่นี่ เขาก็มองเห็นนกตัวใหญ่บินผ่านศีรษะไปเกาะบนกิ่งไม้ มองเห็นผู้คนมากมายเดินสวนกันไปมา รวมไปถึงมองเห็นขนมหวานในร้านเบเกอรี่ตรงหัวมุมนั้น ทุกอย่างมันช่างน่ามหัศจรรย์เหลือเกินสำหรับเด็กน้อยวัยห้าขวบนี้

“พวกเราจะไปตามหาน้ำพุกันต่อใช่ไหม”

“บิลลี่ คุณยอมพูดเขามีงานต้องทำ”

“คุณยอมพูดที่ไหนกัน นั่นคือแซมต่างหาก”

“นั่นไม่ใช่แซมสักหน่อย”

“นั่นคือแซม ส่วนคนที่เสกเต่าทองให้ผมก็คือภูติดอกไม้ คุณปู่... พวกเราต้องตามหาน้ำพุให้เจอให้ได้นะ ตอนนี้อยู่มองไม่เห็นภูติดอกไม้เลย หลังจากที่เขาได้ดื่มน้ำพุแห่งความเยาว์วัยแล้ว เขาก็จะกลับมาอีกครั้ง”

“นั่นเป็นแค่นิทาน มันเป็นเรื่องที่ถูกแต่งขึ้นมา”

“ถ้าเกิดว่าเราสามารถช่วยภูติดอกไม้ได้ ภูติดอกไม้ก็จะให้พรเราคนละหนึ่งอย่าง ขออะไรก็ได้ และเขาก็จะทำให้มันเป็นจริง”

“ถ้าเกิดขอได้ นายจะขออะไร”

“ผมอยากกลับบ้านไปที่บ้าน อยากจะกลับไปหาพ่อกับแม่ แล้วก็ขอให้พวกเขาได้เห็นผมอีกครั้ง”

“...”

“ผมไม่ชอบเลย เวลาที่เรียกพวกเขาแล้วไม่มีใครหันมาหา”

“...”

“ผมคิดถึงพ่อกับแม่มากๆ เลย”

บิลลี่เล่าออกมาด้วยน้ำเสียงหงอยเหงาตามประสาเด็กน้อยไกลบ้าน แม้ว่านิคจะไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์นั้น แต่ราวกับว่าเขาเข้าใจดีว่ามันต้องรู้สึกเจ็บปวดมากขนาดไหน บิลลี่ก็แค่เด็กอายุห้าขวบ เขายังใสซื่อเกินไปที่จะรับรู้ความจริงว่าตัวเองได้จากคนที่รักไปตลอดกาลแล้ว ต่อให้พยายามขนาดไหน กลับไปที่บ้านได้ เขาก็ไม่มีวันที่จะได้กลับไปหัวเราะเรีงร่ากับทุกคนอีกต่อไปแล้ว

นางฟ้าแม่ทูนหัวค่อยๆ ร่อนลงมาหยุดยืนข้างกัน บิลลี่ไม่อาจมองเห็นความสงสารในดวงตาคู่ นั้น เขามองเห็นแค่মনุษย์อีกาที่บินเข้ามาหา ปีกสีดำที่เคยสยายออกตอนนี้พับเก็บไว้ทางด้านหลัง ในมือของคุณยมทูตยังมีดอกไม้เล็กๆ อยู่หนึ่งดอก ซึ่งเป็นดอกไม้ที่บิลลี่มอบให้ไว้เมื่อครู่นี้ ในตอนแรกนิคมองมันโดยที่

ไม่จุกคิดอะไร แต่พอมาถึงตอนนี้ เขาก็เข้าใจแล้วว่าเหตุใดคุณยมทูตถึงได้ยื่นถีอดอกไม้หนึ่งค้างจนทำให้บิลลี่หนีมาได้ไกลจนถึงนี้

ดอกไม้ที่หึ่งดงามและส่องสว่างเป็นประกายเช่นนั้น บิลลี่ไปเอามันมาจากที่ไหน

“บิลลี่ นายไปเอาดอกไม้มาได้ยังไง”

“มีคนให้มา”

“ใคร?”

“เขาหายไปแล้ว”

“...”

“เป็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง เขาบอกว่าเสียใจด้วยนะ แล้วเขาก็ให้ดอกไม้ผมไว้”

“...”

นิคนิ่งค้างไปทั้งอย่างนั้น เขาหันกลับไปมองยมทูตและนางฟ้าประจำตัวของบิลลี่โดยอัตโนมัติ

แต่เดี๋ยวนะ ยังมีอีกอย่างที่ต้งตกใจ

“บิลลี่ สมุดนิทานล่ะ”

“...”

“หายไปแล้วหรือ”

บิลลี่เองก็เหมือนเพิ่งจะนึกขึ้นได้ เขารีบหมุนตัวไปมา พยายามที่จะมองหาหนังสือนิทานเล่มโปรดของตัวเอง แต่ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็ไร้ซึ่งวิ๊แวว ผ่านไปสักพักบิลลี่ก็ทำหน้าตาเหมือนจะร้องไห้ออกมา ตาเข่านิคทนเห็นความเศร้าโศกของเด็กน้อยไม่ได้ เลยจำใจอุ้มขึ้นมากอดไว้ บิลลี่โอบกอดเขาเอาไว้แน่น จากนั้นก็ปล่อยโฮเสียงดังลั่น

เอาละ ทำไมเขารู้สึกเหมือนเรื่องราวของบิลลี่มันจะเริ่มยุ่งยากมากขึ้นทุกทีๆแล้ว...

นิคนับถอยหลังรอเวลาที่ยมทูตประจำกายของตนปรากฏตัว ในขณะที่เดียวกันเขาก็ภาวนาขอให้ฝั่งนั้นไม่จุกใจจนเกินไป กลัวว่าจะตามมาทันในเวลา นี้ ปัญหาของเด็กน้อยวัยห้าขวบกำลังสร้าง

เรื่องให้เขาได้ปวดหัวเล่นๆ ก่อนจากโลกนี้ไป ไม่คิดเลยว่าต่อให้ตายไปแล้วก็ยังต้องมาคอยดูแลลูกหลานอยู่อีก

บิลลี่บอกว่าเขาได้เจอเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง เธอคนนั้นยื่นดอกไม้ให้กับบิลลี่ และบอกว่าเสียใจด้วย จากนั้นก็หันหลังจากไป บิลลี่มีวแต่สนใจก่อนหิน จนลืมไปเลยว่าวางหนังสือทิ้งไว้ ซึ่งพอรู้ตัวอีกทีมันก็หายไปแล้ว เขามั่นใจว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นเป็นคนเอาไปแน่ๆ บิลลี่กระตุกชายเสื้อของนิค อ้อนวอนขอให้พี่คุณปู่ช่วยเหลืออีกครั้ง ถ้ายังเป็นแบบนี้ต่อไป บิลลี่คงไม่สามารถไปจากโลกใบนี้ได้อย่างสงบสุขหรอก

สุดท้ายแล้วนิคก็ยอมช่วยเหลือเด็กอีกครั้ง แม้ว่าเขาจะจีปากอย่างหงุดหงิด แต่สุดท้ายก็ยอมจูงแขนบิลลี่ไปตามเส้นทางเดิมที่บิลลี่บอกว่าเห็นเด็กผู้หญิงคนนั้นจากไป นางฟ้าประจำกายของนิคกระพือปีกบินตาม ปล่อยละอองวิ้งวับโปรยปรายไปตามถนน ส่วนคุณยมทูตชุดดำนั้นก็ก้าวขายาวๆ ตามกันมา ไม่พูดไม่จาอะไรสักคำ แต่การที่ในมือยังกำดอกไม้อยู่ก็ทำให้ดูแปลกตาไปมากพอสมควร

พวกเขาเดินมาเรื่อยๆ จนในที่สุดก็มาถึงหน้าร้านเบเกอรี่แห่งหนึ่ง นิคเงยหน้าขึ้นมองป้ายเหนือคีระชะ เขามองเห็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งสวมใส่ชุดกระโปรงสีขาว แลดูน่ารักน่าเอ็นดู ก็ไม่รอช้าที่จะเดินเข้าไปจับไหล่ข้างหนึ่งเอาไว้ทันที และเพียงแค่ว่าปลายนิ้วสัมผัส จู่ๆ กลางแผ่นหลังของเด็กผู้หญิงคนนั้นก็มียึกอันดังมาจากออกมา ปีกใสระยิบระยับ ส่องสว่างสะท้อนแสงตะวัน เหมือนอย่างนางฟ้าผู้พิทักษ์ไม่มีผิดเพี้ยน!

“คุณปู่? หยุดทำไมเหวอ”

นิคอ้าปากเหวอ เขาจับเด็กผู้หญิงคนนั้นเอาไว้ได้ แต่บิลลี่กลับไม่สามารถมองเห็น นั่นหมายความว่าเธอไม่ใช่มนุษย์ และไม่ใช่ดวงวิญญาณทั่วไป แต่กลับเป็นนางฟ้าแม่ทูนหัวของใครสักคน เธอหันกลับมาชี้ๆ ในมือมีหนังสือนิทานของบิลลี่อยู่ เท่าที่ดูจากรูปลักษณ์ภายนอก เธอเป็นเด็กสาวอายุประมาณสิบกว่าปีเห็นจะได้ ตัวสูงใหญ่กว่าบิลลี่ในระดับหนึ่ง เส้นผมสีบลอนด์สวย นัยน์ตาสีฟ้าครามและดูงดงามยิ่งนัก

แต่นั้นไม่ใช่ประเด็น สิ่งที่น่าคิดควรให้ความสนใจก็คือการที่นางฟ้าแม่ทูนหัวของใครก็ไม่รู้มาขโมยหนังสือนิทานของบิลลี่ไปต่างหาก!

แล้วทำไมเขาถึงได้มองเห็นนางฟ้าแม่ทูนหัวของคนอื่นอีกแล้ว! บิลลี่ยังมองไม่เห็นเลย! ทำไมเขาถึงได้มองเห็นล่ะ!

“คืนหนังสือของเจ้าหนูนี้มาซะ”

“ก็ตั้งใจว่าจะคืนอยู่แล้ว”

“ถ้าจะคืนแล้วจะหนีมาที่นี่ทำไม”

“ฉันเพิ่งส่งเด็กของตัวเองขึ้นสวรรค์ไปเมื่อคืนนี้ อีกอย่าง คนที่เอามานะไม่ใช่ฉันสักหน่อย”

เด็กผู้หญิงคนนั้นตอบกลับพร้อมกับร่ายเวทย์มนตร์บางอย่างลงบนหนังสือ ไม่นานนักบิลลี่ก็ทำตาลูกกวาว เขามองเห็นหนังสือของตัวเองอีกครั้ง มันค่อยๆ ลอยกลับมาหา บิลลี่ใช้สองมือจับมันเอาไว้ กอดแนบอกแน่น ไม่ยอมปล่อยให้หลุดหายไปไหนอีก

“เธอเป็นคนให้ดอกไม้กับบิลลี่สินะ มีนา เขาถึงจับดอกไม้ไม่ได้ ที่แท้มันก็ไม่ใช่ดอกไม้ธรรมดา”

“ฉันเป็นคนสร้างมันขึ้นมาเอง แต่คนที่เอาไปให้เจ้าหนูนั่นไม่ใช่ฉันหรอก”

“แล้วใครเป็นคนเอาไปให้”

นางฟ้าผู้พิทักษ์หันกลับไปมองพื้นที่ว่างข้างตัว เธอเงยหน้าขึ้นไป สิ่งปรากฏอยู่มีเพียงความว่างเปล่าเท่านั้น

นิกใช้เวลาไม่นานก็เข้าใจ ที่แท้ก็เป็นฝีมือของดวงวิญญาณทุกคนนี่เอง

นิกกวาดสายตามองทั่วร่างนั้นอีกครั้ง เขารู้สึกแปลกใจไม่น้อยที่พบว่านางฟ้าแม่ทูนหัวตอนนี้มีลักษณะแตกต่างกันกับของบิลลี่อย่างสิ้นเชิง ดูยังงี้ก็เป็นสาวน้อยวัยสิบกว่าปี แต่ที่กระป๋องปีศาจอยู่ด้านหลังเขานี้ ไม่น่าจะร้อยปีเข้าไปแล้วกระมัง

“เรื่องพวกนี้นะไม่ได้สำคัญหรอก พวกเรามีลักษณะแตกต่างกันไป”

“ที่ยมทูตยังเหมือนกันปะเลย”

“ทำไม ยอมรับความจริงข้อนี้ไม่ได้งั้นหรือนิก”

เจ้าของชื่อชะงักไปเล็กน้อย เขามองนางฟ้าเด็กสาวส่งยิ้มบางให้กัน ส่วนเธอคนนั้นยื่นเอามือไพล่หลัง จากนั้นก็เลื่อนสายตาไปยังบิลลี่ ราฟิงรำพันออกมาว่าน่าเสียดายเหลือเกินที่ได้กับนี่ต้องลาจากโลกแล้ว เขาควรจะได้ใช้ชีวิตอยู่บนโลกนี้นานกว่านี้ ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างเลยที่บิลลี่ควรจะได้สัมผัสและเรียนรู้

นิกรู้สึกประหลาดใจขึ้นมา เพราะเหตุใดจึงมีแค่เขาเท่านั้นที่มองเห็นนางฟ้าประจำกายของทุกคน แต่ไม่มีวิแววของตัวเอง ก็พอจะเข้าใจได้ว่าปานนี้คงไม่อยู่ดูแลกันแล้ว แต่ทำไมวิญญาณตาเฒ่าที่ทั้งกร้านโลก ทั้งไม่เชื่อในเรื่องไร้สาระเพื่อฝันใดๆ ถึงยังมองเห็นนางฟ้าได้อีก แตกต่างกับบิลลี่ ที่ดูเหมือนจะ

เชื่อกันในเรื่องเหนือธรรมชาติสุดใจ จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ของเขาล้ำเลิศยิ่งนัก แต่กลับมองไม่เห็นสิ่งน่าอัศจรรย์เช่นนี้ ทำไมพระเจ้าถึงได้ดลบันดาลมาให้เรามองเห็นในสิ่งที่ไม่ควรมองเห็นกันนะ

นางฟ้าแม่ทูนหัวทั้งสองต่างเข้าใจความสงสัยนั้น พวกเขาขยับไปหยุดยืนข้างกันแล้วส่งยิ้มอ่อนโยนมาให้

“ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ นายคงเป็นคุณปู่ที่น่ารักกับเด็กๆ มากเลยใช่ไหมหนิค”

“ไม่ละ ฉันไม่ค่อยชอบเด็กด้วยซ้ำ”

“พวกเราไม่เชื่อหรอก”

“หมายความว่ายังไง?”

“ดูแววตาของบิลลี่ที่มองนายสิ”

นิคหันกลับไปมองเด็กน้อยข้างตัว บิลลี่ยืนข้างเขา กอดหนังสือนิทานแนบอกเอาไว้ด้วยแขนข้างหนึ่ง ส่วนแขนอีกข้างก็ยกขึ้นมาจับมือนิคเอาไว้ ถ้าหากว่าพวกเขาทั้งคู่ยังมีชีวิตอยู่ คนอื่นมองมาก็คงคิดว่า นิคเป็นปู่ของเด็กคนนี้อย่างแน่นอน ดุสนิทสนมกันเสียขนาดนี้ ทั้งที่ความจริงแล้วพวกเขาก็เป็นคนแปลกหน้าของกันและกัน เพิ่งจะรู้จักกันเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี่เอง

“ทำไมถึงไม่ชอบเด็กล่ะ”

“ฉันไม่ชอบเวลาที่พวกนั้นทำตัวเหมือนอาศัยอยู่ในโลกแห่งความฝัน”

“...”

“ฉันเกลียดเวลาที่ต้องโกหกเพื่อหลบความจริง ความจริงที่ว่าโลกใบนี้ไม่ได้ใจดีกับพวกเขาเสมอไป ความจริงแล้วมันโหดร้ายกว่านั้นมาก แต่สักวันหนึ่ง เด็กพวกนั้นก็ต้องเติบโตและได้รู้จักความจริงพวกนั้นด้วยตัวเองอยู่ดี”

“เพราะแบบนี้สินะ นายถึงไม่มีนางฟ้าแม่ทูนหัวของตัวเองในเวลาแบบนี้”

“ใครสนกันล่ะ”

“แต่มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกหรือ ปกติแล้วก็มีไม่มากนักที่ดวงวิญญาณจะมีนางฟ้าประจำตัวมาคอยดูแลเหมือนอย่างบิลลี่”

“ทำไม?”

“บนโลกนี้ ถึงแม้ว่าจะมีเด็กตายมากมายในแต่ละวัน แต่จำนวนของผู้ใหญ่ที่ตายไปมีมากกว่าเป็นทวีคูณ มากมายจนนับไม่ถ้วนเลยล่ะ”

“...”

“และผู้ใหญ่ก็มักจะเป็นแบบนาย”

“...”

“ถูกความจริงของโลกทำลายความหวังและความฝันไปหมดแล้ว”

“...”

“เมื่อหัวใจเปลี่ยนไป นางฟ้าประจำกายก็จะหายไป เพราะแบบนี้ถึงไม่ค่อยมีนางฟ้าประจำกายของดวงวิญญาณผู้ใหญ่ยังไงล่ะ”

นิคหลุบตาลงมองเด็กน้อยข้างตัวอีกครั้ง เขายอมรับว่าตัวเองนั้นใช้ชีวิตอยู่บนโลกมานานเกินไป ได้เรียนรู้และสัมผัสเรื่องราวมากมาย มีทั้งดีและไม่ดีแตกต่างกันไป ตัวเขาในวัยเดียวกับกับบิลลี ครั้งหนึ่งก็เคยคิดเพื่อฝัน มีจินตนาการกว้างไกล แต่พอก้าวมาถึงช่วงเปลี่ยนผ่าน ถูกความจริงของโลกใบนี้โถมเข้าใส่ เขาก็ลืมตัวตนในวันวานนั้นไปแล้ว จำไม่ได้เลยว่าตัวเองเคยใส่ชื่อขนาดไหน จำไม่ได้เลยว่าหัวใจดวงนี้ ก่อนหน้าที่มันจะด้านชาไปกับโลกทั้งใบ มันเคยอ่อนไหวและงดงามมากๆ คุณควรเป็นอย่างยิ่งที่จะถูกเรียกว่าสิ่งมีชีวิตที่พระเจ้ารักมากที่สุดบนโลกใบนี้

มุมมองของนิคในวัยห้าขวบกับในตอนนี้ มันช่างแตกต่างกันเหลือเกิน... แตกต่างกันไป

“บิลลี”

“คุณปู่ คุณอะไรกับญาติดอกไม้เหรอ”

“นายคิดว่าฉันเป็นผู้ใหญ่ที่ดีไหม”

“คุณปู่ใจดีมาก ๆ เลย”

“จ้ะเหรอ”

นั่นสินะ สำหรับเด็กน้อยอายุห้าขวบ แค่นี้ก็ถือว่าดีที่สุดในโลกแล้วล่ะ

“นายจะเสียใจไหม ถ้าสมมุติว่าพวกเราตามหาน้ำพุไม่เจอ”

“เสียใจอยู่แล้ว”

“...”

“แต่ต้องพยายามหาจนถึงที่สุดก่อนนะ ถ้าสุดท้ายไม่เจอจริงๆ ก็ค่อยเสียใจ ผมเคยทำของหล่นหาย หายยังไงก็หาไม่เจอ ความรู้สึกก็น่าจะเหมือนกัน เสียใจจนร้องไห้เลย แต่คุณพ่อกับคุณแม่ก็จะเข้ามา ปลอบใจ แล้วบอกว่ามันไม่ได้หายไปไหน นางฟ้าประจำตัวเขาเก็บเอาไว้ เพราะรู้ว่าบิลลี่เป็นเด็กไม่ดี ต้องทำตัวดีๆ แล้ววันต่อมามันก็จะกลับมาเหมือนเดิม แต่บางครั้งก็เป็นของอย่างอื่น”

โธ่ เด็กน้อยหนอด็กน้อย ช่างใสซื่ออะไรถึงเพียงนี้ ไม่รู้เลยหรืออย่างไรกันว่านั้นคือหลุมพรางของผู้ใหญ่ เป็นกลอุบายที่ใช้หลอกลวง คำโกหกถือเป็นเครื่องมือที่เยี่ยมที่สุดในการกล่อมเด็กสักคนให้สงบเลยละ

ทำยังไงดี นิครู้สึกเหนื่อยใจที่จะดูแลเด็กคนนี้เหลือเกิน

ใจหนึ่งเขาก็ไม่อยากจะโกหก แต่อีกใจก็ยิ่งอยากจะรักษารอยยิ้มและความใสซื่อนี้เอาไว้ให้นานที่สุด

มีวิธีไหนบ้างไหม ที่จะรักษาความฝันและความหวังเอาไว้ได้ โดยที่ไม่ต้องเจ็บปวดเมื่อความจริงวิ่งมาปรากฏกายต่อหน้า

นิคชะงักไปเล็กน้อย เมื่อนางฟ้าแม่ทูนหัวทั้งสองลอยเข้ามาใกล้ แล้วเตะไหล่เขาเบาๆ คุณยมทูตหัวอียังคงยืนนิ่งอยู่ข้างกัน อีกฝ่ายก็มั่งลมมองดวงวิญญาณในการดูแลของตัวเอง บิลลี่เงยหน้ากะพริบตาปริบๆ จ้องมองหัวอียาตรงๆ โดยที่ไม่กรีดร้อง ไม่แสดงอาการหวาดกลัวเลยแม้แต่หน่อย

“เคยได้ยินไหมที่เขาต่างพากันบอกว่าเด็กน้อยก็ไม่ต่างอะไรกับต้นไม้ต้นหนึ่ง”

“...”

“นิค สิ่งที่นายกำลังทำอยู่ในตอนนี้ และกำลังจะทำในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า จะ เป็นสิ่งที่กำหนดเส้นทางการเติบโตของบิลลี่ และการมีอยู่ของนางฟ้าประจำตัวอย่างพวกเรา”

“บิลลี่ในตอนนี้ไม่มีโอกาสเติบโตแล้ว”

“ใครบอกว่าความตายคือจุดสิ้นสุดของทุกอย่างล่ะ”

“...”

“ถึงแม้ว่าเวลาของบิลลี่จะเหลืออยู่แค่อีกไม่มาก แต่ก็ยังถือว่าเหลืออยู่”

“...”

“ความฝันของบิลลี่นะ นายช่วยเขารักษาให้ได้นะ เชีลลี่”

“ทำไมฉันต้องช่วย”

“นั่นสิ ถ้ามองตัวเองดู ทำไมนายถึงอยากช่วยเขา”

“ฉันไม่ได้อยากจะช่วยเลย”

“ที่ผ่านมานายยอมรับความจริงทุกอย่างบนโลกนี้ได้ แต่นายกลับไม่กล้ายอมรับว่าตัวเองอยากช่วย
ทำความฝันของเขาให้สำเร็จเสียอย่างนั้น”

“...”

“เพราะนายก็รู้ว่าลึกๆ ในใจของนายต้องการมัน นายรู้สึกเหมือนอะไรบางอย่างที่หายไปนาน
กำลังกลับมาหาอีกครึ่งซึ่หรือเปล่า”

“ถ้าสุดท้ายแล้ว...มันไม่มีอยู่จริงละ น้ำพุอะไรนั่น”

“พวกเรามั่นใจว่านายจะแสดงความจริงให้บิลลี่ได้เรียนรู้ และจะทำให้เขารู้สึกเจ็บปวดน้อยที่สุด
หลังจากที่ได้รู้มัน”

“จะเชื่อมั่นอะไรในตาแก่อย่างฉันนักหนา”

นางฟ้าประจำกายทั้งสองหัวเราะออกมา ก่อนที่จะขึ้นไปยังดวงวิญญาณของตาเฒ่านั้น ปีกบนหลัง
ขยับไปมา ผงละอองสีทองหล่นโปรยปราย ดูระยิบระยับยิ่งนัก นิคขมวดคิ้วมุ่น ก่อนที่จะค่อยๆ ก้มลงมอง
บิลลี่ที่จับมือตัวเองเอาไว้แน่น ภาพที่สะท้อนให้เห็นในดวงตากลมโตคู่ นั้น คือตัวเขาเอง ทว่าเป็นตัวเขาที่
ส่องสว่างยิ่งนัก

ในขณะที่เขามองว่าบิลลี่คือตัวปัญหาและภาระที่ความจริงทิ้งเอาไว้ให้กัน ทว่า ในสายตาของเด็ก
น้อย นิคคือความหวังและความฝันเพียงหนึ่งเดียว

บางที...คงมีอีกเหตุผลหนึ่งที่พิสูจน์ได้ว่าทำไมนิกถึงมองเห็นนางฟ้าแม่ทูนหัวของคนอื่นได้

“เพราะนายกลายเป็นเทพพิทักษ์ความฝัน แล้วก็เป็นนางฟ้าประจำกายของบิลลี่ไปแล้วยังไงละ
นิก”

ไม่รู้เลยว่าพวกเขาจะเหลือเวลาให้ออกตามหาความฝันของบิลลีอีกเท่าไร แต่นิคก็ได้ล้มเลิกความตั้งใจที่จะล้มเลิกไปแล้ว เขากลับมาฮึดสู้อีกครั้ง ถือเสียว่าเป็นการเดินทางครั้งสุดท้าย ทำตามคำขอของเด็กน้อยคนหนึ่งให้สำเร็จก่อนจากโลกนี้ไป ก็คงไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไรสักเท่าไร การเดินทางระหว่างคนต่างวัย หนึ่งในผีตาแฉะอายุเกือบเก้าสิบปี ส่วนอีกหนึ่งก็เป็นผีเด็กอายุห้าขวบที่ยังแหยกกว่ากับโลมาไม่ได้ด้วยซ้ำ พวกเขาด้วยนางฟ้าแม่ทูนหัวอีกสองตนและคุณยมทูตหัวอิกาที่แสนจะไร้ประโยชน์ พุดอะไรก็ได้สักอย่าง ถามอะไรไปก็ไม่ตอบ ทำได้อย่างเดียวคือเดินตามกันเงิบๆ ให้เฝ้าบิลลีเอาไว้ หนอยก็ทำหายไปต่อหน้าต่อตา ยิ่งคิด นิคก็ยิ่งรู้สึกปวดหัว ไม่รู้ว่าเขาโชคดีหรือโชคร้ายกันแน่ที่ต้องมาเจอกับตัวประหลาดพวกนี้

ขอแค่ตายอย่างสงบๆ นี่มันไม่ได้เลยใช่ไหม

วิญญาณตาแฉะเง้มองรอบๆ ยังไม่เห็นวิญวณของยมทูตประจำตัว ก็ถือเสียว่ายังมีเวลาอีกนิดให้ได้ตามหาน้ำพุในความฝันของบิลลี หลังจากที่เขาเจอน้ำพุนี้แล้วก็แยกย้ายกันไปเกิดใหม่ทางใครทางมัน ใครอยากจะไปอยู่ในดินแดนพระเจ้าอะไรก็ว่าไป ส่วนนิคเองก็จะปล่อยให้ชีวิตหลังความตายนี้เป็นไปตามยถากรรม ไม่อยากจะต้องต่อสู้ดิ้นรนอะไรอีกแล้ว เขาแค่อยากตายไปแบบเงิบๆ หายไปจากโลกแบบว่างเปล่าที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ไม่ขอพบเจอกับความวุ่นวายอะไรอีกแล้ว

ขอให้บิลลีเป็นความวุ่นวายสุดท้ายที่เขาจะพบเจอกับตัวเธอ

“คุณปู่! นั่น! พวกเราต้องไปทางนั้น”

“อือๆ รู้แล้ว”

“ไปเร็ว!”

เขาละเกลียดพลังงานอันเหลือล้นของเด็กๆ เสียจริง

เกลียดเสียงหัวเราะ เกลียดรอยยิ้มอันตื่นเต้นดีใจนั้น แค่เพียงได้เห็นสิ่งเล็กๆ น้อยๆ บิลลีก็คลี่ยิ้มกว้างออกมาไม่หยุด กระเด็นกระโดดราวกับลูกสัตว์ตัวเล็กตัวน้อยที่เพิ่งถูกปล่อยสู่ทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ เขาเล็กๆ ทั้งสองข้างนั้นแทบไม่เคยหยุดนิ่ง บิลลีใช้มันวิ่ง กระโดด และก้าวเดินไปตามใจต้องการ ในตอนที่ชีวิตอยู่คงไม่เคยได้มีโอกาสทำอะไรแบบนี้ บิลลีสุขภาพร่างกายอ่อนแอ ขนาดอยู่ในบ้านยังอยู่รอดมาได้แค่ห้าปี ไม่อยากคิดว่าถ้าหากปล่อยให้บิลลีออกมาใช้ชีวิตในโลกกว้าง เทียวเล่นอย่างเด็กวัยซุกซนทั่วไป เขาจะตายตั้งแต่ตอนที่อายุน้อยกว่านี้หรือเปล่า

หรือบางที...ก็อาจจะอายุมากกว่านี้อีกสักหน่อย

นิกเดินตามพลางไพล่มือไว้ด้านหลัง มองดูผีเด็กตนนั่นวิ่งวนไปมา พยายามที่จะแกะร่องรอยตามหาน้ำพุแห่งความเยาว์วัย ในระหว่างทางแห่งความฝัน เขาก็แวะดูสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ข้างทางไปมากพอสมควร พอเห็นดอกไม้ก็ทำตาลูกกวาด วิ่งเข้าไปดูโดยเร็ว พอเห็นนกสีสวยก็โบกมือทักทาย บอกว่ามันเป็นสัตว์วิเศษที่เคยอ่านเจอในหนังสือ เดินไปอีกนิดเห็นผู้คนมากมายแต่งกายด้วยเสื้อผ้างดงามก็เอ่ยชื่นชมไม่หยุด ดวงตาของบิลลี่ร้องไวยิ่งนัก เขาจับจ้องทุกสิ่งทุกอย่างรอบกาย เก็บรายละเอียดเอาไว้ได้ทั้งหมด ไม่ว่าจะ เป็นสิ่งธรรมดาขนาดไหนสำหรับผู้ใหญ่อย่างนิก แต่สำหรับบิลลี่แล้ว มันคือสิ่งที่มหัศจรรย์เสียยิ่งกว่าอะไร ทั้งหมด

“ฮีบ!”

ผ่านไปสักพักใหญ่ๆ พวกเขาทั้งหมดก็เดินทางมาจนถึงแนวป่าขนาดใหญ่ที่อยู่ใกล้ขอบเมือง บรรยากาศค่อนข้างเปลี่ยวเปลี่ยว มองไปทางไหนก็ไม่มีแววของมนุษย์ มีเพียงความว่างเปล่าและเสียงหวีดหวิวจากสายลมเท่านั้น นิกจึงไปยังต้นไม้สูงใหญ่เบื้องหน้า ที่ไม่รู้เลยว่าถ้าหากเดินทางเข้าไปในป่านั้น แล้วจะพบเจอกับอะไรบ้าง ไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยมา ทั้งชีวิตนี้ นิกเคยเดินทางไปเที่ยวที่นั่นที่นี้ค่อนข้างมาก ไร่ป่าแถบชานเมืองแบบนี้ สมัยที่เขาเป็นวัยรุ่นก็เคยมาเที่ยวเล่นกับเพื่อนๆ ในกลุ่มหนุ่มสาว ความจริงมันก็ไม่ได้มีอะไรมาก นอกเสียจากลำธารใส ถ้าหากจะมาเพื่อตกปลา และปิกนิกอย่างผ่อนคลาย คิดว่าสถานที่แห่งนี้ก็เหมาะเลยละ

“มานี่”

ดูท่าทางนิกคงประเมินความตื้อซนของบิลลี่ต่ำเกินไป ดูเจ้าหนูขาสั้นนี่สิ อยากจะปีนขึ้นไปสูง แต่ไม่ประเมินตัวเองเอาเสียเลย อดไม่ไหวต้องเดินเข้าไปช่วยหิ้วปีนขึ้นไป บิลลี่หันมาเอ่ยขอบคุณด้วยรอยยิ้ม เขายกมือบ่งสายตาตัวเองแล้วมองออกไปไกลๆ พยายามที่จะกวาดสายตามองหาน้ำพุในตำนานนั้น ปล่อยให้หิวนิด ค่อยออกไปยืนเงิบๆ เพียงลำพังอยู่ไม่ไกล

เขาไม่ได้มาที่นี่นานมากแล้ว

ไอเย็นพัดพาเอากลิ่นอายแห่งความทรงจำหวนคืนมา ในหูแว่วเสียงหัวเราะหยอกเยินของกลุ่มคนวัยหนุ่มสาว เขาหลับตาลงช้าๆ ลืมตาขึ้นอีกครั้งก็มองเห็นภาพสีจางลอยล่องรอบตัว มองเห็นตัวเองที่แข็งแรงกว่านี้ อ่อนเยาว์กว่านี้ และมีพลังเหลือล้นมากกว่านี้ เป็นตัวเองในวัยที่กำลังผลิบาน ยังจำได้ดีว่าในช่วงเวลานั้นไม่ว่าจะมองไปที่ใดก็ไม่เคยหวาดหวั่น จะลงมือทำอะไรสักอย่างก็ทุ่มเทหมดหน้าตัก ลงทั้งแรงกายแรงใจ พร้อมเป็นอย่างยิ่งที่จะฝ่าฟันทุกอย่าง ไฟในกายเผาผลาญทุกความผิหวังและสิ้นหวัง

ความโชคร้ายต่างๆ ไม่อาจเข้ามากรำกราย ช่วงชีวิตแห่งการลองผิดลองถูก เพื่อตามหาวิถีแห่งความจริงของชีวิตนี้ หลังจากที่ผ่านมาได้ ความจริงที่ค้นพบก็ทำให้เขาเปลี่ยนแปลงตัวเองไปมากพอสมควร

ก่อนหน้าที่จะยอมรับความจริงเกี่ยวกับโลกใบนี้ได้ ก็ต้องเจ็บปวดเสียใจเพราะต้องลงมือทำลายความฝันนั้นด้วยตัวเองก่อน

นิคในวัยนี้ผ่านโลกมามาก มากเท่าที่ตัวเองคิดว่ามันมากพอแล้ว

เขามีโอกาสได้พบเจอกับบิลลีในโลกหลังความตาย มีโอกาสได้พูดคุย แม้ส่วนมากจะเป็นเรื่องเงืงเง่างไรสาระตามประสาเด็กๆ แต่มันก็ทำให้เขาได้คิดถึงอะไรบางอย่างที่ไม่เคยได้กลับไปนึกถึงมันมานานมากๆ แล้ว

นั่นก็คือตัวตนของเขา ในตอนที่ยังมีความฝัน ยังมีเรี่ยวแรง และยังมี ความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะไขว่คว้ามัน ยังเชื่อมั่นในสิ่งเพื่อเจ็จจอมปลอมที่เรียกกันว่าความหวัง ก่อนที่จะถูกความเป็นผู้ใหญ่พรากจากมันไป

ถ้าหากให้พูดกันตามตรง...บางทีตัวเขาในตอนนั้น อาจเชื่อมั่นในความคิดของตัวเองยิ่งกว่าการที่บิลลีเชื่อในความฝันเสียอีก

พานพบประสบเจอกับสิ่งที่ดีและไม่ดีมามากมาย ลงมือทำในสิ่งที่ตัวเองไม่อาจอภัย ตัดสินใจในสิ่งที่โง่เขลาจนทำให้สูญเสียความสุขไป ผู้คนรอบกายมอบความผิดหวังซ้ำๆ ซากๆ ให้กัน แต่ถึงอย่างนั้น นิคก็สามารถก้าวข้ามมันมาได้ ตัวเขาในตอนนั้น เมื่อได้มองย้อนกลับไปยังอดีตของตัวเองก็รู้สึกอับอายอยู่บ้าง ละอายแก่ใจอยู่บ้าง นี่สินะที่เขาว่ากันว่าเรื่องบางอย่าง คงต้องรอให้ถึงวันเวลาอันสมควรก่อน แล้วเราจะเข้าใจได้ดีว่าความเป็นจริงมองเราเช่นไร

เพราะโง่เขลาในความฉลาดและฉลาดในความโง่เขลา มนุษย์ถึงได้แตกต่างจากสิ่งอื่น

ตัวเขาเองในตอนนั้นจะมองเห็นอะไรไปมากกว่าตัวเอง สิ่งที่น่าสนใจทำลงไปในวันนั้น ล้วนแต่คิดถึงตัวเองเป็นหลัก อาศัยอยู่ในโลกที่ตัวเองใหญ่ที่สุด คิดว่าสามารถควบคุมและบงการทุกอย่างในชีวิตได้ตั้งใจ เมื่อคิดและหวังจะทำอะไร ก็ทุ่มเทลงมือทำไปโดยไม่คิดถึงความไม่สมหวังที่จะตามมา ความกล้ามีเต็มร้อย ความกล้ากลับไม่ปรากฏเลยแม้แต่น้อย ใช้ชีวิตอย่างสุดโต่งชนิดที่ว่าฟ้าดินยังต้องเกรงกลัว

นั่นคือพฤติกรรมประหลาดที่ปรากฏในวัยเยาว์ของมนุษย์ และสามารถพบมันได้เกือบจะทุกคน นิคเชื่อว่ามันเป็นเช่นนั้น ต่อให้บางคนอาจไม่สุดโต่งเท่าเขา แต่ภายในหัวใจของวัยรุ่นทั้งหลาย ย่อมมีเมล็ดพันธุ์แห่งความบ้าคลั่งในอะไรสักอย่างถูกปลุกฝังเอาไว้ และเมื่อมันถูกบ่มเพาะด้วยแรงใจและความหวังสักวันมันก็จะผลิบาน ปรากฏออกมาเป็นดอกอันงดงาม ถือกำเนิดบนเส้นทางแห่งความฝันที่แตกต่างกันไป

นึกในวัยนั้น มองว่าอะไรก็เป็นไปได้ทั้งนั้น

แต่น่าเสียดาย ความสดใส ความเบิกบานทั้งหลายในวัยเยาว์ไม่หลงเหลืออีก แค่เพียงก้าวข้ามช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงนั้น มันไม่ได้นานอะไรเลย เมื่อวานนี้ยังเป็นเด็ก นอนหลับตาไปสักพัก ตื่นเช้าขึ้นมาอีกครั้ง โลกทั้งใบก็เปลี่ยนไปแล้ว ไม่มีเวลาให้อั้วเฮ้ไปกับสิ่งไร้สาระอีก หลังจากนั้นและต่อๆ ไป สิ่งที่จะต้องพบเจอก็คือความจริงของโลกใบนี้ หมดสิ้นแล้วกับห้วงแห่งความฝัน เพียงแค่พริบตาเดียวเท่านั้นที่เด็กน้อยคนหนึ่งถูกบังคับให้ต้องเติบโตเพื่อกลายเป็นผู้ใหญ่ในสังคม ถึงแม้ไม่ยาก แต่มันก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

เมื่อวานยังเป็นแค่เด็กน้อย เช้าวันต่อมาก็ต้องมานั่งยอมรับความจริงกับตัวเอง พุดกับตัวเองหน้ากระจกว่าสิ่งนั้นมันจบลงแล้วและจะไม่วันไหนกลับไปพบเจอได้อีก

หลังจากนี้ไป ฤดูร้อนจะไม่สดใสอย่างเคย

เชื่อว่าพวกผู้ใหญ่ทั้งหลายบนโลกใบนี้ ไม่มีใครอยากจะทำหรือถูกพวกเขาต่างโหยหาช่วงเวลาในการเป็นเด็กกันทั้งนั้น

คิดถึงชีวิตที่ไม่ต้องหนีภัยกับปัญหาชีวิต

คิดถึงช่วงเวลาที่ไม่ต้องรับผิดชอบความผิดพลาดของตัวเอง

คิดถึงวันหยุดที่สามารถออกไปเที่ยวเล่นได้อย่างสบายใจ โดยไม่ต้องเผื่อแรงเอาไว้กลับมาทำงานในวันรุ่งขึ้น

คงเพราะสาเหตุนี้ พวกผู้ใหญ่หลายคนถึงได้ไม่ชอบเด็ก เพราะการได้เห็นเด็กที่มีความสุขอาจจะกัดแผลในใจบางอย่างของพวกเขา ความรู้สึกอิจฉาจะวิ่งเข้ามาทักทายเป็นอย่างแรก และผู้ใหญ่พวกนั้นจะไม่มีวันยอมรับออกมาตรงๆ หรือว่าอิจฉาเด็กที่อยู่ตรงหน้า ถึงได้แสดงออกมาว่าเกลียดรอยยิ้มและเสียงหัวเราะพวกนั้น บอกว่าน่ารำคาญบ้างละ ไร้สาระบ้างละ ทั้งที่ความจริงแล้วก็แค่อิจฉาที่ตัวเองในปัจจุบันไม่สามารถทำแบบนั้นได้อีกแล้ว

ชีวิตที่ดีให้ทำดีแทบตายยังไงก็ไม่มีวันภาคภูมิใจ มีแต่จะคาดหวังให้ตัวเองทำได้ดียิ่งกว่านี้ เป็นผู้ใหญ่แล้ว สิ่งที่ไม่เคยเพียงพอคือความมั่นใจในความสุขตัวเอง ไม่มีหลักประกันใดเลยที่จะรับรองได้ว่าเขาจะโชคดีอย่างวันนี้เสมอไป เหมือนต้องเริ่มต้นหนึ่งใหม่ในทุกๆ เช้า เมื่อวานอาจดี วันนี้อาจแย่งสุดจะนึกคิดเลยก็ได้ ถ้ายังมัวแต่นอนหลับฝัน มัวแต่คิดเข้าข้างตัวเองว่านี่คือโลกใบเดียวกันกับตอนเด็กๆ แล้วล่ะก็ระวังจะเจ็บปวดเอาได้นะ

ความจริงข้อหนึ่งที่สำคัญที่สุด โลกใบนี้ไม่อนุญาตให้มนุษย์เป็นเด็กตลอดไป ถึงแม้ตัวเองจะไม่คาดหวัง ไม่บีบบังคับให้ต้องพยายามก้าวไปข้างหน้า ถึงแม้ว่าตัวเองจะไม่ทำแบบนั้น แต่โลกภายนอกอันกว้างใหญ่ก็จะทำให้เด็กๆ พวกนั้นต้องเติบโตเอง

น่าแปลกนัก ในตอนที่อายุเท่านั้น เด็กๆ แต่ละคนมีความแตกต่างอย่างโดดเด่นเฉพาะตัว แต่พอผ่านช่วงเวลาแห่งการเติบโต พวกเขาล้วนเป็นเหมือนผู้ใหญ่ที่ผ่านพิมพ์เดียวกัน มองไปทางไหนก็ด้าษตื่นไม่ได้แตกต่าง เว้นเสียแต่บางคนที่ยังคงหัวใจอันบริสุทธิ์เอาไว้ได้ แม้ว่าเวลาจะผ่านไปนานสักเท่าไร ตัวตนของพวกเขาก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปด้วยเลย

คนพวกนั้น ไม่รู้ว่าจะใช้คำว่าน่าอัศจรรย์หรือเปล่า แต่สำหรับนิค เขาคิดว่าคนพวกนั้นน่าอัศจรรย์จริงๆ เติบโตมาเป็นผู้ใหญ่ที่แตกต่าง และมีความสุข ไม่ไกลเกินไปกับความทุกข์ระทมของโลกใบนี้ น่าอัศจรรย์จริงๆ

นางฟ้าประจำกายทั้งสองมองไปยังดวงวิญญาณของตาเผ่า สายตาคู่นั้นจับจ้องออกไปไกลแสนไกล รวบรวมว่าเขากำลังมองเห็นตัวเองที่อีกฝั่งของน่านน้ำ ข้ามวันเวลาไปไกล จมดิ่งอยู่ในช่วงเวลานั้นจนยากถอนตัว มันคงเป็นความทรงจำที่หอมหวานมาก จนทำให้นิคแทบปล่อยวางไม่ได้ ความสุข ความอบอุ่น ความสดใส กระจ่างชัดในดวงตาฝ้าฟางคู่นั้น มันอาจจะกลายเป็นสิบปี หรือมากกว่านั้นไปมาก กับช่วงเวลาแห่งการเติบโตและเปลี่ยนแปลง นิคคงผ่านอะไรมามาก จนลืมไปแล้วว่าครั้งหนึ่งเขาเคยส่งเสียงหัวเราะดังกว่าใคร ณ สถานที่แห่งนี้

ในครั้งนั้น นิคมาเยือนที่นี่ด้วยหัวใจอันสดใสไร้เดียงสา เขาวิ่งเล่นตรกริมน้ำนั้นด้วยท่าทางประหลาด เล่าเรื่องราวไร้สาระออกมาไม่หยุดปาก ความฝัน ความรัก ความหวัง และแรงบันดาลใจ ทุกอย่างเท่าที่เขาจะมองว่ามันเป็นไปได้ คำพูดมากมายน่าฟังพุ่งพรูออกมาจากปากของนิคไม่หยุด ช่วงเวลาที่ได้ผลิดอกบานสะพรั่งบนทางเดินของตัวเอง ต่อให้นึกถึงมันไปอีกร้อยอีกพันครั้ง เขาก็ยังรู้สึกว่ามันเป็นช่วงเวลาพิเศษที่สุดอยู่ดี

ว่าไปแล้วก็แอบสมเพชตัวเองนิดหน่อย เด็กหนุ่มผู้สดใสนั้น เติบโตมาเป็นตาแก่ที่แสนมีดมนแบบนี้ไปได้ยังไงกันนะ

มองไปที่บิลลีอีกครั้ง ได้เห็นรอยยิ้มและเสียงหัวเราะ เขาก็อดนึกถึงภาพในวันวานไม่ได้จริงๆ

“คิดถึงเรื่องราวในอดีตอยู่หรือนิค”

“เปล่า”

“นายโกหกตัวเองไม่ได้หรอกนะ”

“ก็บอกแล้วว่าเปล่า”

“นายคิดมากเกินไปหรือเปล่านี่”

“...”

“อะไรทำให้นายคิดว่าผู้ใหญ่ไม่สามารถทำอะไรสาระได้”

“เยอะเยอะไป”

“ถ้านายอยากวิ่งเล่น ต่อให้อายุเก้าสิบก็วิ่งเล่นได้ ถ้านายอยากอ่านหนังสือนิทานอย่างบิลลี่ ต่อให้อายุเก้าสิบก็ยังอ่านได้”

“...”

“ถ้าเอาแต่ฟังอย่างอื่นมากกว่าเสียงของตัวเอง นายก็จะเสียความฝันของตัวเองไป เหมือนอย่างที่เป็นอยู่ในตอนนี้”

“...”

“โลกนะไม่ได้ใจร้ายหรอก มีแต่ตัวเราเองทั้งนั้นที่ใจร้ายกับตัวเอง”

นิคเบือนหน้าหนีไปอีกทาง ความรู้สึกอึดอัดปรากฏขึ้นในใจ ถ้อยคำของนางฟ้าแม่ทูนหัวเข้าหูเขาจนทำให้รู้สึกหงุดหงิดไปหมด เสียงหัวเราะของบิลลี่ก็ยังคงไม่หยุด เขาจึงตัดสินใจที่จะละลายตาออกมาจากจุดนั้น เดินผ่านก้อนหินก้อนใหญ่ไป คลื่นน้ำเบาบางถูกพัดพากระทบฝั่ง บางส่วนแทรกซึมเข้ามาในดินจนเกือบจะถึงปลายเท้า เขาจึงหยุดสักระยะแล้วชะเง้องหน้ามองลงไปยังเงาสะท้อนของผิวน้ำนั้น พบว่าไม่มีสิ่งอื่นใด ตัวตนนี้ ร่างกายนี้ ไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้ว นิคยอมรับความจริงข้อนี้ได้ตั้งแต่วันที่แรก เป็นความจริงอันแสนเศร้า แต่น่าแปลกที่เขาไม่ได้รู้สึกเสียใจเลย กลับรู้สึกเฉยชาจนสามารถปล่อยวางทุกอย่างลงได้อย่างง่ายดาย แตกต่างกับกับเจ้าหนูบิลลี่ เขากำลังคิดอยู่เหมือนกันว่าจะพูดความจริงนี้ออกไปอย่างไรดี จึงจะไม่ใช่เป็นการทำลายรอยยิ้มน้อยๆ นั้น

“ถ้าหากวันหนึ่งบิลลี่ได้มายืนอยู่ ณ จุดเดียวกันนี้ มุมมองของเขาต่อโลกอันกว้างใหญ่จะยังเหมือนเดิมอยู่ไหมนะ”

“คุณปู่! คุณี่สิ มีแม่น้ำแบบนี้ แปลว่าน้ำพุก็อยู่อีกไม่ไกลแล้วใช่ไหม”

“เด็กขนาดนี้เขาไม่เรียกว่าแม่น้ำหรอคะ”

“แล้วต้องเรียกว่าอะไรล่ะ”

“อืม...อาจจะลำธาร ไม่ก็คลอง”

“แม่น้ำต้องใหญ่ขนาดไหนกัน”

“มันใหญ่มากกว่าที่นายจะจินตนาการได้เลยล่ะ”

“แล้วมหาสมุทรจะใหญ่ขนาดไหนกัน”

“ใหญ่มากๆ นายมองไปทางไหนก็จะไม่เจออะไร นอกจากน้ำ แล้วก็ท้องฟ้าเท่านั้น”

“ผมคิดไม่ออกเลยว่ามันจะเป็นแบบไหน”

เด็กน้อยทำหน้าที่ตาสงสัย พลังจินตนาการตามคำพูดนั้น แต่ไม่ว่าคิดยังไงก็คิดไม่ออก เกิดมาจนถึงตอนนี้ยังไม่เคยได้ไปเที่ยวทะเล ยังไม่เคยเห็นมหาสมุทรเลยสักครั้ง รับรู้เรื่องราวผ่านหนังสือนิทาน และจากคำพูดของคนอื่นเท่านั้น จะว่าไปก็เริ่มสงสัยว่าไอ้หนูน้อยนี่ขึ้นมาอีกรอบ อายุเท่านี้เอง ไม่สมควรที่จะต้องมาท่องในโลกหลังความตายเลย

นิคหันกลับไปมองนางฟ้าประจำกายของบิลลี่ และราวกับว่าเธอเข้าใจถึงความต้องการนั้นดี เธอจึงพยักหน้าตอบรับ และยกมือทั้งสองข้างขึ้นฟ้า เช่นเดียวกันกับนางฟ้าอีกตนที่ยังอยู่ข้างๆ กัน จากนั้นปีกอันสวยงามก็ขยับไปมา ทั้งคู่บินขึ้นฟ้า ลอยวนอยู่เหนือนิคและบิลลี่ ไม่นานนัก ธารน้ำใสก็เริ่มมีปฏิริยาตอบรับ มันค่อยๆ เคลื่อนเป็นสายขึ้นมา ไหลวนอย่างอ่อนช้อยงดงาม แสงสว่างจากดวงตะวันยามที่ต้องตกลงบนผิวน้ำ ก่อให้เกิดลำแสงอันงดงาม สะท้อนในดวงตาของเด็กน้อย บิลลี่ยื่นกอดหนังสือนิทานพร้อมกับเงยหน้าขึ้นมองหยดน้ำที่กำลังเต้นระบับรอบๆ ตัวเอง ความสวยงามนี้เป็นยิ่งกว่าความฝันเสียอีก บิลลี่ร้องว่า วอออกมา พร้อมกับยื่นมือข้างหนึ่งขึ้นไปแตะสัมผัสหยดน้ำเบาๆ มันไหลกลิ้งตามซอกนิ้ว หยอกล้อกับเด็กน้อย ราวกับว่าน้ำนี้มีชีวิตอย่างไรอย่างนั้น

แม้ไม่สามารถยกทั้งมหาสมุทรมาให้บิลลี่ได้ แต่คิดว่าแค่นี้ก็มากพอที่จะสร้างความทรงจำอันสวยงามให้กับบิลลี่ได้ เดาจากรอยยิ้มและประกายที่ส่องสว่างในดวงตาคู่นั้น แปลว่ามันก็คุ้มค่ามากแล้ว บิลลี่ชอบมัน และมีความสุขกับมัน นั่นแหละคือปลายทางที่ต้องการ

จะมีประโยชน์อะไร ถ้าหากทำตามความฝันได้แต่ไม่อาจเก็บเกี่ยวสิ่งที่พบเจอระหว่างทางเอาไว้เลย บางทีเจ้าสิ่งเล็กๆ น้อยๆ พวกนี้แหละที่จะทำให้ความฝันของเราสมบูรณ์แบบมากขึ้นกว่าที่เคยฝันไว้เสียอีก

ผ่านไปเนิ่นนานในที่สุดบิลลีก็พอใจ เขาปรบมือออกมา ส่งเสียงขอบคุณภูติดอกไม้ในจินตนาการของตัวเอง บอกว่าจะตามหาน้ำพุแห่งความเยาว์วัยให้เจอ และจะนำมันมารักษาภูติดอกไม้ให้ได้ พวกเขาจะได้เจอกันอีกครั้ง เดินทางกลับบ้านร่วมกัน มีความสุขกันทุกๆ ฝ่าย เหมือนอย่างในตอนจบของนิทานเล่มนั้น นิคปล่อยมือข้างนั้น ปล่อยให้บิลลีกระโดดออกไปข้างหน้าพร้อมร้องเพลงโปรดเสียงดังลั่น เขาหมุนตัวไปมาอย่างมีความสุข ดูสนุกสนานและร่าเริงนักหนา จนตาแก่อดไม่ได้ที่จะคลี่ยิ้มเอ็นดูออกมา

เสียงหัวเราะสดใสดังก้องกังวาน ผสมผสานกับอีกเสียงในความทรงจำ มีภาพสีจางซ้อนทับด้านหลังเด็กน้อยคนนั้น เป็นตัวเองในตอนที่ยังเต็มไปด้วยความหวังและความฝันว่านี่ นิคเหม่อมองมันอยู่นาน ก่อนที่จะตกตะกอนความคิดหนึ่งออกมาได้

เขาปล่อยให้ช่วงเวลาร่ำๆ ช่วงชิงโอกาสที่จะมีความสุขไป สถาปนา และเกลียดชังทั้งตัวเองและโลกใบนี้ เติบโตมาเป็นผู้ใหญ่ที่โง่เขลา จนสูญเสียเวลาและโอกาสอันมีค่าไป กว่าจะรู้ตัวก็สายเกินไปแล้ว เขาไม่มีโอกาสที่จะกลับไปวิ่งเล่นบนผืนน้ำและหัวเราะได้แสงตะวันได้อีกแล้ว

ในขณะที่นิกกำลังจะก้าวเดินตามบิลลีไป จู่ๆ ก็มีมือขาวซีดจับแขนของเขาเอาไว้ เป็นคุณยมทูตหัวอีกาที่เสียบมาตลอดการเดินทาง นิคหันกลับไปมองช้าๆ สบตาเข้ากับดวงตาสีแดงฉานคู่นั้น ก่อนที่จะยื่นมือไป

หมดเวลาสำหรับบิลลีแล้ว

“...”

ไกลออกไปทางด้านหลังนั้น มีหมอกสีดำทึบมีนกำลังลอยล่องมา ความรู้สึกหนาวเหน็บและเย็นยะเยือกเกาะกินหัวใจ แม้ว่าจะไร้ซึ่งร่างกาย แต่ความรู้สึกซาตึกไปทั่วทั้งตัวยังคงอยู่ นิคเหม่อมองมัน ขณะนี้ดวงตาอาทิตย์กำลังเคลื่อนคล้อยลงต่ำ ดวงดาวเริ่มส่องแสงสว่างเป็นคู่แข่ง อีกไม่นานนี่ก็คงโดดเด่นยิ่งกว่าใครบนท้องฟ้ากว้างใหญ่นั่น

ความรู้สึกวูบไหวในใจทำให้นิคคลี่ยิ้มจางๆ ออกมา ในดวงตาสะท้อนแต่หมอกดำไกลลิบนั้น

เวลาของเขาเอง...ก็ใกล้จะหมดลงไปแล้วเช่นเดียวกัน

สุดท้ายแล้วมนุษย์ทุกคนก็หลีกเลี่ยงความผิดหวังไม่พ้น แม้ว่าสุดท้ายจะตายจากโลกนี้ไปแล้วก็เถอะ แต่ใครจะไปคิดว่าแม้แต่ผีก็ยังผิดหวังได้อีก น่าแปลกเหลือเกินที่พระเจ้าประทานความรู้สึกเช่นนี้ให้แก่กัน คงอยากให้มนุษย์ทดลองหาทางออกที่เหมาะสมกับสถานการณ์นี้ หรือไม่...สำหรับพวกเขาแล้ว การที่มนุษย์พยายามแก้ไขปัญหาชีวิตหรือพยายามที่จะก้าวข้ามอุปสรรค มันอาจเป็นเหมือนเกมเอาชีวิตรอด รอดดูว่าพวกมนุษย์จะคิดหาทางออกที่สร้างสรรค์ยังไปบ้าง โยนปัญหานี้ไปให้ พวกเขาจะรับมืออย่างไรบ้าง ผลลัพธ์ที่ออกมามันคงน่าสนุกมากๆ เลยสินะ

“คุณปู่?”

บิลลี่หันหน้ากลับมามอง เลิกสนใจสิ่งมหัศจรรย์เบื้องหน้าไปครู่หนึ่ง เด็กน้อยมองออกไปไกลๆ ก่อนที่จะเห็นม่านหมอกสีดำค่อยๆ ลอยเข้ามา ความรู้สึกแปลกประหลาดบางอย่างปรากฏขึ้นในใจ บิลลี่รีบวิ่งกลับไปหานิคแล้วจับชายเสื้อเอาไว้ทันที ตาเข่าก้มลงมองเด็กน้อยพร้อมคลี้อยมบาง ใช้มือข้างหนึ่งลูบศีรษะของบิลลี่ไปมาอย่างเบา มือ มองเห็นความสับสนงุนงงในดวงตาคู่นั้น ก็นึกรำพึงรำพันในใจ บิลลี่รู้เพียงสายตานั้น เขาเผชิญหน้าอยู่กับความตาย สิ่งที่อยู่ตรงหน้าก็คือทูตแห่งปรโลกแท้ๆ แต่กลับไม่นึกกลัวอะไรเลย จ้องมองพวกนั้นด้วยแววตาใสซื่อ ดูท่าทางในหัวก็ยังคงคิดว่ามันเป็นตัวละครจากนิทานแฟนตาซีอีกนั่นแหละ

“มีเจ้าแซมสองคน!”

บิลลี่ชี้มือไปยังผู้ที่มาใหม่ ยมทูตสวมใส่ชุดสีดำมีส่วนหัวเป็นอีกา เขาเดินเข้ามาใกล้พร้อมกับใช้นัยน์ตาสีแดงจ้องนิกตลอดเวลา ในตอนนั้นเองลำแสงประหลาดก็ปรากฏขึ้นบนฝ่ามือ นิคจำได้ดีว่ามันคือเครื่องมือประจำกายของเหล่ายมทูต ผ่านไปไม่กี่วินาทีมันก็แปรสภาพกลายเป็นเชือกสีขาวสองช่วง อีกฝ่ายไม่พูดไม่จา ไม่รีรออะไรทั้งนั้น มุ่งเข้ามาหานิคอย่างแน่วแน่ คงตั้งใจว่าจะจับดวงวิญญาณเจ้าปัญหานี้กลับไปโดยเร็ว ไม่อยากปล่อยให้ผีตาเข่านี้เกล็ดเกล็ดหนีไปไหนอีกแล้ว

ทว่า ใครจะไปคิดว่ายมทูตที่มาเพื่อดวงวิญญาณของบิลลี่จะขยับตัวเข้ามาขวางไว้ แล้วใช้มือข้างหนึ่งบิดเชือกสีขาวเส้นนั้นให้กระเด็นออกไป ตาเข่านิกอ้าปากค้าง รีบดึงตัวบิลลี่มาหลบด้านหลังตัวเองทันที นางฟ้าแม่ทูนหัวทั้งสองก็บินเข้ามาลอยวนอยู่ใกล้ๆ พวกเขาต่างจ้องมองไปยังผู้มาใหม่ไม่วางตา

“คุณปู่ นั่นคือปีศาจไซ้ไหม เป็นตัวร้ายแน่นอน”

เขาเองก็ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรให้เจ้าหนูนี้เข้าใจ สถานการณ์ตอนนี้มันสับสนเหลือเกิน เวลาของพวกเขาทั้งคู่ต่างกำลังจะหมดลง ความจริงแล้วทั้งเขาและบิลลี่ไม่ควรอยู่บนโลกนี้นานขนาดนี้เลยด้วยซ้ำ ควร

จะไปจากที่นี่ตั้งนานแล้ว แต่เพราะความต้องการของนิคที่ไม่อยากให้บิลลี่จากโลกใบนี้ไปพร้อมกับความเสียดใจ อย่างน้อยๆ ก็อยากให้เด็กน้อยวัยห้าขวบได้มีโอกาสเรียนรู้อะไรใหม่ๆ ได้เห็นกับตาตัวเองว่าโลกใบนี้ แม้ว่ามันจะจอมปลอม แต่ความจริงแล้วก็สวยงามมากไม่แพ้กันเลย ผู้คนมากมาย นิสัยแตกต่าง แต่กลับอยู่ร่วมในสังคมเดียวกันได้

นี่ถึงเพื่อนบ้านคนนั้น แม้ว่าจะชอบด่าทอ แต่ความจริงแล้วก็เป็นคนที่จิตใจดี ชอบช่วยเหลือผู้อื่น อยู่เสมอ สาวน้อยที่อยู่บ้านตรงข้ามกัน ถึงแม้ว่าเธอจะไม่ชอบชายหนุ่มที่มาเยือนดอกไม้จับเธอเข้าเย็น แต่เธอก็ยังพยายามที่จะปฏิบัติอย่างดีที่สุดเพื่อรักษาน้ำใจที่สุด ทั้งที่เธอไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้นก็ได้ ไหนจะเด็กวัยรุ่นสามสี่คนที่ชอบกระโดดคอคอวิ่งผ่านหน้าบ้าน ดอกไม้ ต้นไม้ สัตว์ทั้งหลาย ต่างมีวิถีชีวิตเป็นของตัวเอง เปลี่ยนแปลงรูปร่างและความงดงามในแต่ละช่วงวัยอย่างแตกต่างกัน รวมไปถึงมนุษย์ด้วย

ยามเป็นเด็กอ่อนไหวไร้เดียงสา ชื่อสัตย์และบริสุทธิ์ คุณารักนักหนา พอเติบโตขึ้นมาอีกหน่อยก็เข้าสู่วัยตามหาความฝัน ไฟในกายรุนแรง เป็นดั่งขุมพลังอันยิ่งใหญ่ที่จะผลักดันให้เราทำในสิ่งที่ยากจะทำ บางครั้งก็ดันทุรังทำในสิ่งที่ไม่ควรทำไปด้วย เป็นช่วงชีวิตแห่งการลองผิดลองถูก ถ้าหากโชคดีมากพอก็อาจจะประสบความสำเร็จ กว่าความฝันของตนเองมาไว้ในมือได้ แต่ก็มีไม่น้อยเลยที่ต้องยอมแพ้ต่อความจริงอันแสนเจ็บปวดของโลกนี้ จากเด็กที่แสนสดใสกลับกลายเป็นผู้ใหญ่ที่นับถอยหลังรอวันโรยรา ใช้ชีวิตอยู่ในวงล้อแห่งความจอมปลอม ลุ่มหลงในสิ่งที่ไม่อาจไขว่คว้าและปัญหาของการถือครองอำนาจ ไม่ว่าจะในรูปแบบใดก็ตาม ความไม่สงบสุขก่อเกิดทั่วทุกมุมโลก ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถกำจัดมันได้เลย

และเมื่อเข้าสู่วัยแก่เฒ่า ชีวิตก็จะจืดจางไร้สีสัน นั่งๆ นอนๆ หายใจรอวณิน ดวงตาฝ้าฟาง ทำได้เพียงหวนนึกถึงช่วงเวลาที่เป็นดั่งฝัน วัยเยาว์แล่นผ่าน วนเวียนอยู่ในห้วงความทรงจำ แม้จะอยากย้อนกลับไปมากแค่ไหนก็ไม่อาจทำได้ คงทำได้เพียงนอนนิ่งๆ รับรู้ถึงการมีอยู่ของมันผ่านความอบอุ่นที่ยังพอหลงเหลือในจิตใจ

วัยเยาว์สวยงามดังความฝัน ฝันผ่านไปก็กลายเป็นซีดำแห่งความทรงจำ ทำได้เพียงหลับตานึกถึง แต่ไม่อาจย้อนคืนไปหา

นิคพรวดหายใจยาวออกมา ยื่นมือข้างหนึ่งไปลูบศีรษะของบิลลี่เบาๆ จ้องมองดวงตากลมสุกใสด้วยความเอ็นดู มองเห็นบิลลี่ก็เหมือนได้เห็นตัวเองในวันวาน จากคนที่เคยมีชีวิตชีวา มีความฝัน บัดนี้ถูกวันเวลาและความจริงของโลกบิดเบือนจนกลายเป็นผู้ใหญ่ที่หัวใจด้านชา ดวงตาคู่นี้ฝ้าฟางไร้แวว ไม่เหมือนตอนที่ยังอายุน้อย เขาหวังเป็นอย่างยิ่งว่าบิลลี่จะมีชีวิตที่ยั่งยืนกว่านี้ แต่ไม่ว่าใครก็หลีกเลี่ยงชะตาชีวิตไม่ได้ ในเมื่อมาถึงจุดนี้แล้ว ก็คงถึงเวลาที่เขาจะต้องได้เข้าใจเสียที

“บิลลี่ รู้ไหมว่าทำไมเรื่องราวพวกนั้นถึงถูกเรียกว่าเป็นนิทานกล่อมนอน”

“ทำไมล่ะครับ?” บิลลี่ก็มองหนังสือนิทานที่ตัวเองกอดอยู่ เงยหน้ามองผู้เฒ่าด้วยความไม่เข้าใจ

“เพราะมันเป็นเรื่องราวที่เหมาะสมสำหรับห้วงความฝันยังงั้นล่ะ”

“ความฝันหรือ...”

“ดินแดนที่ทุกคนสามารถทำอะไรก็ได้ตามที่ใจต้องการ มันกว้างไกล ไม่มีที่สิ้นสุด มันสวยงาม แล้วก็น่าอยู่มากๆ เลย”

“แปลว่าทุกครั้งที่เราฟังนิทานที่คุณแม่เล่า แล้วนอนหลับไป เราก็จะได้เข้าไปในดินแดนนั้นหรือ?”

“ไม่จำเป็นต้องหลับหรอกนะ ขอแค่ยังนึกถึงมัน ไม่ว่าจะหลับหรือตื่น พวกเราก็สามารถพบเจอ ดินแดนแห่งความฝันได้ทั้งนั้น”

“...”

“มันเป็นดินแดนที่กว้างใหญ่มากๆ เลยล่ะสำหรับเด็กน้อยอย่างเธอ แต่พอโตขึ้น มันก็จะเล็กลงเรื่อยๆ จนในที่สุดก็ไม่เหลืออีกเลย”

“แปลว่าดินแดนแห่งความฝันของคุณปู่ไม่มีอีกแล้วหรือ?”

“จะว่าแบบนี้ก็คงใช่ มันหายไปนานมากๆ แล้วล่ะ...”

“แบบนี้ก็แย่นะสิ”

“ใช่ มันก็แย่จริงๆ นั่นแหละนะ”

“แล้วเราไม่มีวิธีที่จะเอามันกลับคืนมาหรือคุณปู่”

“คงมีวิธีอยู่ แต่สำหรับคนที่ดินแดนแห่งความฝันหายไปแล้ว มันยากมากๆ เลยล่ะที่ฟื้นฟูกลับมา”

“น่ากลัวจัง...”

“...”

“ถ้าต้องโตแล้วดินแดนความฝันหายไป ผมก็ไม่อยากโตเลย”

“เด็กน้อย การเติบโตมันไม่ใช่เรื่องสำคัญ มันอยู่ที่นี่”

ปลายนิ้วมือของตาเม่าจิ้มลงตรงกลางแผ่นอกของบิลลี่ เด็กน้อยกะพริบตาใส่ชื่อ เอียงศีรษะนิดๆ ด้วยความงุนงง นิคมองเห็นท่าทางน่ารักเช่นนั้นก็หลุดหัวเราะเสียงเบาออกมา เด็กดีล้วนเป็นสิ่งมีชีวิตที่น่ารักเสียจริง

“ถ้าหัวใจเราแข็งแกร่งพอ ไม่ว่าจะเจออะไร เราก็จะสามารถปกป้องดินแดนแห่งความฝันเอาไว้ได้”

“...”

“สักวันหนึ่ง ถ้าโตขึ้น ก็จะมีโอกาสได้พบกับปีศาจร้ายมากมายเลยล่ะ มันจะกัดกินดินแดนความฝันของเราทีละนิดๆ จนในที่สุดก็ไม่เหลือเลย ถ้าหัวใจของเราไม่เข้มแข็ง ถ้าหัวใจของเราอ่อนแอ ยอมแพ้ไปก่อน ก็จะต้องแพ้ให้กับปีศาจพวกนั้นไป แต่ถ้าเกิดหัวใจเรามั่นคง มันก็จะเป็นเหมือนการสร้างกำแพงหนาๆ สร้างเกราะกำบังให้ดินแดนความฝันของเราเอาไว้ ปีศาจร้ายก็จะมาทำลายไม่ได้”

“ผมจะต้องทำยังไงถึงจะมีหัวใจเข้มแข็ง ต้องต่อสู้เยอะๆ ใช่มั้ย!”

“ฮะๆ บางทีสู้เยอะไปก็เหนื่อยเปล่า กับปีศาจบางตัว ถ้าสู้ไม่ได้ก็ให้หนีไปซะ เราไม่จำเป็นต้องสู้กับปีศาจทุกตัวหรอกนะ พาดินแดนความฝันของเราหนีจากมันไปให้ได้ ปกป้องเอาไว้ให้ได้ก็พอแล้วล่ะ ไม่จำเป็นต้องพาความฝันของตัวเองไปอยู่ในที่ที่ไม่ปลอดภัยหรอกนะ”

“...”

“จำเอาไว้นะบิลลี่”

“อ้อๆ”

“ไม่ว่าหลังจากนี้นายจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีหรือไม่ ขอให้พยายามรักษาดินแดนแห่งความฝันนั้นเอาไว้ให้ดี เรื่องราวของพวกเราก็จะอยู่ในนั้น นับตั้งแต่วันแรกที่เกิดมาจนกระทั่งถึงวันสุดท้ายของชีวิต ทุกๆ ความทรงจำจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของความฝัน ยิ่งมีความทรงจำที่ดีมากเท่าไร ดินแดนความฝันของเราก็จะแข็งแกร่งมากขึ้นเท่านั้น”

“ครับ”

“พยายามใช้ชีวิตให้ดี ความฝันจะยิ่งใหญ่ก็ต่อเมื่อนายได้พบเจอเรื่องราวมากมาย มันจะยิ่งงดงามเมื่อได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ บนโลกนี้ยังมีอะไรอีกเยอะแยะมากมาย ที่จะช่วยให้ดินแดนความฝันของเรางดงาม เพราะฉะนั้น อย่าลืมหอกออกไปใช้ชีวิตให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ล่ะ”

นิกยอด้วลงช้าๆ จากนั้นก็ดึงเอาตัวบิลลี่มากอดไว้ให้แน่น มือข้างหนึ่งลูบศีรษะเด็กน้อยไปมาเบาๆ สลับกับลูบแผ่นหลัง บิลลี่เองก็กอดตอบ เด็กน้อยไม่ได้รู้เลยว่าวินาทีหลังจากนี้ตัวเองจะต้องลาลับจากครอบครัวอันเป็นที่รักและทุกสิ่งทุกอย่างที่เขามี ตัวตนของบิลลี่บนโลกใบนี้จะหายไป หลงเหลือแต่เพียงเรื่องราวในความทรงจำของคนที่ยังอยู่ที่เท่านั้น

ต้องขอโทษด้วยจริงๆ ที่ผู้ใหญ่คนนี้นั้นเรื่องโกหกขึ้นมาอีกครั้ง

“นายอยากจะทำหน้าพู่แห่งความเยาว์วัยใช่ไหม”

“ใช่แล้ว”

“มันคือที่นั่นแหละ”

นิกพยักหน้าเบาๆ ให้กับนางฟ้าประจำกายทั้งสอง พวกเธอมองเขาด้วยแววตาอ่อนโยน จากนั้นก็คลี่ยิ้มตอบรับ ปีกอันแสงงดงามอกกลับขึ้นมาอีกครั้ง พวกเขาบินออกไปยังกลางลำธารใส หันหน้าเข้าหากัน ก่อนที่จะยื่นมือออกไปกลางอากาศ ขยับมันไปมาเบาๆ ปลายมือโบกสะบัด ไม่นานนัก สายน้ำก็ไหลวนก่อเกิดขึ้นเป็นรูปร่างแสงงดงาม สะท้อนกับแสงพระอาทิตย์สุดท้ายของวัน มันดูมหัศจรรย์ราวกับดินแดนแห่งความฝัน นิกเผลอยืนมองมันตาค้างนานสองนาน สายน้ำไหลวนเป็นเกลียวคลื่นอ่อนช้อย หยดน้ำมากมายลอยล่อง กระจายตัวออกราวกับเป็นเม็ดอัญมณี มันส่องสว่างระยิบระยับ มองดูแล้วแทบไม่ต่างอะไรกับดวงดาวบนผืนฟ้ายามค่ำคืน ตรงกลางมีธารใสไหลปะทุขึ้นมา เรียงตัวสลับกันเป็นชั้นๆ งดงามยิ่งใหญ่มาก สมเป็นน้ำพู่แห่งความเยาว์วัยในนิทานของบิลลี่

สถานที่แห่งนี้นิกเคยใช้มันบรรจุกความทรงจำในวัยเยาว์ของตัวเองเอาไว้มากมาย คล้ายกับว่าเขามองเห็นเงาของตัวเองในวันวานผ่านเกลียวคลื่นใส่นั้น ผิวน้ำส่องสะท้อนให้เห็นรอยยิ้ม และความรักครั้งแรก หยดน้ำเย็นสดชื่นที่กระเด็นมาโดนใบหน้า ทำให้เขารู้สึกสบายตัว เหมือนกลับไปอายุสิบกว่าปีอีกครั้ง หรืออาจจะน้อยกว่านั้น คล้ายแขนขาทั้งสองข้างได้รับเรียวแรงกลับคืนมา นึกถึงช่วงเวลาที่ยังเป็นเด็ก วิ่งออกไปสู่โลกกว้างด้วยความมั่นใจ ในดวงตาของเขาเต็มเปี่ยมไปด้วยประกายแห่งความฝัน เรื่องราวมากมายที่ได้พบเจอ หล่อหลอมให้นิกเติบโตจนกลายเป็นผู้ใหญ่คนนี้ได้

บางทีนิทานเรื่องนั้นอาจไม่ใช่เรื่องโกหก แต่มันคือความจริง

ตรงหน้าก็คือน้ำพู่แห่งความเยาว์วัย เขามองเห็นวันวานอันแสนสุขของตัวเองจากมันได้อย่าง

ชัดเจน

ความทรงจำคือที่อยู่ของมัน ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหน ขอแค่มีความทรงจำอยู่ ก็จะสามารถพบเจอน้ำพุแห่งความเยาว์วัยได้เสมอ

“คุณปู่! นี่คือน้ำพุที่เราตามหาจริงๆ ดูลี! มันมีภาพของผมตอนเพิ่งเกิดด้วยละ นั่นก็คุณพ่อ นั่นก็คุณแม่ ผมจำได้เลยว่านั่นคือภาพจากตอนที่พวกเขาพาผมเข้าโรงเรียนเป็นครั้งแรกละ อ๊ะ! มีรูปของเอมิเลียด้วย เธอเป็นเด็กช่างบ้านที่ชอบเอาขนมมาแบ่งกินบ่อยๆ นะ แล้วก็มีความอายมากาเร็ดที่คอยมาดูแลผมตอนป่วยด้วย”

“อ้อ รู้แล้วละ”

“เจ้าแซม ตามมานี่เร็ว!”

นิคหันกลับไปมองคุณยมทูตหัวอีกาที่นั่นอีกครั้ง เขาไม่ได้พูดอะไร ดวงตาสีแดงฉานดูอ่อนลงไปอย่างน่าประหลาด เขามองมาเรื่อยๆ จากนั้นก็เดินตามบิลลีไป เหลือแต่เพียงตาแต่ม่านิคที่ยังยืนอยู่ริมฝั่งเพียงลำพัง บิลลีดูว่าเรงสไตเป็นอย่างมาก สมวัยของเขานั้นแหละ ดูลี กำลังตื่นเต้นดีใจใหญ่ที่ได้เจอน้ำพุในตำนานจริงๆ เสียที

นิคจึงมองภาพนั้น ก่อนที่จะคลี่ยิ้มกว้างออกมา

ความทรงจำสุดท้ายก่อนจะจากโลกใบนี้ไป มันไม่ได้แยเลย กลับเป็นเรื่องราวที่ดีที่สุด และนำมหัศจรรย์ที่สุดเท่าที่เขาเคยพบเจอมา ทั้งชีวิตนี้ผ่านประสบการณ์ดีร้ายมามากมายนัก จากเด็กสู่วัยผู้ใหญ่ และกลายมาเป็นคุณปู่คนหนึ่ง การเดินทางของนิคมันช่างยาวนานเสียจริง

“เดินต่อไป บิลลี”

“คุณปู่ละ”

“เดี๋ยวฉันจะตามไป”

“ผมต้องเดินไปไกลแค่ไหน”

“ไกลเท่าที่อยากจะไปนั่นแหละ”

“ตรงนี้พอไหม”

“ถ้าพอใจแล้ว อยู่ตรงนั้นก็ได้อ”

“งั้นผมจะไปอีกนิตนึงนะ”

“อ้อ”

“...”

“เดินต่อไปเถอะ บิลลี่”

บิลลี่ก้าวเดินไปข้างหน้า กระทั่งหยุดยืนอยู่ตรงท่ามกลางสายน้ำ เขากางแขนทั้งสองข้างออก ปล่อยให้หยดน้ำน้อยๆ กลิ้งไปมาบนร่างกายตนเอง รวากับว่ามันกำลังทักทายบิลลี่อย่างไรอย่างนั้น บางหยดก็หยอกล้อคลอเคลีย เรียกรอยยิ้มและเสียงหัวเราะจากเจ้าตัวเล็ก บิลลี่เบิกตากว้างเมื่อจู่ๆ ร่างกายก็เบาหวิว ปลายเท้าทั้งสองข้างลอยขึ้นจากพื้น รวากับว่ามีปีกอันงดงามโผล่ออกมาจากกลางหลัง เขากำลังโบยบินอยู่บนท้องฟ้า ลอยวนไปมาเหนือน้ำพุแสงงดงามนั้น มองเห็นมนุษย์หัวอิกาที่สวมใส่ชุดดำ ค่อยๆ กางปีกออกกว้าง จากนั้นก็บินขึ้นมาเคียงข้างกัน บิลลี่ยื่นมือออกไปหาแล้วจับมือของมทูตตนนั้นเอาไว้ เขาคลี่ยิ้มอย่างสดใส มองเห็นพื้นน้ำนมครบทุกซี่เลย

นางฟ้าประจำกายทั้งสองมองหน้ากันและกัน ก่อนที่จะเสกกลีบดอกไม้หลากสีออกมา ปล่อยให้มันลอยล่องอยู่กับสายน้ำนั้น บางส่วนก็ปลิวขึ้นไปหาบิลลี่ ยิ่งทำให้ทิวทัศน์นี้ดูงดงามและมหัศจรรย์ยิ่งกว่าความฝันอื่นใด แม้ในนิยายจะบรรยายดินแดนต้องมนตร์ว่าอลังการขนาดไหน แต่ก็ไม่อาจสู้สิ่งที่บิลลี่มองเห็นอยู่ในตอนนี้ได้เลย

ในดวงตากลมโตคู่นั้นส่องสว่างเป็นประกาย มันเปี่ยมไปด้วยความสุขและความสมหวัง สมแล้วที่เด็กๆ จะเป็นสิ่งมีชีวิตที่เจิดจรัสที่สุดในจักรวาล

“คุณปู่ ตามมาเร็วๆ นะ!”

“รู้แล้ว”

“ผมจะชูปชีวิตภูติดอกไม้ แล้วก็ทำให้ตัวเองได้กลับไปเจอคุณพ่อคุณแม่ด้วย”

“บิลลี่”

“หือ”

“จากนี้ไปนายจะต้องพบเจอกับการผจญภัยครั้งใหม่ บางทีมันอาจจะสนุกสนานหรือไม่ก็ได้ แต่นายช่วยสัญญากับฉันอย่างหนึ่งได้หรือเปล่า”

“ให้สัญญาอะไรเหรอ”

“ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ไม่ว่าจะเติบโตยังไง นายจะต้องรักษาดินแดนแห่งความฝันของตัวเองเอาไว้ให้ได้”

“...”

“อย่าได้สูญเสียตัวตนของตัวเอง”

“...”

“ต่อให้โลกทั้งใบจะไม่ต้องการความฝันของนาย ขอแค่นายยังต้องการมันอยู่ ก็จะไม่มีการทำลายมันลงไปได้”

“...”

“ถ้าในวันข้างหน้านายต้องการตามหาน้ำพุแห่งความเยาว์วัยนี้อีก ไม่จำเป็นที่จะต้องออกเดินทางไปจนสุดขอบโลกหรอก”

“...”

“น้ำพุแห่งความเยาว์วัยอยู่ในความทรงจำของนายนั่นแหละ”

“...”

“มันจะอยู่ในนั้นเสมอ และตลอดไป”

“อ้อ สัญญา”

“บินไปเลยบิลลี่”

“ไปแล้ววว”

“บินไปเลย”

“คุณปู่ก็รีบตามมานะ!”

“ฉันจะตามไปแน่นอน ไม่ต้องห่วง”

บิลลี่หัวเราะจนตาหยี ก่อนที่เขือกสีขาวส่องสว่างจะค่อยๆ ลอยวนรอบตัว พระอาทิตย์เริ่มลาลับขอบฟ้า แสงสว่างเริ่มหมดไป บิลลี่ยังคงยิ้มและหัวเราะอย่างมีความสุข ท่ามกลางสายน้ำและมวลหมู่ดอกไม้ทั้งหลาย เขาลอยล่องอยู่ตรงนั้น ลำแสงสีขาวปรากฏขึ้นเหนือศีรษะ บิลลี่เงยหน้าหลับตาพร้อม

ความรู้สึกเบาสบายยิ่งเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ แต่จู่ๆ ในวินาทีนั้นเขาก็เหมือนจะนึกอะไรขึ้นได้ เลยล้มตาคืนอีกครั้ง พร้อมทั้งก้มลงมองตาแก่นิคที่ยังยืนอยู่บนริมฝั่ง ทางนั้นเองก็มีมนุษย์หัวอิกายืนอยู่ข้างๆ ลำแสงสว่างสีขาวเป็นสาย มัดลำตัวของเขาเอาไว้พอหลวม บิลลี่เห็นว่าอีกฝ่ายมีลำแสงนั้นเหมือนตัวเองก็สบายใจขึ้นมา ดีใจที่รู้ว่าพวกเขาทั้งคู่จะได้ไปท่องเที่ยวในที่ที่ตรงมากกว่านี้ด้วยกัน

“คุณปู่ สักวันหนึ่ง พวกเราจะต้องได้เจอกันอีกแน่นอน ผมมั่นใจ”

“ฉันก็มั่นใจ”

“ถ้าวันนั้นมาถึง อย่าลืมมาหาฉันนะ”

“อืม”

“เอาลูกอมมาฝากเยอะๆ ด้วยล่ะ!”

“กินเยอะเดี๋ยวฟันผุนะ นางฟ้าฟันน้ำนมจะไม่พอใจนะสิ”

“นิดเดียวเองง”

“...”

“แล้วเจอกันนะคุณปู่”

“แล้วเจอกัน”

“วันนี้ผมมีความสุขมากๆ เลย ขอบคุณนะ”

ภาพสุดท้ายที่ได้เห็น คือรอยยิ้มของเจ้าหนูนั้น แสงสว่างส่องวูบวาบเหนือหน้าน้ำ ไม่ถึงนาทีก็เลือนหายไป พร้อมกันกับเด็กน้อยแสนพิเศษคนนั้น ไม่มีบิลลี่อีกต่อไปแล้ว บนโลกนี้ก็กลับมามืดมนหม่นมองดังเดิม เบื้องหน้าหลงเหลือแต่นางฟ้าประจำกายทั้งสองที่กำลังกระพือปีกรออยู่ พวกเธอส่องแสงระยิบระยับเป็นประกาย ร่างกายจางลงทุกขณะ บ่งบอกว่าใกล้จะจากไปเช่นเดียวกัน

“ขอบคุณมากนะนิคที่นายช่วยบิลลี่เอาไว้”

“ฉันก็แค่อยากให้เด็กคนนั้นได้จากโลกนี้ไปโดยที่มีความสุขที่สุด”

“และนายทำสำเร็จ ขอบคุณจริงๆ”

“สุดท้ายเจ้าเด็กนั้นก็ไม่มีทางได้รู้เลยว่ามันเป็นเรื่องโกหก ฉันไม่อาจพบเขา และไม่อาจจดจำเขาได้ สถานที่ที่เขาจะไปก็ไม่ใช่ดินแดนแห่งความฝัน เขาไม่สามารถกลับไปพบเจอคนที่เขารักได้อีก”

“นายต้องการช่วยให้บิลลีจากโลกใบนี้ไปโดยที่มีความสุข อย่าลืมว่าตัวนายเองก็ต้องการเหมือนกันนะ”

“...”

“นั่นไม่ใช่คำโกหก นิค นั่นคือคำอวยพร”

“...”

“ฉันมั่นใจว่าบิลลีจะต้องมีความสุขมากๆ และได้พบเจอดินแดนแห่งความฝันของตัวเองสักวันหนึ่ง”

“...”

“นายเองก็เหมือนกัน หลังจากนั้น...ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ไม่ว่าจะทำอะไร จงเชื่อมั่นในหัวใจอันแข็งแกร่งของตัวเองเอาไว้”

“...”

“ไม่ว่าจะเด็กหรือโตแค่ไหน ขอแค่หัวใจนั้นยังเข้มแข็งอยู่ ความฝันของนายก็จะมีวันสูญสลายไปอย่างแน่นอน”

นิคคลี่ยิ้มบางตอรับ มองนางฟ้าทั้งสองค่อยๆ เลื่อนหายไป ในที่สุดพื้นที่แห่งนี้ก็เหลือเพียงเขาและยมทูตข้างกาย เขือกสี่ขาวยังคงส่องสว่างตลอดเวลา คล้ายกับกำลังจับเวลานับถอยหลังอย่างเป็นจังหวะ นิคเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าอันมีดมณ แสงดาวส่องสว่างเป็นประกาย กลิ่นอายแห่งผืนดินและผืนน้ำลอยมาพร้อมกันกับสายลมอันเย็นสบาย ได้ยินเสียงต้นไม้ใหญ่สูงใหญ่ตามแรงลม เสียงคลื่นน้ำที่กระทบเข้าฝั่ง เสียงของสัตว์ตัวเล็กตัวน้อยที่ออกหากินยามค่ำคืน เขาค่อยๆ ซึมซับมัน ปล่อยให้ไหลเข้าร่างกายราวกับต้นไม้ใหญ่ที่กำลังดูดซับพลังงานก่อนสุดท้าย ก่อนที่จะออกเดินทางไปยังห้วงแห่งความฝันอันไกลแสนไกล กลับไหลไม่มีวันตื่น

“ขอบคุณนะบิลลี”

“...”

“มันเป็นการเดินทางที่ดีจริงๆ น่าเสียดายที่ฉันไม่อาจจดจำเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ได้ตลอดไป แต่ก็ไม่เป็นไร...ยังมีเรื่องราวอีกมากมายรอให้ฉันไปค้นพบอยู่”

“...”

“ไฉนหลังจาก ถ้าได้เจอกัน พวกเราสองคนก็แวะมาเล่าให้กันฟังก็แล้วกันนะ ฉันเองก็อยากจะรู้เหมือนกันว่านายจะได้พบเจออะไรบ้าง”

“...”

“ขอให้โชคดี บิลลี”

“...”

“จงมีความสุขอยู่เสมอ...และตลอดไป”

ตาเผ่านิคหลับตาลง ปล่อยให้ร่างกายของตนเบาหวิว ไอน้ำจางจากทั่วทุกทิศลอยวนรอบร่างกาย พัดพาให้สูงขึ้นจากพื้นทีละนิด เขารู้สึกได้ถึงธารน้ำใสที่กำลังหมุนวนรอบตัวเอง รอยยิ้มแผ่ขึ้นมาบนใบหน้า เขี่ยหย่น ตาเผ่าส่งเสียงหัวเราะออกมาสุดเสียง แต่สิ่งที่ตึงก้องอยู่ในโสตประสาทกลับเป็นเสียงหัวเราะในวัยเยาว์ของตัวเอง และเมื่อลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง เขาก็ไม่ใช่คนอายุเกือบเก้าสิบปีอีกต่อไป มือทั้งสองข้างไร้ซึ่งความเหี่ยวย่น ไร้ซึ่งร่องรอยใดๆ ผิวพรรณนวลสะอาด ดูอ่อนเยาว์ยิ่งนัก ทั้งทั้งร่างกายเต็มไปด้วยพลังงาน มหาศาล มันเปี่ยมล้นออกมา จนทำให้รู้สึกเหมือนอยากจะกระโจนทะยานออกไปไกล อยากจะวิ่งไปที่ไหนสักที่ ไฟในใจกำลังก่อตัวเป็นความอบอุ่น มันร้อนแรง มีพลัง รู้สึกเหมือนตัวเองได้กลับไปเป็นเจ้าหนู น้อยวัยสิบขวบ หรืออาจจะน้อยกว่านั้น

ภาพตรงหน้าเต็มไปด้วยเรื่องราวมากมายที่เคยผ่านมาทั้งชีวิตนี้ มีทั้งดีและร้าย ไล่ย้อนกลับไปทีละปีๆ เขามองเห็นภรรยาของตัวเอง มองเห็นลูกชาย มองเห็นที่ทำงานแรก มองเห็นต้นไม้ต้นประจำที่มักจะเดินผ่าน และแวะอิงอาศัยเพื่อหลบแดดยามบ่ายแก่ๆ ไหนจะเจ้าสุนัขตัวนั้นที่เคยเลี้ยงไว้ อีกนิดหนึ่งก็มีภาพของเพื่อนๆ ในวัยตามหาความฝัน จับมือกันแล้ววิ่งออกไปไกลแสนไกล มันไหลไปเรื่อยๆ ราวกับธารน้ำ มองเห็นทุกความทรงจำของตัวเอง ไม่เว้นแม้แต่วันที่ยิ้มกว้างที่สุด วันที่เด็กน้อยชื่อนิคถือกำเนิดขึ้นมาบนโลกใบนี้

อา...บิลลีพูดถูกจริงๆ น้ำพุแห่งความเยาว์วัยมีจริง และมันทำให้เขากลับไปเป็นเด็กอีกครั้ง แม้ว่า จะเป็นแค่ช่วงเวลาสั้นๆ ก่อนจะจากโลกใบนี้ไปก็เถอะ

และตัวเขาก็พูดถูกจริงๆ สิ่งที่บอกกับบิลลีไป ก่อนที่จะจากกันไกลนั้น มันไม่ใช่คำพูดโกหกเลย
แม้แต่น้อย เป็นหนึ่งในความจริงของโลกนี้ที่ไม่ทำร้ายใคร และบิลลีสมควรที่จะได้รับรู้เอาไว้

ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน

ไม่ว่าตัวเองจะเป็นเช่นไร

ถ้าหากหัวใจนี้ยังเข้มแข็ง ยังไม่ยอมแพ้ ต่อให้เจอปีศาจร้ายมากมายสักเท่าไร เขาก็ยังสามารถ
รักษาดินแดนแห่งความฝันเอาไว้ได้เสมอ

และน้ำพุแห่งความเยาว์วัยนั้นไม่ได้อยู่ที่ไหนไกลเลย มันถูกกักขังอยู่ในสิ่งที่เรียกว่าความทรงจำ
ทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับชีวิตจะเป็นดังหยดน้ำหยดหนึ่ง ค่อยๆ รวบรวมและสะสมกันเอาไว้ทุกปี จนใน
ที่สุดก็กลายมาเป็นน้ำพุอันสวยงามเช่นนี้

ไม่ว่าเมื่อไรที่นึกถึงมัน วิญญาณจะหวนกลับมาหาอย่างแน่นอน